

MESİH
GÖKTEN NASIL GELDİ,
GÖĞE NASIL GİTTİ
ve
TEKRAR GÖKTEN NASIL GELDİ?

HAÇ GERÇEĞİ

MESİH GÖKTEN NASIL GELDİ, GÖĞE NASIL GİTTİ
VE TEKRAR GÖKTEN NASIL GELDİ?
HAÇ GERÇEĞİ

BİSMİLLAH - BİİZNİLLAH

Değerli kardeşlerim,

Yüce Allah'ın bildirmesiyle sayın Hasan Mezarıcı'nın Meryemoğlu Mesih-İsâ olduğunu bilen ve şahitlik yapan Havâri-Resullerden İbrahim benim. Evli ve üç çocuk babasıyım. Bir camide din görevlisi olarak görev yapıyorum.

Konuşmamın başında özellikle şu hususu belirtmek istiyorum ki, ben bir din bilgini değilim. Sıradan bir din görevlisiyim. Bu konuşmada açıklayacağım ilahî sırlar benim şahsî bilgim, düşüncem, görüşüm veya yorumum değildir. Yüce Allah'ın ve öğretmenimiz olan Hz. Mesih'in bize bildirdiği ve öğrettiği ilahî sırlardır. İnananlar olarak bizler iki çeşit bilgi olduğunu biliyor ve inanıyoruz. Birincisi her insanın beş duyusuyla elde ettiği insan bilgisidir. İkincisi ise, sadece yüce Allah'ın bildirmesiyle elde edilen tanrı bilgisidir. Bu gerçeği göz önünde bulundurarak konuşmamı dinlemenizi özellikle rica ediyorum.

Bildiğiniz gibi yüzyıllardır dünyadaki bütün milletler kıyametten önce tanrı tarafından bir kurtarıcı gönderileceğine inanıyor ve bekliyorlar. Yahûdiler, Hıristiyanlar ve Müslümanlar beklenen kurtarıcıya “Mesih” diyorlar. Budizm ve hinduizm gibi diğer dinlere mensup olan milletler de farklı isimlerle ama gerçekte aynı kurtarıcıyı bekliyorlar. İşte Havâri-Resuller olarak bizler yüce Allah'ın bildirmesiyle dünyadaki bütün milletlere bekledikleri kurtarıcının Rûhulkudüs-Mesih-İsâ olduğunu ve tıpkı iki bin yıl önce olduğu gibi, tekrar dünyaya geldiğini bildiriyor ve müjdeliyoruz. Hiç şüphe yok ki, yüce Allah bildirmedikleri sürece hiç kimsenin bilemeyeceği bu bilgi de insan bilgisi değil tanrı bilgisidir. Zaten bütün peygamberlerden farklı olarak yüce Allah Rûhulkudüs-Mesih-İsâ'yı, her biri Allah'ın bir peygamberi olan, Havâri-Resulleriyle birlikte göndermesinin sebebi de budur.

Evet, yüce Allah Hz. Mesih'in önceki döneminde olduğu gibi, bu dönemde de Mesih bekleyen bütün milletleri sahte mesihlere inanarak sapıtmaktan korumak, gerçek Mesih'i bilmelerini, bulmalarını ve inanarak kurtulmalarını kolaylaştırmak için “Mesih'in şahitleri” olarak bizleri seçti ve görevlendirdi. Yine Hz. Mesih'in önceki döneminde olduğu gibi, bu dönemde de dünyada bunca din bilgini olduğu hâlde yüce Allah'ın beklenen Mesih'i din bilginlerine bildirmemesi ve bizim gibi sıradan insanları seçerek bize bildirmesi, bizim şahitliğimizi küçümseyerek reddetmelerine sebep olabilir. Bu sebeple konuşmamın başında bir kere daha altını çizerek söylüyorum ki, Havâri-Resuller olarak bizim beklenen Mesih'le ilgili bilgimiz ve şahitliğimiz nefsimizden değil, Allah'tandır.

Çünkü Havâri-Resuller olarak bizlere sayın Hasan Mezarıcı'nın yüce Allah tarafından tekrar dünyaya gönderilen Rûhulkudüs-Mesih-İsâ olduğunu bildiren, bulduran, gösteren ve bizleri Mesih'in şahitleri olarak seçip görevlendiren yüce Allah'tır. Hem İncil'de hem de Kur'an'da apaçık bir şekilde ifade edildiği gibi, mahşer günü yüce Allah'ın önünde bizim şahitliğimizi reddeden Mesih'i reddetmiş, Mesih'i reddeden ise Mesih'i gönderen yüce Allah'ı reddetmiş sayılacaktır. Her şeyden önce iman ettikleri Rûhulkudüs-Mesih-İsâ'nın kıyametten önce tekrar dünyaya geleceğine inanarak yüzyıllardır “Mesih” bekleyen milyarlarca Hıristiyan ve Müslümanın (tıpkı Yahûdiler gibi) bizim şahitliğimizi reddederek yüce Allah'ın önünde çok zor bir duruma düşmemeleri için bu uyarıyı yapıyorum.

Değerli kardeşlerim,

Rûhulkudüs-Mesih-İsâ'nın gökten nasıl geldiğini ve haça gerilerek ölmesinden sonra göğe nasıl

gittiğini anlamadan, tekrar gökten dünyaya nasıl geldiğini anlamak ve anlatmak mümkün değildir. Bu sebeple bu konuşmamda açıklayacağım ilahî sırları anlayabilmeniz için gerekli olan bazı ön bilgileri vererek asıl konumuza devam etmek istiyorum.

Bildiğiniz gibi Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ'nın gökten gelmesi, göğe gitmesi ve tekrar gökten gelmesi gibi konular insanlık tarihinin en gizemli ve en tartışmalı konularından biri ve hatta en önemlisidir. Bu konularla ilgili olarak din bilginleri tarafından yapılan farklı yorumlar, birbirinden çok farklı inançlar, öğretiler ve beklentiler oluşmasına sebep olmuştur. Bu durumun en önemli sebeplerinden biri de bu konularla ilgili Tevrat, İncil ve Kur'an âyetlerinin müteşabih olmasıdır. Çünkü bu konularla ilgili âyetler, yüce Allah'ın insanlık tarihi boyunca gerçekleştirdiği en büyük mucizeleri anlatan âyetlerdir.

Bildiğiniz gibi mucize, yüce Allah açıklamadığı sürece (yani insan bilgisiyle) nasıl gerçekleştiği anlaşılabilen olağanüstü olay demektir. Her şeyden önce bu yönüyle bu konularla ilgili âyetler konusu bakımından kutsal kitapların en müteşabih âyetleridir. Yüce Allah Kur'an'ın Âl-i İmran sûresinin 7. âyetinde bazı âyetlerin muhkem (yani anlamı açık) olduğunu bildirmiş ve inananların muhkem âyetlere uymasını istemiştir. Bazı âyetlerin ise müteşabih (yani anlamı kapalı) olduğunu bildirmiş ve inananların müteşabih âyetleri yorumlamaktan kaçınmalarını istemiştir. Daha da önemlisi müteşabih âyetlerin gerçek anlamını ve yorumunu Allah'tan başka hiç kimsenin bilemeyeceğini söyleyerek başta din bilginleri olmak üzere inananları uyarmıştır.

Mesela Kur'an-ı Kerimin Kehf sûresinde Zülkarneyn, Ashâb-ı Kehf ve Hızır-Musa buluşması gibi mucizeleri anlatan âyetlerin tamamı, hem lafızları hem manaları hem de konuları bakımından müteşabihtir. Bu sebeple bu sûrenin çeşitli âyetlerinde yüce Allah bu konuları yorumlamaması ve hiç kimseyle tartışmaması konusunda Hz. Muhammed'i bile uyarmıştır. Çünkü yüce Allah açıklamadığı sürece müteşabih âyetlerin gerçek anlamlarını ve yorumlarını Hz. İbrahim, Hz. Mûsâ, Hz. Îsâ ve Hz. Muhammed gibi büyük peygamberler de bilemezler.

İşte tam da bu sebeple yüce Allah Âl-i İmran sûresinin 7. âyetinde, kalplerinde gerçek iman olan en büyük din bilginlerinin bile, "bunların Allah'ın âyetleri olduğuna inanıyoruz; ancak gerçek anlamlarını ve yorumlarını bilmiyoruz" diyerek, müteşabih âyetleri yorumlamaktan kaçınacaklarını söylemektedir. Kalplerinde eğrilik bulunanların ise müteşabih âyetleri yorumlayarak inananlar arasında fitne çıkaracaklarını söyleyerek müteşabih âyetleri yorumlayan din bilginlerine ve din öğretilerine uymamaları konusunda inananları uyarmaktadır.

Tarihin akışı içinde bazı din bilginleri tarafından kutsal kitapların tahrif edildiğini (yani bozulduğunu) söyleyen Tevrat, İncil ve Kur'an âyetleri, metin tahrifatından ziyade mana tahrifatı bakımından kutsal kitapların bozulduğunu söylemektedir. Bu açıdan en az Tevrat veya İncil kadar Kur'an da tahrif edilmiş ve edilmektedir. Çünkü yazılı veya sözlü olarak kutsal kitap âyetlerini tercüme edenler veya yorumlayanlar kendi inanç, görüş veya yorumlarını, meal, tercüme ya da tefsirlerine yansıtıyorlar. Yani âyetin nasıl anlaşılmasını istiyorlarsa öyle tercüme ediyorlar. Bunları okuyanlar veya dinleyenler de yüce Allah'ın veya kutsal kitapların gerçekten öyle söylediğini zannederek yanıtlıyorlar.

İşte yüce Allah'ın kendi elleriyle yazıyorlar, kendi ağızlarıyla söylüyorlar ve Allah böyle söylüyor diyerek hem Allah'a iftira atıyorlar hem de kutsal kitapları bozuyorlar diyerek suçladığı din bilginleri bunlardır. Tarihin akışı içinde kutsal kitapların ve dinlerin bozulmasının ve yanlış ve sapkın din öğretilerinin oluşmasının en önemli sebeplerinden biri budur. Bugün Yahûdilik, Hıristiyanlık ve Müslümanlık gibi birbirlerinden çok farklı oldukları zannedilen dinler, gerçekte aynı dinin farklı mezhepleri gibidirler. Çünkü bunların arasında inanç, ibadet ve şeriat esasları bakımından hiçbir fark yoktur. Bu sebeple aynı dinin farklı mezheplerine mensup din kardeşleri gibi olması gereken Yahûdiler, Hıristiyanlar ve Müslümanlar, özellikle müteşabih âyetleri yorumlama konusunda birbirleriyle yarışan din bilginleri yüzünden, birbirlerinin en azılı düşmanları hâline gelmişlerdir. Dinler arasında olduğu gibi, aynı dinin farklı mezheplerine mensup olanlar arasında da bitmek tükenmek bilmeyen ayrılıkların, tartışmaların ve düşmanlıkların temel sebebi de budur. Bu vesileyle Allah, melekler, cinler, şeytanlar, mahşer, cennet, cehennem, peygamberlik, vahiy, ruh ve mucizeler

gibi metafizik konulardan bahseden âyetlerin tamamının müteşabih olduğunu hatırlatmakta yarar görüyorum.

Değerli kardeşlerim,

Âyet demek, sadece kutsal kitaplarda yazılı olan sözler demek değildir. Yüce Allah tarafından yaratılmış olan varlıkların ve mucizelerin her biri Allah'ın bir âyetidir. Bu sebeple Rûhulkudüs-Mesih'in gökten gelmesi, göğe gitmesi ve tekrar gökten gelmesi gibi mucizeler (yani Mesih'in bizzat kendisi) yüce Allah'ın en büyük âyetleridir. İşte Allah açıklamadığı sürece, yüce Allah'ın bu en büyük âyetlerinin nasıl gerçekleştiğini de tekrar nasıl gerçekleşeceğini de bilmek mümkün olmadığı için, bunları anlatan kutsal kitap âyetlerinin yorumlanması ve tartışılması yasaklanmıştır.

Rûhulkudüs-Mesih'in hem önceki döneminde hem de bu dönemde inananların bekledikleri Mesih'i tanımamalarının ve reddetmelerinin en önemli sebeplerinden biri de din bilginlerinin Mesih mucizesiyle ilgili müteşabih âyetleri yanlış yorumlamalarıdır. Bu durum, birbirlerinden çok farklı ve tamamen yalan veya yanlış bir takım Mesih inançları, öğretileri ve beklentileri oluşmasına sebep olduğu gibi, çok büyük bir zihinsel kaosa ve körlüğe sebep olmuştur.

Şimdi sizlere tıpkı yahûdi ve hıristiyan din bilginleri gibi, Rûhulkudüs-Mesih-İsâ'nın haça gerilerek öldürülmesinden sonra diri olarak göğe gitmesiyle ilgili Kur'an âyetlerini yorumlayan ve tartışan islam bilginlerinin tarihî ve dinî yanlışlarına Kur'an'dan bir misal vermek istiyorum. Bildiğiniz gibi Kur'an'ın Nisâ sûresinin 157. âyetinin bir kısmında yüce Allah "O'nu öldüremediler; O'nu asamadılar; lakin O onlara benzetildi" diyor. Bu müteşabih âyeti yorumlayan islam bilginleri Hz. İsâ'nın haça gerilerek öldürülmediği gibi, eceliyle dahi ölmediğini, ölümlü insan bedeniyle ve diri olarak göğe gittiğini iddia ederek çok büyük bir tarihî ve dinî yanlışlığa düşmüşlerdir.

Gerçekte bu âyet Hz. İsâ'nın haça gerilerek öldürülmediğinin veya ölmediğinin değil, aksine haça gerilerek öldürüldüğünün apaçık bir belgesidir. Birazcık arapça bilen herkes bilir ki, "O onlara benzetildi" demek, "O", yani Hz. İsâ, "onlara", yani O'nu öldürdük diyenlere, benzetildi demektir. Bu âyetin yorumunu (yani yüce Allah'ın bu en büyük mucizesinin nasıl gerçekleştiğini) yüce Allah bildirmedikleri sürece hiçbir din bilginini de hiçbir peygamber de bilemez. İslam bilginlerinin iddia ettikleri gibi, "O onlara benzetildi" demek, başka birisi Hz. İsâ'ya benzetildi ve Hz. İsâ'nın yerine Hz. İsâ'ya benzetilen o adam asıldı; böylece Hz. İsâ haça asılarak öldürülmekten kurtuldu demek değildir. Bu âyetin metninden veya metnine sadık kalarak yapılan tercümesinden böyle akla ve imana ziyan bir mucize uydurabilmek için gerçekten de çok sapık bir din bilginini olmak gerekir. Çünkü bu, açıkça âyet ve mucize uydurmaktır. Daha da kötüsü, uydurduğu âyeti ve mucizeyi Allah'a söyletmek ve yaptırmak gibi çok büyük bir iftira ve sapıklıktır.

Konuşmamın ilerleyen bölümlerinde apaçık bir şekilde açıklayacağım gibi, "O onlara benzetildi" demek, Hz. İsâ, kendisini haça gererek öldüren yahûdilere benzetildi demektir. Bu âyetin, Hz. İsâ'nın haça gerilerek öldürüldüğünün apaçık bir belgesi olduğunu bize öğreten, yüce Allah'ın bu en büyük mucizesinin nasıl gerçekleştiğini (bütün detaylarıyla) açıkladığı Müjde kitabındaki âyetlerden birinde (Allah suresi)

(4/291)

Meryemana, Meryem ana;
Kanın yerde koymam ana.
Haçtaki kan, kan kırmızı,
Damarımda akar gördüm.

diyen, Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ'nın bizzat kendisidir.

Aslında, bir taraftan Hz. Îsâ'nın haça gerilerek öldürüldüğünü, diğer taraftan gerçekte O'nun öldürülmediğini ve diri olarak göğe gittiğini söyleyen İncil ve Kur'an âyetleri arasında hiçbir çelişki yoktur. Haç gerçeği konusunda İncil de Kur'an da aynı şeyleri söylemektedir. Ancak bu konular İncil'de kronolojik bir sıraya göre, daha düzenli ve daha detaylı bir şekilde anlatılmaktadır. Kur'an'da ise Kur'an'ın bütünü içerisine dağıtılmış bir şekilde ve özet olarak anlatılmaktadır.

Bu arada çok önemli olan şu hususu da hatırlatmak istiyorum.

Biz Tevrat derken şu anda Yahûdilerin ellerinde bulunan Tevrat'ı, İncil derken şu anda Hıristiyanların ellerinde bulunan ve Matta, Markos, Luka ve Yuhanna İncil'leri denilen resmî İncil'leri, Kur'an derken de şu anda Müslümanların ellerinde bulunan resmî Kur'an'ı kastediyoruz. Hz. Mesih önceki döneminde olduğu gibi, bu dönemde de bu kutsal kitapları tasdik etmektedir. Ancak bu kutsal kitapların tarihin akışı içinde metin veya mana bakımından tahrif edilip edilmedikleri ayrı bir konudur. Bu konuşmamın akışı içinde ve yeri geldiğinde konumuzla doğrudan ilgisi olan bu ve benzeri konularla ilgili bazı ön bilgiler vererek asıl konumuza devam etmek gibi bir yöntem izlediğimi özellikle hatırlatmak istiyorum. Bu konular, hem anlatılması hem dinlenilmesi hem de anlaşılması zor ve yorucu konular olduğu içindir ki, videolarımızın altına konuşmanın yazılı metinlerini de koyduğumuzu hatırlatarak asıl konumuza devam ediyorum.

Değerli kardeşlerim,

Hiç şüphe yok ki, hem insan hem de tanrı bilgisine göre Hz. Îsâ'nın haça gerilerek öldürüldüğünü söyleyen Yahûdiler de İncil ve Kur'an âyetleri de doğru söylemektedir. Ancak yine hiç şüphe yok ki, tanrı bilgisine göre Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ'nın (gerçekte) asılamadığını, öldürülemediğini, ölmediğini, diri olarak göğe (yani Allah'a) gittiğini söyleyen İncil ve Kur'an âyetleri de doğru söylemektedir. Yani Hz. Îsâ'nın öldüğünü söyleyen âyetlerle, gerçekte ölmediğini söyleyen âyetler arasında hiçbir çelişki yoktur. Çünkü öldüğünü söyleyen âyetler, ölümlü insan bedeni ve doğası bakımından öldüğünü söylemektedir. Ölmediğini söyleyen âyetler ise, ölümsüz Rûhulkudüs bedeni ve doğası bakımından ölmediğini söylemektedir. Yani ölümlü insan bedeninin haça gerilerek öldürülmesinden sonra Rûhulkudüs-Mesih, ölümsüz Rûhulkudüs bedeniyle göğe gitmiştir.

Ancak yüce Allah'ın bu en büyük mucizesiyle ilgili bilgi, insan bilgisi değil, tanrı bilgisidir. Şayet yüce Allah bu büyük mucizeyi Havâri-Resullere ve Hz. Muhammed'e bildirmeseydi, tıpkı Yahûdiler gibi Hıristiyanlar ve Müslümanlar da Hz. Îsâ'nın ölümlü her insan ve her peygamber gibi ölüp gittiğini zannederek yanılacaklardı. Daha da önemlisi, Îsâ-Mesih'in Rûhulkudüs olduğunu ve mucize olarak gökten geldiği gibi, mucize olarak göğe gittiğini de bilemeyeceklerdi.

İşte "O onlara benzetildi" demek, yüce Allah tarafından "Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ" doğumu, hayatı ve ölümlü insan bedeni bakımından "O'nu öldürdük" diyen Yahûdilere benzetildi demektir.

Çünkü Yahûdiler sahte mesih zannederek reddettikleri ve haça gererek öldürdükleri Hz. Îsâ'nın asırlardan beri bekledikleri kurtarıcı olduğunu bilmiyorlardı.

Mucize olarak doğduğunu bilmiyorlardı. Ölümsüz bir Rûhulkudüs bedenine ve doğasına sahip olduğunu bilmiyorlardı. Mücize olarak gökten geldiği gibi, mucize olarak göğe gittiğini bilmiyorlardı. Bu ilahî sırları kendileri bilmedikleri gibi, yüce Allah'ın bildirmesiyle bilen, gören ve açıklayan Mesih'e ve Havâri-Resullere de inanmadılar. Bu sebeple haça gerilerek öldürülen her insan gibi, Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ'nın da ölüp gittiğini zannederek yanıldılar.

Hiç şüphe yok ki, Rûhulkudüs-Mesih'in gökten nasıl geldiğini ve göğe nasıl gittiğini bilmeyen din bilginleri, tekrar gökten nasıl geleceğini de bilmiyorlar. Yüce Allah açıklamadığı sürece bilmeleri mümkün olmayan bu konularla ilgili Tevrat, İncil ve Kur'an âyetlerini yanlış yorumlayarak

birbirlerinden çok farklı “Mesih” inançları, öğretileri ve beklentileri oluşturuyorlar. Malesef müteşabih âyetleri yorumlayan din bilginlerinin büyük bir kısmı farkına varmadan hem kendilerinin hem de kendilerine inananların kutsal kitap âyetleriyle yanılmalarına, sapıtmalarına, kör olmalarına ve cehennem çukuruna düşmelerine sebep oluyorlar. İşte İncil’de de anlatıldığı gibi, Hz. Mesih’in yahûdi din bilginlerini kör kılavuza benzetmesinin ve “kör, köre kılavuzluk ederse ikisi de çukura düşer” demesinin sebebi budur.

Bu öyle büyük bir tarihî ve dinî körlüktür ki, Yahûdilerin yüzyıllar boyunca geleceğine inanarak bekledikleri kurtarıcıyı, sahte mesih zannederek reddetmelerine ve haça gererek öldürmelerine sebep olmuştur. Bu öyle büyük bir tarihî ve dinî körlüktür ki, tarihin akışı içinde ortaya çıkan “Bal’âm” gibi din bilginlerinden din bilginlerine ve nesillerden nesillere geçerek devam ettiği için Yahûdilerin yüce Allah’ın ve bütün milletlerin önünde lanetlenmelerine sebep olmuştur. Bu öyle büyük bir tarihî ve dinî körlüktür ki, Yahûdilerin binyıllardır geleceğine inanarak bekledikleri kurtarıcı gökten geldiği, göğe gittiği ve tekrar gökten geldiği hâlde hâlâ bugün dahi görememelerine ve inanarak kurtulamamalarına sebep olmaktadır. İşte Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ’nın “Bakacak, bakacak ama göremeyeceksiniz; dinleyecek, dinleyecek ama anlamayacaksınız” dediği zihinsel kaos ve anadan doğma körlük budur. Yine Rûhulkudüs-Mesih’in söylediği gibi, bu zihinsel kaostan ve anadan doğma körlükten kurtulmanın tek yolu, Mesih’in ve Havâri-Resullerin Allah’tan olan bilgilerini ve açıklamalarını can kulağıyla dinleyerek aydınlanmak ve inanarak kurtulmaktır.

Bu açıklamalarımızdan dolayı (başta yahûdi din bilginleri olmak üzere) hiç kimse bizi “Yahûdi düşmanı” olarak suçlamaya kalkmasın. Ayrıca hiç kimse, Yahûdilerin en asili ve Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ’nın bizzat kendisi olan Hz. Mesih’ten ve Havâriyelerinden daha fazla Yahûdileri sevdiğini ve kurtulmalarını istediğini iddia etmeye de kalkmasın. Aslında biz Rûhulkudüs-Mesih konusunda karanlıkta olan milletleri Yahûdilerin düştüğü o büyük tarihî ve dinî yanılığa düşmekten korumak, uyandırmak, aydınlatmak ve bekledikleri kurtarıcıya inanarak kurtulmalarına vesile olabilmek amacıyla Yahûdileri misal olarak vermeye mecbur kaldığımız için üzgünüz.

İnşallah bu açıklamalarımız başta Yahûdiler olmak üzere dünyadaki bütün milletlerin uyanmalarına, aydınlanmalarına, beklenen Mesih’i tanımalarına ve iman ederek kurtulmalarına vesile olur. Çünkü bizim amacımız, din bilginlerini veya herhangi bir milleti suçlamak değil, Rûhulkudüs-Mesih’in gökten nasıl geldiğini ve göğe nasıl gittiğini açıklayarak geçmişten bugüne ve geleceğe ışık tutmaktır.

Değerli kardeşlerim,

Buraya kadar yüce Allah Rûhulkudüs-Mesih’i bir kurtarıcı olarak ve kadından doğan her insan gibi ölümlü bir insana benzeterek dünyaya gönderdiği için Yahûdilerin onu tanıyamadıklarını anlattık. Bu sebeple önce sizlere Rûhulkudüs’ü tanımanız için gerekli olan bir kısım ön bilgiler vermek sonrada Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ’nın gökten nasıl geldiğini anlatmak istiyoruz. Zaten Rûhulkudüs-Mesih’in gökten nasıl geldiğini anladıktan sonra göğe nasıl gittiğini de gökten nasıl tekrar geldiğini de kolayca anlayacaksınız.

Hem İncil’de hem de Kur’an’da anlatıldığı gibi, Hz. Îsâ’nın “Abdullah, Rab, Îsâ, Mesih, Hasan, göklerin kralı, İncil, Mâide, Müjde, Hızır, tanrı sözü, Kelimetullah, Rûhullah ve Rûhulkudüs” gibi pek çok ismi vardır. Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ’nın bütün insanlardan ve bütün peygamberlerden farklı ve üstün olduğunu anlatan bu isimlerin manasını anlamadan ve inanmadan Mesih’le ilgili Tevrat, İncil ve Kur’an âyetlerini doğru anlamak mümkün değildir. Bu sebeple Hz. Mesih, bu isimlerinin ifade ettiği farklı ve üstün özelliklerini bütün detaylarıyla açıkladığı Müjde kitabına bu isimlerine dikkat çekerek ve

(1/1)

Nüzûl ettim biiznillah.

Zuhûr ettim biiznillah.

Bismillah ve biiznillah,
Müjde'ye başlayagördüm.

(1/2)

Allah'tan gelen bu Kitap,
İnsanlığa eder hitap.
Kral fermânı bu Kitap;
“Ahd-i âhir zaman” gördüm.

(1/3)

Şu Müjde'yi okuyanlar,
Hak'tan olduğunu anlar.
Kral-Mesih'i insanlar,
Kitabından tanır gördüm.

diyerek başlamıştır.

Takdir edersiniz ki, Havâri-Resuller de dahil olmak üzere hiçbir peygamber ve hiçbir din bilgini Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ ile ilgili sırları bizzat Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ tarafından yazılan Müjde kitabı gibi açıklayamaz. Aslında Tevrat, İncil ve Kur'an gibi kutsal kitapların müteşabih âyetlerinde bahsedilen ve yüzyıllardan beri din bilginleri tarafından tartışıl原因en pek çok ilahî sırrın açıklanması yüce Allah tarafından Hz. Mesih'in bu dönemine bırakılmıştır. Bu sebeple Müjde kitabının bütünü içinde ve bütün detaylarıyla açıklanan bu ilahî sırları bizzat Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ'nın kendisinden öğrenebilmeniz için Müjde kitabını dikkatli bir şekilde ve defalarca okumanızı tavsiye ediyoruz.

Bu arada konumuzla doğrudan ilgili ve çok önemli bir hususa da kısaca temas etmek istiyorum. Bizler, Kur'an'ın Bakara sûresinin 285. âyetinde de ifade edildiği gibi, aralarında hiçbir ayırım yapmadan bütün peygamberlere iman ediyoruz. Yine Bakara sûresinin 253. âyetinde ifade edildiği gibi, peygamberlerin bazısının bazısından daha üstün ve daha faziletli olduğunu da biliyor ve inanıyoruz. Ancak yüce Allah hangi peygamberin hangisinden daha üstün olduğunu açıkça bildirmedeği sürece bizler herhangi bir peygamberin diğerinden daha üstün veya daha faziletli olduğunu söyleyemeyiz. Yahûdilerin, Hıristiyanların ve Müslümanların din öğretilerine tabi oldukları peygamberleri diğer peygamberlerden daha üstün ve daha faziletli görmelerini de sevgilerini daha abartılı bir dille ifade etmelerini de anlıyoruz.

Bu sebeple biz Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ'nın diğer bütün peygamberlerden farklı ve üstün özelliklere sahip olduğunu söylerken din bilginlerinin yaptıkları gibi peygamberleri birbirleriyle yarıştırmak için değil, gerçeği, ama sadece gerçeği açıklayarak sizi aydınlatmak için söylüyoruz. Pek çok İncil ve Kur'an âyetinde de açıkça ifade edildiği gibi, biz Hz. Îsâ'nın Rûhulkudüs olduğu ve ölmeyen ve öldürülemeyen bâki bir bedene sahip olduğu gerçeğini açıklayabilmek için onun diğer bütün insanlardan ve peygamberlerden farklı ve üstün özelliklere sahip olduğunu söylüyoruz. Dikkat ederseniz yüce Allah Bakara sûresinin 253. âyetinde herhangi bir peygamberin ismini zikretmeden ve genel olarak peygamberler arasında derece ve fazilet farkları olduğunu söylemiştir. Ancak aynı âyette Hz. Îsâ'yı bütün peygamberlerden ayrı olarak ismen ve Rûhulkudüs'le güçlendirildiğini vurgulayarak zikretmiştir. Hz. Îsâ'nın Rûhulkudüs'le güçlendirilmiş olması onu bütün insanlardan, peygamberlerden ve meleklerden farklı ve üstün kılan çok önemli bir özelliği olduğu içindir ki, yüce Allah pek çok Kur'an âyetinde onun Rûhulkudüs'le güçlendirilmiş olduğunu tekrar tekrar vurgulamıştır.

Yüce Allah tarafından Hz. Îsâ'nın Rûhulkudüs'le güçlendirilmiş olması bütün insanların ve bütün peygamberlerin yaşadıkları sürece kendilerinden ayrılmayan ölümsüz bir ruhla güçlendirilmiş olması gibidir. Ancak sakın ola ki, hiç kimse diğer insanların ve peygamberlerin ölümlerinden sonra ruhlar

alemine giden ruhlarıyla yüce Allah'ın ruhu olan Rûhulkudüs'ü kıyaslayarak yanılması. Mesala biz Hz. Muhammed'in, Hz. Musa'nın veya Hz. İbrahim'in ruhu diyebiliriz. Ancak Hz. İsa'nın ruhu diyemeyiz. Çünkü İsa-Masih'in bizzat kendisi "Rûhullah", yani yüce Allah'ın kutsal ruhudur. Bildiğiniz gibi "Rûhulkudüs" demek de "yüce Allah'ın kutsal ruhu" demektir. İşte Hz. İsa'ya Rûhullah veya Rûhulkudüs denilmesinin sebebi onun diğer bütün insanlardan, peygamberlerden ve meleklerden farklı ve üstün özelliklere sahip olduğunu anlamamız içindir.

Bildiğiniz gibi Hz. Adem'den Hz. Muhammed'e kadar gelen bütün peygamberlere yüce Allah'ın vahyini getiren, söyleten ve öğreten Rûhulkudüs'tür. Yine bildiğiniz gibi, Kur'an'ın pek çok âyetinde Cebrail ve Rûhulkudüs isimleri aynı kutsal varlığı ifade etmek üzere kullanılır ve bazen Kur'an'ı Cebrail'in ve bazen de Rûhulkudüs'ün getirdiği, söylettiği ve öğrettiği anlatılır. Bu sebeple sakın ola ki, diğer insanların ve peygamberlerin ruhları aleminden gelen ve ölümlerinden sonra ruhları alemine giden ruhlarıyla, yüce Allah'ın kutsal ruhu olan Rûhulkudüs'ü kıyaslayarak yanılmayın. Aslında yüce Allah tarafından yaratılan, can ve ruh verilen bütün varlıklar, yüce Allah'ın emriyle Rûhulkudüs tarafından yaratılıyor, can ve ruh veriliyor. Hem İncil'de hem de Kur'an'da anlatıldığı gibi Rûhulkudüs-Masih'in ölümleri diriltmesi mucizesinin aslı budur. Çünkü yüce Allah ilk olarak kendi isimlerinin ifade ettiği bütün güç, yetki ve özellikleriyle donatarak Rûhulkudüs'ü yaratmıştır.

Rûhulkudüs-Masih'in isimlerinden biri olan ve İncil'de geçen "tanrının sözü" ismiyle, Kur'an'da geçen "Kelimetullah", yani Allah'ın sözü isminin anlamı aynıdır. Çünkü Rûhulkudüs-Masih, yüce Allah'ın "ol" deyince olduran dili, sözü ve kelimesidir. Yüce Allah başlangıçtan beri yaptığı bütün işleri bizzat kendisi değil, kendisinde olan bütün güç, yetki ve özelliklerle donatarak yarattığı Rûhulkudüs aracılığıyla yapmış ve yapmaktadır. İşte Rûhulkudüs-Masih'e "göklerin kralı" denilmesinin asıl sebebi de Allah'tan başka hiçbir varlıkta bulunmayan böyle üstün güç, yetki ve özelliklerle donatılmış olmasıdır. Bu sebeple Hz. Mesih bu ilahî sırları bütün detaylarıyla açıkladığı Müjde kitabındaki âyetlerden birinde

(2/45)

Allah – Mesih ilişkisi,
Kral – Vâris ilişkisi!
Mesih'in "Baba" demesi,
İzâh için diye gördüm.

diyerek yüce Allah'la Rûhulkudüs-Masih arasındaki ilişkiyi, çok güçlü bir kralla, o kralın oğlu ve vârisi olan prens arasındaki ilişkiye benzetmiştir. Çünkü gerçekte Rûhulkudüs-Masih'i diğer insanlarla ve peygamberlerle değil, yüce Allah'la kıyaslayarak anlamak mümkündür. Ancak bu kıyaslamada ölçüyü kaçırarak Rûhulkudüs-Masih'i tanrılaştırıcıları uyarmak için de

(4/216)

Masih Allah'ın aynası;
Aynısı değil, aynası!
Yüce Mevlâ'nın aynası,
Aynada görülür gördüm.

diyerek yüce Allah'ın kendisini Rûhulkudüs aynasında gösterdiğini açıklamıştır.

Nitekim İncil'de de anlatıldığı gibi, Hz. İsa önceki döneminde gerçekte Rûhulkudüs olduğu ve gökten geldiği ile ilgili ilahî sırları açıklamaya başlayınca yahûdi din bilginleri "yani sen büyük atamız İbrahim Peygamber'den daha büyük olduğunumu söylüyorsun?" diyerek onu sıkıştırmak istediler. Hz. İsa onlara "gerçekte ben varken, İbrahim Peygamber yoktu" deyince adeta çılgına döndüler ve onu kâfir ilan ederek öldürmek için planlar yapmaya başladılar. Aslında Hz. İsa'nın amacı İbrahim Peygamber'i küçük göstermek veya kendisinin ondan üstün olduğunu söylemek değildi; Rûhulkudüs olduğu, yüzyıllardır bekledikleri kurtarıcı olduğu gerçeğini açıklamaktı. Bu sebeple Hz. Mesih bu ilahî sırları açıkladığı Müjde kitabındaki âyetlerden birinde

(2/44)

Kendini övüyor sanma;
Övmüş beni yüce mevla.
Ölmeyen bedenim varya,
İşte onu bende gördüm.

diyerek amacının, öğrencileri olan diğer peygamberlerden üstün olduğunu anlatmak değil, gerçeği, ama sadece Rûhulkudüs-Mesih olduğu gerçeğini anlatmak olduğunu veciz bir şekilde ifade etmiştir. Allah şahittir ki, bizim amacımız da gerçeği, ama sadece Rûhulkudüs-Mesih gerçeğini açıklamak suretiyle geçmişten günümüze ışık tutmak ve sizleri özgür iradenizle başbaşa bırakmaktır. Çünkü Hz. Mesih'in de dediği gibi, gerçeği bilmenin sizi karanlıktan kurtaracağını ve özgür kılacağını çok iyi biliyoruz.

Değerli kardeşlerim,

Hz. İsa'nın dışındaki bütün peygamberler birbirleriyle kıyaslanabilir ve aralarında derece veya fazilet farkları olduğu söylenebilir. Ancak Rûhulkudüs-Mesih-İsa, ölümsüz Rûhulkudüs doğasından kaynaklanan farklı ve üstün güçleri, yetkileri, özellikleri, görevleri ve misyonu bakımından hiçbir peygamberle veya melekle kıyaslanamaz. Aslında melekler, başlangıçtan beri yüce Allah'ın bütün işlerini yapmakla görevli ve yetkili olan Kral Mesih'in görünmeyen ordularındır. Bu sebeple yüce Allah Kadir sûresinin 4. âyetinde Kadir Geceleri meleklerin Rûhulkudüs'le birlikte dünyaya geldiklerini anlatırken O'nu diğer meleklerden ayırarak ve "Ruh" ismini kullanarak ayrıca zikretmiştir.

Nitekim Şuara sûresinin 193. âyetinde Kur'an'ı Rûhulemin'in getirdiği söylenilerek o ruhun diğer ruhlardan ve meleklerden farklı olan Rûhulkudüs olduğu vurgulanmıştır. Zaten İsa-Mesih'in Rûhulkudüs olduğunu bilen ve inanan, O'nun diğer isimlerinin ifade ettiği farklı ve üstün özelliklerini de yüce Allah'tan başka hiçbir varlıkla kıyaslanamayacağını da kolayca anlar.

Nitekim Kur'an'ın Kehf sûresinde yüce Allah'ın en büyük peygamberlerinden biri olan Hz. Musa'nın dahi bilmediği bazı ilahî sırları ona öğrettiği anlatılan ancak kimliği açıklanmayan "mü'min kul" da mü'min bir insan görünümünde temessül eden Rûhulkudüs'tür.

Müslümanların Hızır dedikleri o mü'min kul, aslında Hz. Muhammed'e ve ashabına genç ve yakışıklı bir sahabe olan Dihye görünümünde, Meryem Ana'ya ise genç ve yakışıklı bir adam görünümünde gelen Rûhulkudüs'ten başkası değildi. Nitekim Hz. İsa'nın haça gerilerek öldürülmesinden üç gün sonra Havâri-Resullere diri olarak görünen ve onların gözleri önünde göğe giden Hz. İsa da gerçekte Rûhulkudüs-Mesih-İsa'nın bir beşer olarak temessül etme mucizesinden başka bir şey değildi.

İncil'de de anlatıldığı gibi Hz. İsa'nın en meşhur mucizelerinden biri olan, hem önceki döneminde hem de bu döneminde gerçekleşen ve pek çok şahidi bulunan "görünümünün değişmesi" mucizesi, O'nun Rûhulkudüs olduğunun apaçık delillerinden biridir. Ayrıca Rûhulkudüs'ün kadın veya erkek, yaşlı veya genç, siyah veya beyaz herhangi bir insan veya peygamber görünümünde, aynı anda pek çok yerde görünebilmesi de O'nun en çok bilinen mucizelerinden biridir. Sakın ola ki, bu mucizenin o esnada görülüp kaybolan hayalî bir görüntü olduğunu düşünerek yanılmayın. Çünkü mucize olarak görünüp işini yaptıktan sonra kaybolması, yok olması anlamına gelmez. Kendisini insan gözüne perdelemesi ve göstermemesi anlamına gelir. Özellikle yüce Allah'ın vahyini getirirken, öğretirken ve söyletirken çoğunlukla bunu kendisini göstermeden yapar. Tıpkı Meryem Ana'ya geldiği gibi Rûhulkudüs'ün bir beşer olarak görünmesi demek, o esnada bir kadından doğan her insan gibi bir insan bedeniyle görünmesi ve çok güçlü bir insanın bedeniyle yapamayacağı en zor işleri dahi rahatlıkla yapabilmesi demektir.

Tıpkı Hz. Musa'ya, Hz. Muhammed'e ve ashabına, Hz. Meryem'e ve haç olayından üç gün sonra Havâri-Resullere görünmesi örneklerinde olduğu gibi, kendisini açıklamadığı sürece peygamberler

dahi O'nun Rûhulkudüs olduğunu bilemezler. Ayrıca melek veya güvercin gibi çok çeşitli görünümde de kendini gösterebilir. Bu arada özellikle şu hususu da belirtmek istiyorum ki, "Tanrı insanı kendi suretinde veya benzeyişinde yarattı" demek, biyolojik bedeni bakımından tanrı insanı kendi suretinde veya benzeyişinde yarattı demek değildir. Yüce Allah insanı, işitmek, görmek, düşünmek, konuşmak, bilmek, irade ve güç gibi isim ve sıfatlarının ifade ettiği özelliklerinin bir kısmıyla donatarak yarattı demektir. Ancak bu tanrısal özellik, güç ve yetkiler insanda geçici ve ölümlü, tanrıda ve Rûhulkudüs'te ise ölümsüz, sınırsız ve sonsuzdur.

Bildiğiniz gibi "yüce Allah'ın zati veya subuti sıfatları zatının aynımıdır; yoksa gayrımıdır?" sorusuna verilen farklı cevaplar din bilginleri arasında çok büyük tartışmalara ve birbirlerinden çok farklı tanrı inançları ve öğretileri oluşmasına sebep olmuştur. Özellikle "yüce Allah'ın kutsal ruhu olan Rûhulkudüs tanrının aynımıdır, eşiti veya benzerimidir?" gibi sorulara Hıristiyan din bilginlerinin verdikleri yanlış cevaplar Rûhulkudüs-Mesih-İsâ'nın tanrılaşmasına, tanrının ise arka planda ve Mesih'in gölgesinde kalmasına sebep olan "üçlü birlik" öğretisini doğurmuştur. Çünkü çok önemli ve ayrı bir konu olan bu akla ve imana zarar "üçlü birlik" öğretisiyle ilgili ilahî sırları ve gerçekleri bilmek isteyenlere Müjde kitabını okumalarını tavsiye ederek asıl konumuza devam etmek istiyorum.

Hiç şüphe yok ki, bir kadından doğan her insan gibi ölümlü bir insan bedenine sahip olarak dünyaya gelen Rûhulkudüs-Mesih-İsâ'nın, ölümlü insan bedeni bakımından diğer bütün insanlarla ve peygamberlerle kıyaslanabileceği doğrudur. Zaten O'nun da diğer insanlar ve peygamberler gibi ölümlü bir insan ve peygamber olduğunu ve öldüğünü söyleyen İncil ve Kur'an âyetleri de bunun apaçık bir belgesidir. Ancak Yahûdilerin Rûhulkudüs-Mesih-İsâ konusunda yanılgılarının asıl sebebi de O'nun ölümlü bir insan bedenine sahip olarak dünyaya gelmiş olmasıdır. Çünkü Yahûdiler O'nun Rûhulkudüs olduğu gerçeğini, yani ölümsüz bir Rûhulkudüs doğasına ve bedenine sahip olduğu gerçeğini bilmiyorlardı. Daha da önemlisi, kendileri bilmedikleri gibi, yüce Allah'ın bildirmesiyle bilen ve açıklayan Mesih ve Havâri-Resullerin açıklamalarına da inanmıyorlardı. Rûhulkudüs-Mesih-İsâ'nın gökten nasıl geldiğini, göğe nasıl gittiğini ve tekrar gökten nasıl geldiğini anlamamız için gerekli olan bu ön bilgilerden sonra şimdi Hz. Mesih'in önceki döneminde gökten nasıl geldiğini açıklamaya çalışacağım.

Değerli kardeşlerim,

Tıpkı Hz. Mesih'in bu döneminde olduğu gibi önceki döneminde de Yahûdiler yüzyıllardır yüce Allah'ın kendilerine bir kurtarıcı göndereceğine inanıyor ve bekliyorlardı. Ancak tıpkı İncil ve Kur'an âyetlerinde olduğu gibi, "Mesih" denilen böyle bir kurtarıcının geleceğini haber veren Tevrat âyetleri de müteşabihli. Her şeyden önce konuyla ilgili Tevrat âyetleri bekledikleri kurtarıcının Kral Davud'un soyundan geleceğini haber veriyordu. Aslında Kral Davud'un soyundan gelecek olan bir Mesih'in her insan ve her peygamber gibi bir kadından doğarak dünyaya geleceği apaçıktı. Ancak Mesih konusuyla ilgili müteşabih Tevrat âyetlerini yanlış yorumlayan yahûdi din bilginleri, bekledikleri Mesih'in çok görkemli bir kral olarak, üstelik de ordusuyla birlikte gökten dünyaya geleceğine dair yanlış bir Mesih inancı, öğretisi ve beklentisi oluşturmuşlardı.

Bildiğiniz gibi İncil, Hz. İsâ'nın Hz. İbrahim'in ve Hz. Davud'un soyundan gelen marangoz Yusuf'un oğlu olduğunu anlatarak başlar. Yine bildiğiniz gibi İslam bilginleri, Hz. İsâ'nın babasız bir mucize çocuk olduğunu iddia ettikleri içindir ki, Hz. İsâ'nın marangoz Yusuf'un oğlu olduğunu söyleyen İncil'lerin de uydurma olduğunu söylerler. Aslında hem insan hem de tanrı bilgisine göre Hz. İsâ'nın Kral Davud'un soyundan geldiğini ve marangoz Yusuf'un oğlu olduğunu söyleyen İncil'ler doğru söylemektedir. Keşke İncil yazarları Hz. İsâ'nın dedesi ve Hz. Meryem'in babası olan İmran'ın da Hz. İbrahim'in ve Hz. Davud'un soyundan geldiğini yazmış olsalardı.

Aslında bu eksikliğe dikkat çekmek ve gidermek için Kur'an, Hz. İsâ'nın dedesi olan İmran'ın ismini Kur'an'ın üçüncü sûresi olan "Âl-i İmran" sûresine isim olarak vermiştir. Bu konuşmamda yaptığım bazı açıklamaların Yahûdileri, Hıristiyanları veya Müslümanları sevindirebileceğini, bazı

açıklamaların ise kızdırabileceğini biliyorum. Ancak bizim amacımız Yahûdileri, Hıristiyanları veya Müslümanları kızdırmak veya memnun etmek değil, gerçeği ama sadece gerçeği açıklamaktır. Bu sebeple Hz. Mesih Müjde kitabında

(1/50)

Allah şahit iken bana,
Vatikan kim olur, ana?
Kral yıkar, yıkar ana,
Şu dünyayı başa gördüm.

(1/51)

Mesih gönderirken sana,
Allah sormaz Vatikan'a,
Ezher'e, Hahambaşına,
O zaman – bu zaman gördüm.

diyerek din bilginlerinin onayına ihtiyacı olmadığını apaçık bir şekilde ifade etmiştir.

Ayrıca

(1/52)

Haham, papaz, hoca gelsin,
Kitabı benden öğrensin.
“Muallim” diyenler gelsin,
Tâlim etsin diyegördüm.

diyerek kutsal kitaplardaki ilahî sırları bilmek isteyen iyi niyetli din adamlarını öğrencileri olmaya davet etmiştir. Bu konuşmamda açıkladığım ilahî sırlar yüce Allah'ın ve öğretmenimiz olan Hz. Mesih'in bize öğrettiği ilahî sırlar olduğu içindir ki, kesin olarak doğrudur. Bunlardan biri de, hem anne hem de baba tarafından Hz. İsa'nın, Hz. İbrahim ve Hz. Davud'un soyundan gelen marangoz Yusuf'un ve karısı Meryem'in oğlu olduğu bilgisidir. Çünkü hem insan hem de tanrı bilgisine göre Hz. İsa, ölümlü insan bedeni bakımından marangoz Yusuf'un karısı Meryem'den olan, oğludur. Ancak gerçekte Hz. İsa'nın Rûhulkudüs olduğu, gökten Meryem'e gelerek ve mucize olarak Meryem'den doğduğu, ölümsüz ikinci bir Rûhulkudüs doğasına ve bedenine sahip olduğu bilgisi ise insan bilgisi değil, tanrı bilgisidir.

Aslında, tıpkı haç gerçeği konusunda olduğu gibi, bu konuda da İncil ve Kur'an âyetleri aynı şeyleri söylemektedir ve bunlar arasında hiçbir çelişki de yoktur. Şayet yüce Allah bildirmemiş olsaydı yüce Allah'ın bu en büyük mucizesini Meryem Ana da marangoz Yusuf da Hz. İsa da Havâri-Resuller de Hz. Muhammed de bilmeyecekti. Hz. Mesih'in hem önceki döneminde hem de bu dönemde yüce Allah'ın bu en büyük mucizesi böyle gerçekleşmiştir. İşte yine tıpkı Hz. Mesih'in önceki döneminde olduğu gibi bu dönemde de Hz. Mesih ve Havâri-Resuller olarak bizler bunun böyle olduğunu açıklıyoruz. İsteyen iman eder, istemeyen de tıpkı Yahûdiler gibi inkâr eder.

Değerli kardeşlerim,

Matta İncili Hz. İsa'nın Kral Davud'un soyundan gelen marangoz Yusuf'un oğlu olduğunu anlattıktan sonra İsa-Mesih'in doğumunu anlatmaya başlar. Kur'an Meryem Ana'nın kocası ve Hz. İsa'nın babası olan marangoz Yusuf'tan da kardeşlerinden de söz etmez. Zaten Kur'an İncil'i tasdik ettiği için İncil'de anlatılanları tekrarlamak yerine kısaca özetliyor ve daha ziyade İncil'de açıklanmayan bazı hususları açıklıyor. Çünkü yüce Allah Hz. Mesih'in ve Mesih ailesinin yaşadığı günlerde açıklanmasını uygun görmediği bazı ilahî sırların açıklanmasını Hz. Muhammed'e ve Kur'an'a, bazı

hususların açıklanmasını ise Hz. Mesih'in bu dönemine ve Müjde kitabına bırakmıştır. Bu durum kutsal kitaplarda bir fazlalık, noksanlık veya çelişki olduğunu değil, bunların birbirlerini tamamladıklarını ve açıkladıklarını gösterir. Aslında diğer konularda olduğu gibi Hz. İsa'nın doğumu konusunda da sonuç olarak İncil de Kur'an da aynı şeyleri söylemekte ve birbirlerini tamamlamakta ve açıklamaktadır.

Matta İncili'nin 18. âyetinde Hz. İsa'nın annesi Meryem'in marangoz Yusuf ile nişanlı olduklarını, bu sebeple aralarında henüz cinsel ilişki olmadığını söyledikten sonra "Meryem'in Rûhulkudüs'ten gebe kaldığı anlaşıldı" der. Bildiğiniz gibi evli, dul veya bakire bir kadının herhangi bir erkekten hamile kaldığını duyan hiç kimse bunun nasıl olduğunu sormaz. Çünkü herkes bunun nasıl olduğunu bilir. Ancak evli, dul veya bekar bir kadının mucize olarak hamile kaldığını duyan veya okuyan buna çok şaşırır ve bunun nasıl olduğunu sorar, düşünür ve sorgular.

Bildiğiniz gibi mucize, yüce Allah açıklamadığı sürece (yani insan bilgisiyle) nasıl gerçekleştiği anlaşılabilen olağanüstü olay demektir. Yani mucize, ihtişamı karşısında herkesi şaşkınlığa, acze ve hayrete düşüren herhangi bir şey demektir. Bu sebeple Kur'an'da mucize kelimesi yerine âyet kelimesi kullanılır ve yüce Allah tarafından yaratılan bütün varlıkların her birinin Allah'ın bir âyeti (yani mucizesi) olduğu söylenir. Bu açıdan bakınca Hz. Mesih'in hem önceki döneminde hem de bu dönemde yüce Allah tarafından Rûhulkudüs-Masih-İsa'nın dünyaya gönderilmesi herhangi bir insanoğlunun dünyaya gelmesi gibi çok kolay ve çok doğal bir olaydır. Zaten Hz. İsa'nın İncil'de ve Kur'an'da geçen Abdullah veya İnsanoğlu gibi isimleri de onun Allah'ın herhangi bir kulu veya herhangi bir insanoğlu gibi dünyaya geldiğini anlatmak içindir.

Nitekim Hz. Mesih bu doğallığı anlattığı Müjde kitabındaki âyetlerden birinde

(2/21)

İshak ve Yahya Peygamber,
Mucize çocuktur derler.
Rûhulkudüs gelir, eker;
Anneler fark etmez gördüm.

(2/22)

"Nasıl olur bu" diyenler,
Anasına sorsun beyler.
Tevrat, İncil, Kur'an söylesin,
Bunları apaçık gördüm.

diyerek mucize hamileliklerin de normal hamilelikler gibi cinsel ilişki yoluyla gerçekleştiğini açıklamıştır. "Anneler farketmez" demek, yüce Allah'ın emriyle gelerek herhangi bir erkek gibi babalık görevini yapan Rûhulkudüs açıklamadığı sürece anneler bile kendilerini Rûhulkudüs'ün hamile bıraktığını anlayamaz demektir. Bu konuyu akılalmaz ve olağanüstü bir olay hâline getiren, din bilginlerinin akla ziyan Mesih öğretileri ve beklentileri oluşturmalarıdır. Aslında Meryem'in Rûhulkudüs'ten hamile kalması İshak ve Yahya peygamberin annelerinin Rûhulkudüs'ten hamile kalmaları gibidir. Bu sebeple İshak'ın babasının İbrahim veya Yahya'nın babasının Zekeriyya olması ne kadar doğal ve doğrusa, Hz. İsa'nın babasının marangoz Yusuf olması da o kadar doğal ve doğrudur. Yine aynı sebeple Hz. Mesih'in önceki döneminde annesinin Meryem, babasının marangoz Yusuf olması ne kadar doğrusa, bu dönemde de annesinin Fikriye ve babasının ise Rasim olması o kadar doğal ve doğrudur. Ancak bir kere daha ve altını çizerek hatırlatıyorum ki, bu ölümlü insan bedeni bakımından ve insan bilgisine göre böyledir ve doğrudur. Bu açıdan bakınca Hz. Mesih bütün insanlarla ve bütün peygamberlerle kıyaslanabileceği gibi, İshak ve Yahya peygamberle de kıyaslanabilir. Çünkü yüce Allah açıklamadığı sürece O'nun mucize olarak doğduğunu ve Rûhulkudüs-Masih-İsa olduğunu annesi, babası ve hatta kendisi dahi bilemez. Bu sebeple Hz. Mesih

Müjde kitabında

(2/46)

Mesih, Mesih'in babası;
Anlamaz Râsim babası.
Meryem Ana cennet hası,
O dahi anlamaz gördüm. demiştir.

Hız. Mesih'in gökten gelmesinin, göğe gitmesinin ve tekrar gökten gelmesinin yüce Allah'ın en büyük mucizesi olduğunu söylememizin asıl sebebi her iki dönemde de Rûhulkudüs-Mesih'in seçilmiş olan annelerine gelerek kendisini ekmiş ve kendisini diriltmiş olmasıdır. Bu sebeple Hız. Mesih Müjde kitabında

(1/39)

Meryem'e gelen Rûhullah;
Meryem'den doğan Rûhullah!
Kendini ekmiş Rûhullah;
Kendini diriltmiş gördüm!

diyerek gerçekte Meryem'in, kendisini hamile bırakan Rûhulkudüs'ün ölümlü insan bedenini doğurduğunu veciz bir şekilde açıklamıştır.

Yani Hız. Adem'den bugüne kadar gelen bütün peygamberlere Allah'ın vahyini getiren, söyleten ve öğreten Rûhulkudüs, yüce Allah'ın bu en büyük mucizesiyle seçilmiş bir anneden doğarak dünyaya gelmiş, çağdaşlarının arasında büyümüş ve zamanı geldiğinde kendisinin beklenen Mesih olduğunu açıklamıştır. İnsanlık tarihi boyunca yüce Allah tarafından gerçekleştirilen bundan daha büyük ve muhteşem bir mucize olmadığı gibi, bundan daha büyük bir kurtuluş müjdesi de yoktur.

Değerli kardeşlerim,

İncil'de de anlatıldığı gibi, nişanlısı Meryem'in hamile olduğunu anlayan marangoz Yusuf, bu hamileliğin başka birinden olduğunu zannederek insanların önünde onu utandırmamak için sessizce ayrılmaya karar verir. Ancak o esnada gördüğü bir rüyada bir melek kendisine nişanlısı Meryem'in hamileliğinin Rûhulkudüs'ten olduğunu, onu nikâhına alarak evlenmesini, korumasını ve bu ilahî sırrı gizlemesini söyler. Rüya yoluyla bu ilahî sırrı ve mahremi öğrenen marangoz Yusuf ile nişanlısı Meryem evlenerek bu ilahî sırrı gizlerler. Bu sebeple herkes Hız. İsa'yı, marangoz Yusuf'un, karısı Meryem'den olan oğlu olarak bilir. Hatta yüce Allah'ın Hız. İsa'ya "beklenen Mesih" olduğunu bildirdiği 27 yaşına kadar Hız. İsa'nın kendisi dahi bu ilahî sırrı ve mahremi bilmiyordu. Marangoz Yusuf ile karısı Meryem'in Hız. İsa'dan sonra dördü erkek ve ikisi kız olmak üzere altı çocukları daha olmuştur. Yani insan bilgisine göre tıpkı Hız. Mesih'in bu dönemde olduğu gibi önceki dönemde de annesi, babası, kardeşleri ve akrabaları vardı. Zaten Yahûdilerin Hız. İsa'yı kendilerine benzeterek yanılmalarının sebebi de yüce Allah'ın Rûhulkudüs-Mesih-İsa'yı bir kadından doğan her insanoglu gibi bir insanoglu benzeterek dünyaya göndermiş olmasıydı. Bu sebeple Yahûdiler "Memleketi belli, anası belli, babası belli, kardeşleri belli, yani gökten gelmediği besbelli" diyerek O'nun "beklenen Mesih" olduğunu kabul etmediler.

Bir kere daha ve altını çizerek söylüyorum ki, "O'nu öldüremediler, O'nu asamadılar; lâkin O onlara benzetildi" demek, haça gerilerek öldürüleceği zaman değil, insanoglu olarak doğduğu zaman "O onlara benzetildi" demektir. Yüce Allah Nisâ sûresinin 157. âyetinde "O onlara benzetildi" diyor. Ancak bu benzetmenin ne zaman ve nasıl yapıldığını o âyette değil, başka âyetlerde açıklıyor. Bizim amacımız tefsir yapmak, din bilgini olduğumuzu veya din bilginlerinin yanıldıklarını ispat etmek olmadığı gibi, geçmişin hikâyesini anlatmak da değildir. Kutsal kitaplarda bahsedilen bu ilahî sırları açıklamamızın tek amacı, geçmişten bugüne ve geleceğe ışık tutarak dünyadaki bütün milletleri

uyandırmak, aydınlatmak ve beklenen Mesih'e iman ederek kurtulmalarına vesile olmaktadır. Çünkü tek tek dünyadaki bütün insanlar ve bütün milletler Rûhulkudüs-Mesih'in önceki döneminde Yahûdilere benzetilerek gökten nasıl geldiğini bilirlerse, bu döneminde de Türklere benzetilerek tekrar gökten nasıl dünyaya geldiğini kolayca anlayabilirler. Havâri-Resuller olarak bizler din iman konusunda bilginin iman edebilmek için çok gerekli olduğunu; fakat tek başına yeterli olmadığını da imanı sadece yüce Allah'ın verebileceğini de biliyor ve bunun için dua ediyoruz.

Rûhulkudüs-Mesih'in önceki döneminde Yahûdilere, bu döneminde ise Türklere benzetilerek dünyaya gelmesi sizi yanıltmasın. Çünkü O kendisini Yahûdi veya Türk olarak değil, şu dünyadaki herhangi bir insanoglu gibi bir insanoglu ve Rûhulkudüs-Mesih olarak tanıtmıştır.

İşte bu sebeple ve İncil'de de anlatıldığı gibi "Annen ve kardeşlerin seni ziyarete geldi" diyenlere, "Kim benim annem, kim benim kardeşim? Gerçekte kim bana iman ediyorsa o benim annemdir. Gerçekte kim bana iman ediyorsa o benim kardeşimdir" demiştir. İşte yine sırf bu sebeple İbrahim Peygamber'in soyundan gelmekle övünen Yahûdilere "Biz İbrahim'in çocuklarıyız diye boş yere övünmeyin. Yüce Allah isterse şu gördüğünüz taşlardan bile İbrahim'e çocuk yapar" demiştir. Hz. İsa'nın baba tarafından soyağacı, doğumu, hayatı, din öğretisi, mucizeleri, ölümü, göğe gitmesi ve tekrar gökten gelmesi gibi konular İncil'de yeterince anlatıldığı için Kur'an bunları tekrarlamak yerine çok kısa bir şekilde özetleyerek tasdik etmektedir. Ayrıca Kur'an Hz. İsa'nın anne tarafından soyağacı, mukaddes Meryem'in doğumu, Beyt-i Mukaddes'e vakfedilmesi ve kutsallığı, Rûhulkudüs'ten ne zaman, nasıl ve nerede hamile kaldığı, Mesih'in bazı mucizeleri ve tekrar nasıl dünyaya geleceği gibi İncil'de açıklanmayan bazı konuları açıklayarak tamamlıyor.

Hatta Kur'an dünyaya tekrar geleceğini açıkça haber verdiği Rûhulkudüs-Mesih-İsa'nın bu dönemdeki isminin "HASAN" olacağını da açıkça haber veriyor. Bildiğiniz gibi ailesiyle birlikte Kur'an'ın "Âl-i İmran" sûresine isim olmuş olan İmran, Hz. İsa'nın dedesi ve mukaddes Meryem'in babası olan peygamber İmran'dır. Aslında bu İmran, Kur'an'ın Mü'min sûresine de isim olmuş olan, Musa, Harun ve Miryam peygamberlerin babası büyük İmran'dır. Bu İmran o kadar büyük ve o kadar önemlidir ki, yüce Allah onu gizleyerek ve Ashâb-ı Kehf sırrı çerçevesinde tekrar diriltirek dünyaya göndermiş ve Mesih ailesinin büyük babası yapmıştır. Ayrıca Hz. İsa'nın annesi ve İmran'ın kızı olan mukaddes Meryem de babası İmran gibi Ashâb-ı Kehf sırrı çerçevesinde tekrar diriltirek dünyaya gönderilen peygamber Miryam'dır. Nitekim Kur'an'ın Meryem sûresinin 28. âyetinde mukaddes Meryem'e "Ey Harun'un kızkardeşi" diye hitap edilmesinin asıl sebebi de budur.

Yüce Allah başta Ashâb-ı Kehf sırrı olmak üzere bu ve benzeri pek çok ilahî sırrın açıklanmasını Hz. Mesih'in bu dönemine bırakmış ve Hz. Mesih de bunları Müjde kitabında açıklamıştır. Aslında "Âl-i İmran", yani İmran ailesi demek, "Âl-i Mesih", yani Mesih ailesi demektir. Bildiğiniz gibi İmran ailesinden olan Zekeriyya, Yahya ve İsa peygamberler kırk elli yıl gibi kısa bir zaman dilimi içerisinde peş peşe öldürülerek şehit edilmişlerdir. Özellikle Hz. İsa'nın haça gerilerek öldürülmesinden sonra başta Meryem Ana olmak üzere Havâri-Resulleriyle birlikte Hz. İsa'nın bütün ailesi ve akrabaları çok büyük katliam ve zulümlere maruz kalmışlardır. Gerçekten de Mesih ailesinin hikâyesi, yüce Allah'ın Ashâb-ı Kehf sırrı ve mucizesi çerçevesinde dünyaya getirdiği en kutsal ailenin çok kanlı, çok acı ve çok dramatik hikâyesidir.

Bu sebeple yüce Allah sadece İmran'a veya Mesih'e değil, İmran ailesinin her iki dönemindeki her biri Allah'ın bir peygamberi olan bütün üyelerine dikkat çekmek için "Âl-i İmran" sûresi demiştir. Kur'an'ın Âl-i İmran sûresi gibi Mâide, Kehf, Meryem ve "Hâmim" şifreleriyle başlayan sûreleri de ismini Mesih'ten ve Mesih ailesinden alan sûrelerdir. Bunların dışında yine Kur'an'ın pek çok sûresinde Meryem Ana ve Havâri-Resulleriyle birlikte Mesih'ten ve Mesih ailesiyle ilgili ilahî mahrem, mucize ve sırlardan bahseden pek çok âyet vardır. Kur'an'da Mesih'e ve Mesih ailesiyle ilgili ilahî sırlara, mucizelere ve mahreme bu kadar büyük yer ve değer verilmesinin sebebi, tıpkı önceki dönemde olduğu gibi Rûhulkudüs-Mesih-İsa'nın Ashâb-ı Kehf sırrı çerçevesinde ve mucize

olarak bütün ailesiyle ve Havâri-Resulleriyle birlikte tekrar dünyaya gelecek olmasıdır. İşte Rûhulkudüs-Mesih-İsâ'nın hem önceki döneminde hem de bu dönemde gerçekleşen yüce Allah'ın bu en büyük mucizesiyle ve Mesih ailesiyle ilgili ilahî sırları bilmek isteyenlere Müjde kitabımı çok dikkatli bir şekilde okumalarını tavsiye ederek asıl konumuza devam ediyoruz.

Kur'an'ın Âl-i İmran sûresinin 33. ve 34. âyetlerinde önce yüce Allah'ın Adem'i, Nûh'u, Âl-i İbrahim'i ve Âl-i İmran'ı, tıpkı topraktan süzerek çıkardığı kutsal zemzem suyu gibi, aynı kutsal kaynaktan süzerek çıkardığını, aslında bütün peygamberlerin aynı kutsal kaynaktan, sudan, soydan ve soyağacından geldiklerini hatırlatıyor. Böylece tıpkı Tevrat'ta ve İncil'de olduğu gibi, Mesih sadece baba tarafından değil, anne tarafından da Adem'in, Nûh'un, Âl-i İbrahim'in ve Âl-i İmran'ın soyundan geldiğini açıklıyor. Nitekim yüce Allah'ın Hz. Muhammed'e verdiği isimlerden biri olan "Mustafa" ismi, onun da mucize olarak aynı kutsal peygamberler suyundan, soyundan ve soyağacından süzülerek çıkarıldığını anlatıyor.

Hz. Mesih'in önceki döneminde olduğu gibi bu dönemde de Rûhulkudüs-Mesih-İsâ, Mesih ailesiyle ve Havâri-Resulleriyle birlikte yüce Allah tarafından aynı mucize çerçevesinde süzülerek ve topraktan çıkarılarak tekrar dünyaya getirilmiştir. Yüce Allah bu büyük mucizeyi ne zaman yapmak istemişse, Âl-i İmran sûresinin 48. âyetinde "Allah'ın izniyle ben ölümlere hayat veririm" diyen Rûhulkudüs-Mesih'e yaptırmıştır. Rûhulkudüs-Mesih'in ölümleri diriltmesi mucizesinin aslı budur. Nitekim İncil'de anlatıldığı gibi, Hz. İsâ'nın haça gerilerek öldürülmesinden sonra bazı ölümlerin kabirlerinden kalkarak insanların arasına karışmaları mucizesinin de aslı budur.

Çünkü kabirlerinden kalkarak insanların arasına karıştıkları söylenen o ölümler, gerçekte önceki dönemlerde yaşamış, ölmüş ve toprak olup gitmiş peygamberlerdir. İşte o peygamberler, zamanı gelince Rûhulkudüs-Mesih tarafından mucize olarak tekrar annelerine ekilmiş, sanki kabirlerinden kalkmış gibi tekrar dirilerek ve annelerinden doğarak dünyaya gelmişlerdir. Mesela Hz. İsâ'nın Havâri-Resullerinden biri olan Petrus, Rûhulkudüs-Mesih'in mucize olarak dirilttiği o ölümlerden biri olan Davud peygamberdi. Yüce Allah bu ve benzeri bazı ilahî sırların ve mucizelerin açıklanmasını dünyanın ve Rûhulkudüs-Mesih'in son dönemine bıraktığı içindir ki, kutsal kitaplarda bunlar üstü kapalı bir şekilde anlatılmıştır.

Değerli kardeşlerim,

Daha önce de söylediğim gibi, yüce Allah'ın Rûhulkudüs-Mesih aracılığıyla gerçekleştirdiği bu mucizeler akıl almaz veya anlaşılabilir şeyler değil, herhangi bir insanın dünyaya gelmesi gibi çok kolay ve çok doğal olaylardır. Bu sebeple Rûhulkudüs mukaddes Meryem'e "Yüce Allah'ın senden doğmasını istediği o mucize çocuğu yapmak benim için çok kolay" demişti. Yine daha önce de söylediğim gibi, Hz. Mesih'in önceki döneminde Yahûdiler yüzyıllardan beri gökten bir kurtarıcı Mesih geleceğine inanıyor ve bekliyorlardı. Yüce Allah Hz. Mesih'in önceki döneminde beklenen Mesih'in kendi soyundan geleceğini önce Mesih'in dedesi İmran peygambere bildirmiş ve bu sırrın gizlenmesini istemiştir. Bu ilahî sırrı İmran'dan öğrenen karısı Hanna, Hanna'nın kızkardeşi Elizabet ve Elizabet'in kocası Zekeriyya peygamberden başka hiç kimse bilmiyordu.

Hz. Mesih'in önceki döneminde olduğu gibi bu dönemde de yüce Allah, beklenen Mesih'in kendi soyundan geleceğini uyanıkken, güpegündüz, insan görünümünde ve mucize olarak gökten kendisine gelen Rûhulkudüs vasıtasıyla İbrahim dedesine bildirmiştir. Aslında İbrahim dede tarafından görülen bu mucize, Kur'an'ın Meryem sûresinin 17. âyetinde anlatılan Rûhulkudüs'ün bir insan görünümünde mukaddes Meryem'e gelmesi mucizesinin aynısıdır. Bu mucizeyi bizzat Hz. Mesih'in dedesi İbrahim'den dinleyen ve hâlen hayatta olan canlı şahitlerden biri de benim annemdir. Sayın Hasan Mezarıcı'nın Rûhulkudüs-Mesih-İsâ olduğunun ve tıpkı önceki dönemde olduğu gibi, mucize olarak gökten geldiğinin apaçık belgelerinden biri de Müjde kitabında açıklanan bu mucizedir.

Şimdi beklenen Mesih'in tekrar gökten dünyaya nasıl geldiği konusunda karanlıkta olan dünyayı ve bütün milletleri aydınlatabilmek için önce projektörümüzü yeniden iki bin yıl öncesine çevirelim. Sonra da oradan aldığımız ışıkla, yani doğru bilgiyle projektörümüzü günümüzün karanlık dünyasına döndürerek beklenen Mesih konusunda kör olan gözleri açarak görür hâle getirmeye çalışalım. Kur'an'ın Âl-i İmran sûresinin 35. âyetinden başlayarak anlatıldığı gibi, İmran'ın karısı Hanna hamile kalınca beklenen Mesih'i kendisinin doğuracağını zannederek çok sevindi. Bu sebeple doğacak olan çocuğun erkek olacağını zannederek "Allah'ım karnımdaki bu çocuğu hür olarak sana adadım; adağımı kabul et" diye dualar ederek tıpkı kutsal bir adak kurbanı gibi Beyt-i Mukaddes'e vakfetti.

Ancak doğumdan sonra çocuğunun beklediği gibi erkek değil, kız olduğunu görünce ne diyeceğini ve ne yapacağını şaşırıldı. Ancak olan olmuş ve Hanna daha doğmadan çocuğunu Allah'a ve Allah'ın evi olan Beyt-i Mukaddes'in hizmetine vakfetmişti. Bu sebeple "Allah'ım, ben bir kız doğurdum ve ismini de Meryem koydum. Allah'ım ben Meryem'i de Meryem'den doğacak olanları da senin korumana havale ediyorum" diye dualar ederek ve adağını yüce Allah'a emanet ederek kabul etmesini istedi.

Bildiğiniz gibi kutsal kitaplarda anlatılan herhangi bir şeyi kolayca anlayabilmemiz için en çok kullanılan yöntem, benzetme yöntemidir. Yeri geldiğinde anlatacağımız gibi, Meryem sûresinde Hz. İsa'nın doğumu anlatılırken Meryem bir hurma ağacına, Meryem'den doğacak olan İsa ise o hurma ağacının dalına ve meyvesine benzetilerek aslında hurmanın dalını değil, doğmakta olan çocuğu çekmesi gerektiği öğretilmiştir. İşte bu benzetmede olduğu gibi yüce Allah Âl-i İmran sûresinin 37. âyetinde Hanna'nın adağını ve duasını kabul ettiğini bildirirken Meryem'den doğacak olan çocuğu güzel bir bitkiye benzetererek "ve enbetehâ nebâten Hasenen" demiştir.

Bildiğiniz gibi bu âyette iki defa geçen Hasan kelimesi "güzel" anlamına gelen bir sıfat olduğu içindir ki, özel isim olarak kullanılması çok yaygındır. Bu âyette "Fetekabbelehâ rabbuhâ bikabûlin Hasenin" şeklinde geçen birinci Hasan kelimesinin, "yüce Allah, Hanna'nın adağını güzel görerek kabul etti" anlamına gelen bir sıfat olduğu açıktır. Ancak "Ve enbetehâ nebâten Hasenen" şeklinde geçen ikinci Hasan kelimesi ise Meryem'den doğacak olan İsa-Masih'in hem sıfatı hem de ismidir. Aslında her çocuk gibi peygamberlerin de İbrahim, Musa, İsa ve Muhammed gibi özel isimleri vardır ve peygamber olduklarını bilinceye kadar onlar da özel isimleriyle bilinir ve tanınırlar. Ancak daha önce açıkladığımız gibi, bir de peygamberlere yüce Allah tarafından verilen bazı isimler vardır ki, peygamberler, peygamber olduklarını bildikten ve bildirdikten sonra, daha çok yüce Allah tarafından kendilerine verilen bu isimlerle bilinir ve tanınırlar. Mesela Adem'in Safiyyullah, İbrahim'in Halilullah, Musa'nın Kelimullah, İsa'nın Rûhullah veya Muhammed'in Ahmed gibi isimleri onlara yüce Allah tarafından verilmiş isimlerdir. Aslında manası açısından bakınca peygamberlere Allah tarafından verilen isimler de diğer sıfat olan isimler gibi birer sıfattır.

Yine bildiğiniz gibi Hz. Muhammed'in Saff sûresinin 6. âyetinde geçen Ahmed ismi, anadan doğma özel ismi değil, yüce Allah'ın ona verdiği isimlerden biridir. İşte bu âyete dayanarak islam bilginleri 1400 yıldan beri hristiyan bilginleriyle tartışmakta ve "Hz. İsa İncil'de kendisinden sonra Ahmed isimli bir peygamberin geleceğini açıkça haber verdiği hâlde neden Muhammed'e inanmıyorsunuz?" diyerek onları suçlamaktadırlar. Bu suçlamalara karşı hristiyan bilginleri "Evet, İncil'de de anlatıldığı gibi Hz. İsa kendisinden sonra bir peygamber geleceğini haber vermiştir; ancak geleceğini haber verdiği peygamberin isminin Ahmed veya Muhammed değil, 'Faraklit' olduğunu söylemiştir. Sizin bu iddianız hem kitabınızın yanlış söylediğini hem de Muhammed'in, Hz. İsa'nın geleceğini haber verdiği peygamber olmadığını gösterir" demektedirler.

Bu iddialar ve suçlamalar karşısında köşeye sıkışan islam bilginleri ise "İncil'de 'Ahmed' kelimesinin geçmediği doğrudur. Ancak ibrance 'Faraklit' demek 'övlmüŖ' demektir. Arapça 'Ahmed veya Muhammed' demek de 'övlmüŖ' demektir. O hâlde 'Faraklit' gelecek demek, 'Ahmed' gelecek

demektir” diyerek iddialarını sürdürüyorlar.

Şayet, İslam bilginlerinin iddia ettikleri gibi İncil’de geçen “Faraklit” kelimesi “Ahmed” demek, “Ahmed” demek de Muhammed demekse acaba Meryem sûresinin 37. âyetinde geçen ve Meryem’den doğacak olan çocuğun Hasan olduğunu açıkça haber veren bu âyet ne demektir? Aslında Arapça bilmeyen herhangi birine dahi “Kur’an, Meryem’in nebatının Hasan olduğunu söylüyor” desek bunun “Meryemoğlu Hasan” demek olduğunu anlar. İşte onlarca mütevatir hadisleriyle Hz. İsa’nın tekrar dünyaya geleceğini açıkça haber veren Hz. Muhammed ve Kur’an, 14,00 yıl önce hem lafzı hem de manasıyla Hz. İsa’nın Hasan ismiyle tekrar dünyaya geleceğini de açıkça haber vermiştir. Şayet birileri bu âyette geçen “Hasan” kelimesi “güzel” anlamına geliyor diyerek itiraz ederlerse biz de “zaten Meryemoglu Mesih-İsa olduğuna şahitlik ettiğimiz ‘Hasan’ da güzel demektir. İster ‘Hasan’ deyin, ister ‘güzel’ deyin; ancak şu yüce Kur’an’ın, Meryem’in nebatına benzettiği oğlu İsa-Masih’e ‘Hasan’ demiş olduğunu kabul etmeye mecbursunuz” deriz.

İslam bilginleri Kur’an’ın hem lafzı hem de manası bakımından mucize olduğu gerçeğini çok iyi bilirler. Ayrıca geçmişi anlatan Kur’an âyetlerinin, aslında geleceği haber verdiği gerçeğini de çok iyi bilirler. İşte bu sebeple Hz. Mesih bu yüce Kur’an mucizesine işaret ederek

(2/33)

“Meryem’in nebâtı Hasan”,
Diyor Kur’an’da yaradan!
İsa’ya Hasan der Kur’an
Gaybı ihbar eder, gördüm.

diyerek bu âyetin Rûhulkudüs-Masih-İsa’nın “Hasan” ismiyle tekrar dünyaya geleceğini haber veren apaçık bir Kur’an mucizesi olduğunu söylüyor. Hiç şüphe yok ki, tıpkı iki bin yıldan beri Hz. İsa’nın “beklenen Mesih” olduğunu ve Hz. Muhammed’in de Hz. Musa gibi Allah’ın bir peygamberi olduğunu kabul etmeyen yahûdi din bilginleri gibi veya Hz. İsa’nın geleceğini açıkça haber verdiği Hz. Muhammed’in peygamber olduğunu kabul etmeyen hıristiyan din bilginleri gibi, islam bilginleri de binbir türlü laf cambazlığı yaparak yüce Allah’ın bu apaçık âyetlerini çarpıtabilir, beklenen Mesih’i reddetmenize sebep olabilirler. İşte Hz. Mesih’in, insanları sözleriyle büyüleyerek kör eden, saptıran ve iki dünyalarının da mahvolmasına sebep olan laf cambazlarının tehlikesine dikkat çekmek için;

(4/263)

Laf orospusu şu beyler;
Kalbi, akli fuhuş eyler.
Gören de adam zanneyler;
Orospudan beter gördüm.

diyerek bizleri uyarmasının sebebi budur. Nitekim Hz. Mesih Müjde kitabında

(1/21)

“Faraklit” gelecek diye,
Şöylemişim Havâriye.
İnanmaz Ahmed Nebi’ye,
Haham – papaz aynı gördüm.

(1/23)

Kur'an Mesih'in kitabı;
Rûhulkudüs'ün hitâbı!
Ahmed Nebî'yle Kitâb'ı,
Ben gönderdim diye gördüm.

(1/22)

“Benden alır, size söyler,
Beni tasdik, ta'ziz eyler”,
Demedim mi be birader?
Vay eyvah vah diyegördüm.

diyerek özellikle hıristiyan din adamlarının, geleceğini açıkça haber verdiği Hz. Muhammed'e ve Kur'an'a inanmamalarından duyduğu büyük rahatsızlığı ve üzüntüyü dile getiriyor. Ancak dikkat ederseniz Hz. Mesih, “Faraklit” ve “Ahmed” isimlerinin anlamından hareket ederek bunları söylemiyor. O, iki bin yıl önce önemli özelliklerini tek tek açıklayarak kendisinden sonra geleceğini haber verdiği Faraklit'in Muhammed, getireceğini haber verdiği kitabın ise Kur'an olduğunu yüce Allah'ın bildirmesiyle biliyor ve bildiriyor.

Sakın ola ki, hiç kimse Havâri-Resuller olarak bizlerin, Âl-i İmran sûresinin 37. âyeti gibi bazı Kur'an âyetlerini yorumlayarak sayın Hasan Mezarıcı'nın Meryemoğlu Mesih-İsâ olduğunu anladığımızı veya inandığımızı düşünerek yanılmasın. Bizler sayın Hasan Mezarıcı'nın Meryemoğlu Mesih-İsâ olduğunu kutsal kitaplardan değil, yüce Allah'ın tek tek ve defalarca bizlere göstermesi, vahyetmesi ve bildirmesiyle gördük, bildik ve şahitlik yapıyoruz. Şayet kutsal kitap âyetlerini yorumlayarak beklenen Mesih'in ne zaman, nereye ve nasıl geleceğini veya kim olduğunu bilmek mümkün olsaydı, Meryemoğlu Mesih-İsâ haça gerilerek öldürülmez ve yahûdi din bilginleri de iki bin yıldan beri Hz. İsâ'nın bekledikleri Mesih olduğunu reddetmeye devam etmezlerdi.

Şayet kutsal kitapları yorumlayarak beklenen Mesih'in ne zaman, nereye ve nasıl geleceğini veya kim olduğunu bilmek mümkün olsaydı, yahûdi, hıristiyan ve islam bilginleri bunu yüzyıllar önce açıklarlardı. Daha da önemlisi Hz. Mesih'in hem önceki dönemde hem de bu dönemde bu büyük iş bizim gibi küçük, günahkâr ve sıradan insanlara kalmazdı. Hatta yüce Allah'ın beklenen Mesih'i her iki dönemde de Havâri-Resulleriyle birlikte göndermesine gerek olmazdı.

Şayet Havâri-Resuller olarak bizler, Meryem sûresinin 37. âyetinde geçen “Hasan” kelimesinin yüce Allah tarafından Hz. İsâ'ya verilen isimlerden biri olduğunu ve bunun Hz. Mesih'in “Hasan” ismiyle tekrar dünyaya geleceğini bildiren apaçık bir Kur'an mucizesi olduğunu söylüyorsak bu bizim şahsî bilgimiz veya yorumumuz değildir. Öğretmenimiz olan yüce Allah'ın ve Rûhulkudüs-Mesih'in bizlere öğrettiği bir tanrı bilgisidir ve kesin olarak doğrudur. Bizler din bilgini olduğumuzu iddia etmediğimiz gibi, yüce Allah ve Rûhulkudüs-Mesih tarafından bize gösterilen, bildirilen ve öğretilen tanrı bilgisini, din bilginleriyle veya başkalarıyla tartışmakla değil, tebliğ etmekle görevliyiz.

Tıpkı Yâsin sûresinin 2. sahifesinde özetlenerek anlatıldığı gibi, isteyen iman eder, istemeyen inkâr eder. Hz. Mesih ve Havâriiler olarak bizler tıpkı iki bin yıl önce olduğu gibi, haçımızı sırtımıza alarak bu yola çıktığımız içindir ki, bize kötülük yapılmasından değil, bizim şahitliğimizi reddeden veya bize kötülük yapanların mahşer günü uğrayacakları büyük hayal kırıklığından ve cezadan korkuyor ve onlar için üzülenek dua ediyoruz. İşte İncil'de de anlatıldığı gibi, bu sebeple Hz. Mesih, dile gelmez acılar içinde kıvranarak haçta can verirken kendisine o korkunç zulmü ve vahşeti yapanların uğrayacakları büyük cezayı ve laneti bildiği için “Allah'im onları affet, çünkü onlar ne yaptıklarını bilmiyorlar” diye dua ediyordu. Bu sebeple bizler, yüce Allah tarafından Rûhulkudüs-Mesih-İsâ'nın tekrar dünyaya gönderilmesinin bütün milletler ve tek tek bütün insanlar için çok büyük bir kurtuluş müjdesi olduğunu söylerken zaman zaman “Aman dikkat edin, iman edemiyorsanız bile, bari inkâr

da etmeyin. Allah'a yönelip kalbinizi tatmin etmesi için dua edin. Özellikle insanları kışkırtmaktan ve kötülük yapmaktan uzak durun" diyerek uyarıyoruz. İşte yine bu sebeple Hz. Mesih Müjde kitabında

(10/35)

Beni reddederse dünya,
Ömrü daha uzamaz ya.
Mahşer günü görecek ya,
Nasıl olsa beni gördüm.

(10/36)

Mahşer günü görecekler;
Başlarını dövecekler;
"O Mesih'miş" diyecekler,
Beni reddedenler gördüm. demiştir.

Değerli kardeşlerim,

Nûh sûresinin 17. âyetinde de anlatıldı gibi yüce Allah sadece Meryem'in oğlunu değil, bütün insanları topraktan doğan bir nebata, yani bitkiye benzeterek "Allah sizi topraktan çıkmış, doğmuş veya olmuş bir nebat, yani bitki olarak yarattı" buyurmuştur.

Âl-i İmran sûresinin 37. âyetinde yüce Allah'ın Meryem'den doğacağını bildirdiği Mesih'i ayrıca ve özel olarak bir nebata benzetmesinin asıl sebebi ve mesajı, tıpkı Yahûdiler gibi, Mesih'in görkemli bir kral olarak ordusuyla birlikte ve ölümlü insan bedeniyle gökten geleceğini zannetmenin ve beklemenin yanlışlığını vurgulamak içindir. Daha da önemlisi, Mesih'in topraktan doğan her bitki ve bir kadından doğan her insan gibi bir kadından doğarak dünyaya geleceğini apaçık bir şekilde bildirmek içindir.

Dikkat ederseniz tıpkı Hz. Mesih'in önceki döneminde olduğu gibi bu döneminde de Yahûdiler, Hıristiyanlar ve Müslümanlar Mesih'in ölümlü insan bedeniyle ve diri olarak gökten geleceğini beklemek gibi çok büyük bir gaflet, yanılğı ve körlük içindedirler. İşte bu sebeple yüce Allah Yâsin sûresinin 13. âyetinden başlayarak Mesih'i ve Havâri-Resulleri reddeden, haça gererek ve taşlayarak öldüren Yahûdilere, bekledikleri gibi gökten bir ordu göndermediğini hiçbir zaman da göndermeyeceğini ve onların o körlükle bekledikleri Mesih'i ancak mahşer günü göreceklerini söyleyerek Mesih bekleyen milletleri uyarmaktadır. Nitekim Hz. Mesih Müjde kitabında Mesih'in ölümlü insan bedeniyle göğe gittiğine ve tekrar ölümlü insan bedeniyle gökten geleceğine inanan milletleri uyandırmak için

(2/18)

Gökten gelmedi ki beden,
Bedeniyle gitti desen!
Bedeni gökten bekleyen,
Kördür, kördür, kördür gördüm.

(2/19)

Fâni beden göğe gitmez.
Fâni beden gökten gelmez.
Rûhulkudüs nüzûl eder,
Fâni beden doğar gördüm"

diyerek Mesih'in tekrar gökten dünyaya nasıl geleceğini apaçık bir şekilde açıklamıştır. Hatta bu konuyla ilgili başka bir âyette

(2/245)

Gökten geldi, “Üm”den çıktı;
Nurdan kılıç kından çıktı;
Kuzucuk kundaktan çıktı;
Biiznillah diye gördüm.

diyerek beklenen Mesih’in kendisi olduğunu, tıpkı iki bin yıl önce olduğu gibi gökten gelerek ve mucize olarak annesinden doğduğunu ve çoktan görevine başladığını veciz bir şekilde açıklamıştır.

Şimdi projektörümüzü tekrar iki bin yıl öncesine çevirerek mukaddes Meryem’in Rûhulkudüs’ten ne zaman, nerede ve nasıl hamile kaldığını apaçık bir şekilde aydınlatarak geçmişten bugüne ve geleceğe ışık tutmaya devam edelim. Mukaddes Meryem önce babası İmran’ı, sonra da annesi Hanna’yı kaybederek küçük yaşta yetim kaldı. Küçük Meryem’e teyzesi Elisabet’le, teyzesinin kocası Zekeriyya Peygamber annelik babalık yaparak onu büyüttüler. Zamanı gelince annesinin kutsal adağını Allah’a emanet ederek Beyt-i Mukaddes’e verdiler. Yahûdi dinî inanç ve geleneğine göre Allah’a adanan erkek çocuklar Beyt-i Mukaddes’e kabul ediliyor, kız çocukları kabul edilmiyordu. Yüce Allah’ın yardımı, Zekeriyya peygamberin ısrarı ve kefil olması sonucu Mukaddes Meryem Beyt-i Mukaddes’te bir odaya yerleştirildi. Böylece yüce Allah tarafından, din bilginlerinin kadınları mabetlere sokmama, adam yerine koymama ve geri planda tutma geleneği de yıkılmış oldu. Ancak yahûdi, hıristiyan ve islam bilginleri tarih boyunca kadınları din adına, hor, hakir ve hatta şeytan olarak görme, gösterme ve geri planda tutma geleneğini inatla ve ısrarla sürdürdüler.

Hz. Mesih’in Müjde kitabında açıkladığı gibi, her biri Allah’ın bir peygamberi olan Havâri-Resuller arasında erkek Havâri-Resuller olduğu gibi, kadın Havâri-Resuller de vardır ve tıpkı erkekler gibi, kadın Havâri-Resuller de öne çıkarak Mesih müjdesini duyurma görevi yapacaklardır. Nitekim kadından peygamber olduğunu kabul etmeyen islam bilginleri dahi Rûhulkudüs-Mesih-İsâ’nın annesi mukaddes Meryem’in peygamber olduğunu kabul ve itiraf etmişlerdir.

Mukaddes Meryem büyüüp evlilik çağına gelince marangozluk yaparak geçinen Zekeriyya peygamberin çıracı marangoz Yusuf’la nişanlandı. Kur’an’ın Meryem sûresinin 16. âyetinden başlayarak anlatıldığı gibi, işte o günlerde Beyt-i Mukaddes’in doğu tarafında bulunan odasına çekilerek ibadet ettiği bir gece ansızın odasında yakışıklı bir genç adam görerek çok korktu. Meryem’in odasına yakın bir yerde kalan ve bağırdığı zaman sesini duyurabileceği hiç kimse de yoktu. Odasına ne zaman, nereden ve nasıl girdiğini bilmediği o yakışıklı genç adamın kendisine tecavüz edebileceğini veya başka bir kötülük yapabileceğini düşünerek “Sen Allah’tan korkan biriysen senden merhametli olan Allah’a sığınıyorum. Merhamet et ve sakın bana dokunma” dedi. Aslında gece yarısı Meryem’in odasına yakışıklı bir genç delikanlı görünümünde giren o adam, Meryem’den doğacak olan Rûhulkudüs-Mesih’in ta kendisiydi.

Ancak mucize olarak ve beşer olarak temessül eden o genç adamın görünüm ve beden olarak bildiğimiz herhangi bir genç adamdan hiçbir farkı yoktu. Şayet kendisi, kendisini açıklamamış olsaydı, Meryem gibi hiçbir insan ve hiçbir peygamber onun Rûhulkudüs olduğunu bilemezdi. Meryem’in çok korktuğunu gören Rûhulkudüs-Mesih, kendisini ve görevini açıklayarak Meryem’i sakinleştirmeye ve ikna etmeye çalıştı. “Sen beni herhangi bir insan gibi bir insanoğlu ve üstelik geceyarısı izinsiz ve habersiz olarak yatak odana girmiş kötü niyetli bir adam zannettiğin için korkuyorsun. Sakın korkma. Çünkü ben Rabbinin elçisiyim ve yüce Allah tarafından sana zeki bir çocuk vermek için görevlendirildim” dedi.

Ancak bu sözler Meryem’i sakinleştirmek yerine daha çok korkuttu. Çünkü bu sözleri söyleyen adam kucağında bir çocukla gelerek “İşte Tanrının sana verdiği çocuk bu” demiyordu. Bu adam resmen, evli, dul veya bekar herhangi bir kadının, herhangi bir erkekle cinsel ilişkide bulunarak hamile kalması gibi, cinsel ilişkide bulunarak çocuk yapmaktan söz ediyordu. Yani din bilginlerinin iddia ettikleri gibi Rûhulkudüs-Mesih’in gökten gelmesi, yüce Allah’ın “ol” demesiyle ve Rûhulkudüs’ün

“okus-pokus” diyerek ve üfleyerek Meryem’i hamile bırakmasıyla olmamıştır. Bir erkekten hamile kalan her kadın gibi Meryem de gökten kendisine yakışıklı bir adam olarak gelen ve kendisiyle ilişkide bulunarak kendisini hamile bırakan o Rûhulkudüs’ün ölümlü insan bedenini doğurması şeklinde olmuştu. Yani, aslında Meryem, kendisini hamile bırakan o adamı doğurmuştu. İşte Hz. Mesih’in Müjde kitabında

(1/37)

Mesih, Mesih’in babası;
Anlamaz haham – hocası.
Rûhulkudüs’ün doğması,
Seçilmiş anneden gördüm.

dediği Rûhulkudüs-Mesih’in gökten gelerek seçilmiş bir anneden doğması mucizesinin aslı budur. Bu mucize, herhangi bir kadının, herhangi bir erkekten hamile kalması gibi çok kolay ve çok doğal bir şekilde gerçekleşmiştir. Efendim, “Rûhulkudüs asla cinsel ilişkide bulunmaz” diyorlar. Allah’ın emriyle ve izniyle olunca niye bulunmasın? Ayıp mı olur, yoksa günah mı olur? Şu fâni dünyada yüce Allah’ın emriyle ve izniyle yapılan ve Rûhulkudüs-Mesih’in ölümlü insan bedeninin doğmasına vesile olan o cinsel ilişkiden daha temiz, daha kutsal ve daha mübarek bir cinsel ilişki olmamıştır ve olamaz da. “Efendim bu bir mucizedir, Allah bir şeyin olmasını istediği zaman ‘ol’ der ve o şey olur. Meryem’in hamileliği de cinsel ilişki yoluyla değil, yüce Allah’ın ‘ol’ demesiyle ve Rûhulkudüs’ün üflemesiyle olmuş olamaz mı?” diyorlar. Allah öyle isteseydi elbette öyle olabilirdi. Ancak Allah öyle istememiş ve her kadın gibi Meryem’in de Rûhulkudüs’ten cinsel ilişki yoluyla hamile kaldığını çırılçıplak açıklamıştır.

Zaten din bilginlerinin iddia ettikleri gibi, şayet Rûhulkudüs’ün görevi sadece Mesih’in kendisinden doğacağını Meryem’e müjdelemek olsaydı, bunu Meryem’e görünmeden de yapardı. Daha da önemlisi, görevi sadece haber veya müjde vermek olsaydı, yakışıklı bir adam olarak ve gece yarısı Meryem’in yatak odasına girerek onu korkutmasına ve ikna etmeye çalışmasına da gerek olmazdı. Üstelik o adam “Senden doğacak olan o çocuğu ben yapacağım; Allah beni bu çocuğu yapmakla görevlendirdi” diyordu. Kur’an, Meryem’le Rûhulkudüs arasında geçen konuşmayı ve tartışmayı çok edepli, çok kısa; ama çok açık bir şekilde özetleyerek anlatıyor. Adam çocuk yapmaktan söz edince Meryem “Benim nasıl oğlum olabilir ki? Hiçbir erkek benimle ilişkide bulunmadı” diye cevap veriyor ve ilişkide bulunmadan çocuğu olamayacağını söylüyor.

Yırcı “Ben nikahsız ilişkide bulunan günahkâr bir kadın da değilim” diyor. “Yani senin söylediğin gibi de olmaz; çünkü seninle aramızda nikâh olmadığı için ilişki de olamaz. Sen herhâlde beni Allah’a isyan eden günahkâr kadınlar gibi bir kadın zannederek yanlış yere geldin; git başımdan ve beni de kendini de günaha sokma.” diyor. Adam Meryem’e “İşte böyle; işte Rabbin böyle söyledi. ‘Git ve Meryem’i hamile bırak’ dedi ve ben de Allah’ın emri ve izniyle seni hamile bırakmak için geldim.” dedi. Daha da önemlisi “Ey Meryem, bunu yapmak benim için çok kolay.” dedi. Ama daha da önemlisi “O çocuğu ikimiz birlikte yapacağız.” dedi. “O çocuğu bütün insanlığa bir mucize ve rahmet yapacağız.” dedi.

Aslında Meryem’in anlayamadığı şey, o adamın kendisini nasıl hamile bırakacağı değildi. O adam Meryem’e “Ey Meryem, hani yüzyıllardan beri Yahûdilerin gökten geleceğine inanarak bekledikleri o büyük kurtarıcı Mesih varya, işte O benim ve Allah’ın emriyle sana geldim. Şimdi ben her erkek gibi, Allah’ın izniyle ve seninle cinsel ilişkide bulunarak seni hamile bırakacağım ve böylece sen, benim ölümlü insan bedenimi doğurarak beni dünyaya getireceksin. Sen yüce Allah tarafından bu en büyük mucize için seçilmiş kutsal bir annesin.” diyordu. İşte Meryem’in anlayamadığı şey, o adamın kendisini nasıl hamile bırakacağı değil, o adamı nasıl doğuracağı olduğu içindir ki, Rûhulkudüs ona “Bunu yapmak benim için çok kolay. Senin aklın bunu almayacağı için şimdilik sen bunu düşünme de gel Allah’ın emrine teslim ol ve şu kutsal işi yapalım.” diyordu. Ancak yüce Allah Meryem’i

Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ'yı doğurması için yaratmış ve seçmiş olduğu içindir ki, Meryem'in bu cinsel ilişkiyi kabul etmemesi söz konusu değildi. Ancak bu ilahî sırları ve mahremi bilmeyen Meryem'in böyle bir cinsel ilişkiden doğacak olan çocuğu da kendisini de çok kutsal ve çok mübarek olarak görmesi için Rûhulkudüs ona bu ilahî sırları anlattı ve kalbini tatmin etti.

Böylece evli, dul veya bakire her kadın gibi Meryem de Rûhulkudüs'le cinsel ilişkide bulunarak hamile kaldı. Ve işte yine böylece Yahûdilerin asırlarca gökten dünyaya geleceğine inanarak bekledikleri Îsâ-Mesih, bir kadından doğan her insan gibi bir insana benzetilerek ve anne rahmine düşerek dünyaya geldi. Ancak Yahûdiler Mesih'in gökten dünyaya nasıl geleceğini bilmedikleri gibi, yüce Allah zamanı gelinceye kadar hiç kimsenin bilmesini istemediği için Rûhulkudüs, Meryem'e bu sırrı hiç kimseye söylememesini söyleyerek çıkıp gitti ve gözden kayboldu. Daha önce de söylediğimiz gibi, Meryem'i hamile bırakan o adamın, yani Rûhulkudüs'ün gözden kaybolmasının yok olması anlamına gelmeyeceği, kendisini perdelemesi ve göstermemesi anlamına geleceği açıktır.

Değerli kardeşlerim,

Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ'nın gökten dünyaya nasıl geldiği konusu o kadar önemli bir konudur ki, bu konuyu doğru anlamadan Îsâ-Mesih'in Rûhulkudüs olduğunu da mucizelerini de din öğretisi ve yetkilerini de haça gerilerek öldürülmesinden sonra diri olarak görülüp göğe gitmesini de tekrar gökten dünyaya nasıl geleceğini ve geldiğini de doğru anlamak mümkün değildir.

Her şeyden önce İncil'in ve Kur'an'ın gerçekte öldürülemediğini, ölmediğini ve diri olarak göğe, yani Allah'a gittiğini söylediği o Rûhulkudüs-Mesih, gökten Meryem'e gelerek onu hamile bırakan Rûhulkudüs-Mesih'tir. Rûhulkudüs-Mesih yakışıklı bir adam olarak gökten nasıl Meryem'e gelmiş, görünmüş, konuşmuş ve işini yaparak gitmişse, haça gerilmesinden üç gün sonra tıpkı Meryem'e görüldüğü gibi ölümsüz Rûhulkudüs bedeniyle ve mucize olarak Havâri-Resullere görünmüş, konuşmuş ve onların gözleri önünde göğe gitmiştir. İşte bu sebeple Hz. Mesih Müjde kitabında

(4/84)

Mesih haçta öldü sanan,
Kördür, kördür, kördür inan.
Aldı Mesih'i yaradan,
Azrâil'e vermez gördüm.

(5/247)

Gökten gelen göğe gitti;
Resuller şahitlik etti;
Yahûdi kâfirlik etti,
Diyor şu Kur'an'da gördüm.

demıştır. Yeri gelmişken, yüce Allah tarafından iki dünyada da yaratılmış ve yaratılacak olanların en kutsalı olan Rûhulkudüs-Mesih'in ve mukaddes Meryem'in ilahî mahreminin Kur'an'da çırılçıplak olarak anlatılmasının çok önemli sebeplerinden üçüne kısaca temas etmek istiyorum. Birincisi, islam bilginlerinin iddia ettikleri gibi, Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ'nın diğer peygamberler gibi bir peygamber olmadığını; ancak hıristiyan din bilginlerinin iddia ettikleri gibi tanrı da olmadığını anlatmak için. İkincisi, Rûhulkudüs-Mesih'in gökten gelmesi, göğe gitmesi ve tekrar gökten gelmesi gibi dinî inanç, öğreti ve beklentilerin doğru olduğunu; ancak bu büyük mucizelerin ölümlü insan bedeniyle değil, ölümsüz Rûhulkudüs bedeniyle gerçekleştiğini ve gerçekleşeceğini anlatmak için. Üçüncüsü ise, bugünkü Hıristiyanlığın üzerine kurulu olduğu aslı günah ve kefarete öğretisinin yanlış olduğunu apaçık bir şekilde anlatmak için Kur'an bu ilahî mahremi çırılçıplak anlatmıştır.

Bildiğiniz gibi kilisenin üzerine kurulu olduğu aslı günah ve kefarete öğretisine göre Adem ve Havva'nın işlediği günahı dolayısıyla cinsel ilişki sonucu doğan her çocuk günahkâr olarak doğar. Hz. İsa'nın, bütün insanlığın günahlarının bağışlanmasını sağlayan bir kefarete kurbanı olabilmesi için günahsız olarak doğması gerekiyordu. Günahsız olarak doğabilmesi için de İsa'nın annesi Meryem'in Rûhulkudüs'le cinsel ilişkide bulunmadan hamile kalmış olması gerekiyordu. Daha önce de söylediğimiz gibi İncil, akli başında olan herkesin anlayabileceği apaçık bir dille "Meryem'in Rûhulkudüs'ten gebe kaldığı anlaşıldı" diyor. Ancak başta Pavlus olmak üzere Hıristiyan din bilginleri, tıpkı İslam bilginleri gibi, Meryem'in Rûhulkudüs'ten hamile kaldığını; ancak bu hamileliğin Rûhulkudüs'le cinsel ilişkide bulunmadan gerçekleştiğini iddia ediyorlar. Yani onlar Meryem Rûhulkudüs'le cinsel ilişkide bulunmadan Mesih'e hamile kaldığı içindir ki, Mesih günahsız olarak doğmuş bir kefarete kurbanı olabilmiştir diyorlar.

Hâlbuki, İncil'de apaçık bir şekilde anlatıldığı gibi, Rûhulkudüs-Masih-İsa'nın inananların günahlarını bağışlama özelliği ve yetkisi cinsel ilişkiden doğmamış olmasından veya haça gerilerek öldürülmesinden değil, daha Mesih dünyaya gelmeden ve yüce Allah tarafından günahları bağışlama yetkisi Rûhulkudüs-Masih'e verilerek dünyaya gönderilmesinden kaynaklanıyordu. Bu sebeple Rûhulkudüs-Masih-İsa, haça gerilerek şehit edilmeden önce din öğretisini yaparken bazı kişilere "günahların bağışlandı" diyordu. Yahûdi din bilginleri de "Bu adam nasıl oluyor da, yüce Allah'ta olan günahları bağışlama yetkisini kendinde görüyor ve inananlara 'günahların bağışlandı' diyor" diyerek O'nu suçluyorlardı. O da onlara günahları bağışlama yetkisinin yüce Allah tarafından kendisine verildiğini söylüyordu. Yani Hıristiyan din bilginlerinin iddia ettikleri gibi Rûhulkudüs-Masih-İsa'nın günahları bağışlama yetkisinin cinsel ilişkiden doğmamış olmasıyla veya haça gerilerek şehit edilmesiyle hiçbir ilgisi yoktur. Bu sebeple Hz. Mesih Müjde kitabında

(8/15)

Günahları bağışlama,
Yetkisi verildi bana.

Allah'ın lütfu kuluna;

Bu zamanda Mesih gördüm.

(14/19)

Korkmayın sakın ölmekten,
Kıyametten ve mahşerden.

"Kurtuldun" derim şimdiden,

İmân edenlere gördüm.

demiştir. Böylece önceki döneminde olduğu gibi bu dönemde de yüce Allah tarafından günahları bağışlama yetkisi verilerek tekrar dünyaya gönderildiğini açıklamıştır. Bu durum Hz. Muhammed'in, ashabından olan ve "Aşere-i Mübeşşere" denilen on kişiye daha hayattayken cennetlik olduklarını ve kurtulduklarını müjdelemesi gibidir. Ancak bu yetki, diğer bütün peygamberlerde olduğu gibi, bizzat Hz. Muhammed'in kendisinde de yoktu. Daha önce açıkladığımız gibi yüce Allah, yaratılışın başlamasından beri kendisinde olan bütün güç ve yetkileri Rûhulkudüs'e vererek Rûhulkudüs aracılığıyla kullandığı içindir ki, günahları bağışlama yetkisi de Rûhulkudüs'te bulunuyordu. İşte bu sebeple ve yüce Allah'ın izniyle Rûhulkudüs, kendisinde bulunan günahları bağışlama yetkisini kullanarak Hz. Muhammed'in ashabından olan bu on kişinin yaptıkları ve yapacakları bütün günahların bağışlandığını Hz. Muhammed'e bildirmişti. Hz. Muhammed de bu müjdeyi Aşere-i Mübeşşere'ye, yani müjdelenen on kişiye bildirme görevini yapmıştı.

Fetih sûresinin ikinci âyetinde açıklandığı gibi, aslında Rûhulkudüs Aşere-i Mübeşşere müjdesinden önce de kendisinde bulunan günahları bağışlama yetkisini kullanarak Hz. Muhammed'e de yaptığı ve yapacağı bütün günahlarının bağışlandığı müjdesini vermişti. İşte Aşere-i Mübeşşere ve Hz. Muhammed örneklerinde olduğu gibi, Hz. Adem'den bugüne ve kıyamete kadar gelmiş geçmiş ve gelecek olan herhangi bir insanın dağ gibi büyük günahları olsa da kâinatın mutlak hakimi olan yüce

Allah'ın izni ve Rûhulkudüs'ün "günahların bağışlandı" demesiyle o kişinin bütün günahları bağışlanmış olur. O kişi daha dünyadayken cennette sonsuz hayat ve ebedi kurtuluş garantisi ve müjdesi almış olur. İşte yüce Allah tarafından kendisine ezelde verilen günahları bağışlama yetkisi sebebiyledir ki, Rûhulkudüs-Mesih Müjde kitabında

(10/38)

Mesih Allah'ın kapısı;
Sığar kulların hepisi.
"İmân et, kurtul" cümlesi,
Müjde'nin özüdür gördüm.

(13/44)

Bundan büyük müjde olmaz.
İnkâr eden iflâh olmaz.
İmân eden asla yanmaz,
Şol cennete uçar gördüm.

demıştır. Böylece daha hayattayken ve bugünden başlayarak kıyamete kadar kendisine iman eden herkese cennette sonsuz hayat ve ebedi kurtuluş garantisi ve müjdesi vermiştir. İşte yine bu sebepledir ki, Rûhulkudüs-Mesih Müjde kitabındaki başka bir âyette

(14/20)

Bu yetkiyi bana veren,
Beni göklerden gönderen.
Yetkisi olmayan zâten,
Kurtarıcı olmaz gördüm.

demıştır. Böylece günahları bağışlama yetkisi olmayan birinin, yüzyıllardır bütün milletlerin bekledikleri kurtarıcı Mesih olamayacağını ve bu sebeple de yüce Allah'ın kendisine günahları bağışlama yetkisi vererek tekrar dünyaya gönderdiğini apaçık ve kesin bir dille açıklamıştır. İşte yine bu sebepledir ki, hıristiyan din bilginlerinin akla ve imana zarar "aslî günah ve kefarete" öğretisiyle Hz. İsa'nın haça gerilerek şehit edilmesinin hiçbir ilgisi yoktur. Yoktur; çünkü Rûhulkudüs-Mesih-İsa'nın günahları bağışlama yetkisi haça gerilerek şehit edilmesinden değil, Rûhulkudüs olmasından kaynaklanmaktadır. Yani ezelden beri yüce Allah tarafından günahları bağışlama yetkisinin kendisine verilmiş olmasından ve her iki dönemde de günahları bağışlama yetkisiyle dünyaya gönderilmiş olmasından kaynaklanmaktadır.

Şayet islam bilginleri şu yüce Kur'an'da apaçık bir şekilde açıklandığı gibi, İsa-Mesih'in "Kelimetullah, Rûhullah ve Rûhulkudüs" olduğu gerçeğini kabul ve itiraf etmiş olsalardı, Hıristiyanlar Hz. Muhammed'e, Kur'an'a ve İslam'a çok büyük bir sempati duyabilirler ve hatta tasdik bile edebilirlerdi. İnşallah bu açıklamalarımızdan sonra özellikle hıristiyan, yahûdi ve islam din bilginleri, Mesih konusuyla ilgili kutsal kitap âyetlerini doğru yorumlamak suretiyle yanlış Mesih inanç, öğreti ve beklentilerini düzelterek doğrusunu öğretirler.

Aslında Mesih konusuyla ilgili birbirlerinden çok farklı inanç, öğreti ve beklentiler oluşmasının temelinde din bilginlerinin "Mesih'in babası kim?" sorusuna verdikleri birbirlerinden çok farklı ve yanlış cevaplar vardır. Bildiğiniz gibi, yahûdi din bilginleri, Meryem'in Rûhulkudüs'ten değil, nikahsız bir ilişkiden hamile kalmış günahkâr bir kadın olabileceğini iddia ederek hem Allah'a, hem Meryem'e hem de İsa-Mesih'e çok büyük bir küfür, hakaret ve iftira ettiler. Çünkü onlar, beklenen Mesih olduğunu açıklayınca kadar Hz. İsa'yı marangoz Yusuf'un, karısı Meryem'den doğmuş olan, oğlu olarak biliyorlardı. Hz. İsa da zamanı gelince "beklenen Mesih" olduğunu ve mucize olarak annesinden doğmak suretiyle gökten dünyaya geldiğini açıklayınca, Yahûdiler o büyük iftirayı yaptılar ve Hz. İsa'yı "sahte mesih" ilân ederek reddettiler. Yine bildiğiniz gibi, İslam bilginleri

mukaddes Meryem'in kutsallığına ve İsa-Mesih'in mucize olarak doğduğuna inanırlar. Ancak Meryem'in Rûhulkudüs'le cinsel ilişkide bulunarak hamile kalmadığını, yüce Allah'ın "ol" demesiyle ve Rûhulkudüs'ün "okus-pokus" diyerek üflemesiyle hamile kaldığını iddia ederler. Ayrıca daha önce açıkladığımız gibi, insan bilgisine göre İsa-Mesih'in babasının marangoz Yusuf olduğu gerçeğini de kabul etmezler. Sonuç olarak İslam bilginlerine göre Meryem, mucize olarak babasız çocuk doğurmuş bir kadın olduğu gibi, Hz. İsa da babasız bir çocuktur.

Hiç şüphe yok ki, Meryem'in babasız bir çocuk doğurduğunu veya İsa-Mesih'in babasız bir çocuk olduğunu iddia etmek hem İncil'e hem de Kur'an'a aykırı olduğu gibi, akla ve imana zarar, yanlış ve sapkın bir Mesih inancı ve öğretisidir. Yine bildiğiniz gibi Hıristiyan din bilginleri de Meryem'in Rûhulkudüs'ten hamile kaldığını; ancak bu mucize hamileliğin cinsel ilişki yoluyla değil, Rûhulkudüs'ün "okus-pokus" deyip üflemesiyle gerçekleştiğini iddia ederler. Ayrıca Hıristiyan din bilginlerinin akla ve imana zarar "üçlü birlik" öğretilerine göre baba da oğul da Rûhulkudüs de tanrı sayıldığı içindir ki, ölümlü insan bedeni bakımından İsa-Mesih'in babası tanrıdır. Mesih konusuyla ilgili yahûdi, Hıristiyan ve İslam bilginlerinin sapkın din öğretilerinin ve beklenen Mesih'i reddetmelerinin en önemli sebeplerinden biri, bu "baba" meselesi olduğu içindir ki, Hz. Mesih Müjde kitabında

(2/47)

Önceki fitnesi baba

Şimdiki fitnesi baba.

İnanmaz olsa da baba,

Olmasa da, bunlar gördüm. demıştır.

İslam bilginlerinin en büyük dinî yanlışlarından biri de Kur'an'ın şirk veya küfür saydığı "teslis" inancıyla kilisenin "üçlü birlik" öğretisinin aynı şey olduğunu iddia etmeleridir. Çünkü "teslis", yani baba, oğul ve Rûhulkudüs denilen üçlünün üçüncüsünün tanrı olduğunu söylemek ve inanmak başka bir şeydir. "Üçlü birlik", yani baba, oğul ve Rûhulkudüs üçlüsünün gerçekte bir olan tanrının üç farklı sıfatı, özelliği, zuhûru veya görünümü olduğunu söylemek ve inanmak daha başka bir şeydir. Bu sebeple kilisenin "üçlü birlik" öğretisiyle Kur'an'ın şirk veya küfür olduğunu söylediği "teslis" inancının aynı şey olduğunu iddia ederek Hıristiyanların müşrik veya kâfir olduklarını söylemek her şeyden önce Kur'an'ın pek çok âyetine aykırıdır ve yanlıştır.

Bu sözlerimiz, kilisenin akla ve imana zarar "üçlü birlik" öğretisini aynen tasvip ettiğimiz ve onayladığımız anlamına gelmez. Aslında kilisenin "aslî günah ve kefarete ve üçlü birlik" gibi yanlış "din ve tanrı" öğretilerinin temelinde Pavlus'un yanlış "din ve tanrı" öğretisi vardır. Hz. İsa'nın haça gerilerek şehit edilmesinde bir numaralı rolü bulunan yahûdi din bilginlerinden biri olan Pavlus, Hz. İsa'dan sonra kendisini "İsa-Mesih'in baş-havâri-resulü ve gerçek İncil vaizi" ilan ederek kilisenin yanlış "din ve tanrı" öğretilerinin temellerini atmıştır. Bu sebeple biz "İncil" derken kilise tarafından İncil'e ilave edilen "Resullerin işleri" ve "Pavlus'un mektupları" gibi kitapları değil, sadece Matta, Markos, Luka ve Yuhanna İncillerini kastediyor ve onaylıyoruz. Nitekim Hz. Mesih bu konuları açıkladığı Müjde kitabındaki âyetlerden birinde

(2/59)

"Mesih Allah, ben Peygamber",

Diye Pavlus vaaz eder!

Kilise Pavlus'u sever,

"Kutsal tezgâh" doğar gördüm.

diyerek, Pavlus'un ve kilisenin "din ve tanrı" öğretisinden duyduğu büyük üzüntüyü ve endişeyi dile getirmiştir. Sonuç olarak hardal tanesi kadar akli ve imanî olan ve Meryem'in Rûhulkudüs'ten hamile

kaldığını bilen herkes Mesih'in babasının tanrı değil, Rûhulkudüs olduğunu bilir. Bu sebeple Hıristiyan din bilginlerinin, ölümlü insan bedeni bakımından Mesih'in babasının tanrı olduğunu söylemeleri ne kadar yanlışsa, islam bilginlerinin Mesih'in babasız bir çocuk olduğunu söylemeleri de en az o kadar yanlıştır. İşte yine bu sebeple ve hıristiyan din bilginlerinin iddia ettikleri gibi Îsâ-Mesih, ete kemiğe bürünmüş ve Mesih olarak görünmüş bir tanrı olmadığı gibi, tanrının oğlu da değildir. Tanrı bilgisine göre ve gerçekte Îsâ-Mesih, bir kadından doğan her insan gibi annesinin rahminde ete kemiğe bürünmüş ve Mesih olarak görünmüş olan Rûhulkudüs'tür. Yani Meryem'i hamile bırakan o yakışıklı adam da Meryem'den doğan o yakışıklı adam da Rûhulkudüs'tür. Yani gerçekte baba da oğul da birdir; ama o bir olan baba ve oğul tanrı değil Rûhulkudüs'tür. Bir başka ifadeyle Rûhulkudüs, baba görevini yaparak Meryem'i hamile bırakıp ölümlü insan bedenini Meryem'den doğurmuş olduğu içindir ki, gerçekte baba da oğul da birdir ve tanrı değil, Rûhulkudüs'tür.

İşte bu sebeple Hz. Mesih bu ilahî sırları apaçık bir şekilde açıkladığı Müjde kitabındaki âyetlerden birinde

(1/37)

Mesih, Mesih'in babası;
Anlamaz haham – hocası.
Rûhulkudüs'ün doğması,
Seçilmiş anneden gördüm.

demıştır. Bir başka âyette ise

(1/39)

Meryem'e gelen Rûhullah;
Meryem'den doğan Rûhullah!
Kendini ekmiş Rûhullah;
Kendini diriltmiş gördüm!

diyerek mukaddes Meryem'den doğan mukaddes oğulun ölümlü insan bedenine Îsâ, ölümsüz Rûhulkudüs bedenine ise Rûhullah veya Rûhulkudüs denildiğini açıklamıştır. Yani gerçekte Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ'nın ölümlü insan bedeni, Rûhulkudüs'ün insanlara kendisini gösterebilmek için ve geçici olarak dünyada giydiği etten bir elbise gibidir. Bu sebeple Hz. Mesih Müjde kitabında

(4/308)

Elbisem gibi bedenim
Çıkarıpta göğe gittim.
Gökten gelip tekrar giydim
Aynı elbisemi gördüm.

diyerek göğe gitmesinin, elbisesini çıkarıp dünyada bırakarak göğe gitmesi gibi, gökten tekrar dünyaya gelmesinin ise, aynı etten elbisesini tekrar dünyada giymesi gibi düşünülmesi gerektiğini anlatmıştır. Kilisenin akla ve imana zarar “üçlü birlik” öğretisinde iddia edildiği gibi Îsâ-Mesih, insanlara kendisini gösterebilmek için her insanoğlu gibi ete kemiğe bürünerek dünyaya gelmiş bir tanrı olmadığı gibi, tanrının oğlu da değildir. Ancak Îsâ-Mesih, bir kadından doğan her insanoğlu gibi annesinden doğarak dünyaya gelmiş, yaşamış ve insanlara kendisini ölümlü insan bedeniyle göstermiş olan Rûhulkudüs oğlu Mesih-Îsâ'dır.

Hz. Îsâ'dan asırlarca sonra kilisenin, Rûhulkudüs'ün tanrı olduğuna karar vermesi ve bu sebeple de Îsâ-Mesih'in hem tanrı hem tanrının oğlu hem de Rûhulkudüs olduğunu iddia etmesi her şeyden önce ellerindeki İncil'e aykırı, yanlış ve sapkın bir “din ve tanrı” öğretisidir. Çünkü tıpkı Tevrat'ta ve Kur'an'da olduğu gibi, İncil'de de geçen pek çok âyette ve Hz. Îsâ'nın bizzat kendisi tanrının bir

olduğunu, eşi, benzeri ve ortağı olmadığını ve sadece o bir tek tanrıya tapmak ve dua yapmak gerektiğini apaçık bir şekilde açıklamıştır.

Sonuç olarak Pavlus'un yanlış din ve tanrı öğretisinden kaynaklanan "üçlü birlik" öğretisindeki üçlüden biri olan "baba", mecazi anlamda ve İsa-Masih'le birlikte bütün inananların göklerdeki babası olan yüce Allah'tır. Yahûdilerin ve Hıristiyanların bir olan yüce Allah'a "baba", inananlara ise "Allah'ın çocukları" demeleri, Müslümanların yüce Allah'a "veli veya mevla" demeleri gibi doğru, güzel, sıcak ve sempatik bir tanrı öğretisidir. Nitekim Hz. Mesih de tasdik ettiği Tevrat'ın dinî literatürüne uygun olarak ve "Yahve" özel ismiyle tanıttığı yüce Allah'a "Ey göklerdeki babamız" diye başlayan dualar yapmıştır. "Yahve" özel ismiyle tanıttığı bir olan yüce Allah'ı, aynı zamanda güzel isimlerinden biri olan "Baba" ismiyle de anmış, sevmiş ve tanıtmıştır. Hz. Mesih önceki döneminde olduğu gibi bu dönemde de Müjde kitabında geçen pek çok âyette yüce Allah'a, "Baba" ismiyle hitap ve dua etmiştir.

(4/264)

Baba o gün Tûr'da yandı;
Nûrun vurdu, Nûr'da yandı.
Metris zindanında yandı,
Nûrun o gün burda gördüm.

âyeti bunlardan biridir. Ayrıca İncil'de anlatıldığı gibi Hz. Mesih, kendisinden başka hiçbir insanın ve hiçbir peygamberin yüce Allah'ı görmediğini ve göremeyeceğini açıklamıştır. Evet, hem İncil'de hem de Kur'an'ın Şûrâ sûresinin 51. âyetinde açıklandığı gibi yüce Allah, Rûhulkudüs-Masih'ten başka hiçbir insan ve hiçbir peygamberle doğrudan ve bizzat görüşmemiştir ve konuşmamıştır. Bu sebeple kilisenin yanlış tanrı öğretisinde olduğu gibi İsa-Masih'in, kendini insanlara gösterebilmek ve konuşabilmek için insan bedenine bürünerek dünyaya gelmiş bir tanrı olmadığını ve olamayacağını İncil'de bizzat İsa-Masih'in kendisi söylemektedir.

İsa-Masih'in, yüce Allah'ı kendisinden başka hiçbir insanın ve hiçbir peygamberin görmediğini ve göremeyeceğini söylemesinin amacı kendisini övmek değil, Rûhulkudüs olduğu gerçeğini açıklamaktır. Çünkü yüce Allah Rûhulkudüs'ü, "Esmâ-ül Hüsnâ" denilen güzel isimlerinin ifade ettiği bütün güç, yetki ve özellikleriyle donatarak yaratmıştır. Nitekim Hz. Mesih Müjde kitabında yüce Allah'tan başka hiçbir varlıkta olmayan bu üstün güç, yetki ve özelliklerle donatılarak nasıl yaratıldığını ve yüce Allah'ın işlerini nasıl yaptığını bütün detaylarıyla ve apaçık bir şekilde açıklamıştır. Nitekim Hz. Mesih bu ilahî sırları açıkladığı Müjde kitabında

(3/152)

Düğün, gerdek, zifâf mîsal.
Baba, oğul, Bel'âm mîsal.
Anlatmak içindir mîsal,
Hakkı – hakîkatı gördüm.

(3/153)

Haçımı kırdım da geldim;
Ölümü yendim de geldim!
Ben Allah'ın güneşiyim,
Oğul mîsal Mesih gördüm.

(3/154)

Masih güneşi Meryem'den;
Meryem güneşi Mevlâ'dan;
Mevlâ güneşi Esmâ'dan,
Zuhûr edip doğmuş gördüm.

(3/155)

Mesih güneşiyile Mevlâ,
Çark-ı feleği mîzânla,
Oldurur, döndürür Mevlâ,
Ezelden ebede gördüm.

(3/156)

Zâtı, zâtımın aynı
Değil, zuhûrudur aynı!
Esmânın zuhûru yani,
Rûhulkudüs-Mesih gördüm.

(3/157)

Sıfat, zâtın aynı değil;
Vallahi gayrı da değil.
Bundan öte kelâm değil,
Sükût bana farzdır gördüm.

(3/158)

Dile getiremez Nebî,
Mevlâ'yla olan halveti.
Allah Mesih'i söyletti,
Dilediği kadar gördüm.

(3/159)

Mesih, Allah'ına tapar;
Sâde O'na kulluk yapar.
İsmimi "Abdullah" koyar,
O sebepten Mevlâ gördüm.

(3/160)

Mesih ile Havârilere,
"Kul huvellâhu ehad" der!
"Bir tek Allah'a tapın" der,
O zaman – bu zaman gördüm. demıştır.

Böylece Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ, Rûhulkudüs olarak dahi yüce Allah'ın aynısı olmadığını; ama gayrısı da olmadığını, bu konuda bundan daha fazla bir açıklama yapmanın kendisine yasaklandığını açıklamıştır. İşte bu âyetlerde Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ'nın bizzat kendisi, yüce Allah'tan aldığı bütün üstün güç, yetki ve özelliklerine rağmen Allah olmadığı gibi, yüce Allah'ın eşi, ortağı, eşiti veya aynısı da olmadığını açıklamıştır. Yine Hz. Mesih kendisiyle ilgili ilahî sırları açıkladığı Müjde kitabında

(4/208)

Münezzeh zaman – mekândan;
Doğmaz, doğurmaz yaradan.
Güneşi aynada gören,
El-Hak doğru görmüş gördüm.

(4/209)

Doğmayan, batmayan güneş,
Bende zuhûr eder kardeş.
Zâtını gösterir güneş,

Mesih güneşinde gördüm.

(4/210)

Mecnûn Leylâ bir bedende;
Hak güneşi doğdu bende;
“Mesih Allah’tır” demen de,
Allah’ı Mesih’de gördüm.

(4/211)

İki deniz birleşir de,
Suları karışmaz bir de.
Arada var nurdan perde,
Teslis şıktır diyegördüm.

(4/212)

Dile gelmez Mevlâ gibi,
Dile gelmez Hak-Mesih’i.
O sebeple İsevîyi,
İsâ’ya taparken gördüm.

(4/213)

Mesih’i, ilâhı sanıp,
Sapar teslise inanıp.
Ev sahibini bırakıp,
Eve tapanları gördüm.

(4/214)

Rûhulkudüs’üm, Allah’da;
Rûhullah’ım, Beytullahda.
Allah’ımı Beytullahda,
Beyt-i Mukaddes’de gördüm.

(4/215)

Doğan, gören ve görünen,
Konuşan, bilen, bildiren,
Esmâdan zuhûra gelen,
O güneş Mesih’dir gördüm.

(4/216)

Mesih Allah’ın aynası;
Aynısı değil, aynası!
Yüce Mevlâ’nın aynısı,
Aynada görülür gördüm.

(4/217)

Bende görmüşler de seni,
“Tanrı” zannetmişler beni!
“Beyt-i Mukaddes bedeni,
Mübârek” der Kitap gördüm.

(4/218)

Cümle enbiya mîracda,
Güneşi gördü aynada.
Yüce Allah, Rûhullah'da,
Mesih'de göründü gördüm. demiştir.

İşte böylece kilisenin üçlü birlik öğretisinde iddia edildiği gibi, göklerdeki “baba” denilen ve görünmeyen tek bir tanrıya inanmakla beraber Îsâ-Mesih'in ve Rûhulkudüs'ün de tanrı olduğunu veya tanrının eşi, eşiti ve ortağı olduğunu söyleyenlerin yargı günü yüce Allah'ın önünde çok kötü bir duruma düşeceklerini söyleyerek uyarmıştır.

Değerli kardeşlerim,

Yüce Allah ezelden beri yaptığı ve bundan sonra da yapacağı bütün işleri doğrudan ve bizzat değil, Rûhulkudüs-Mesih aracılığıyla yaptığı içindir ki, kendisini insanlara ve peygamberlere gösterme veya konuşma işini de Rûhulkudüs aracılığıyla yapmaktadır. Rûhulkudüs-Mesih'in en büyük mucizelerinden biri de herhangi bir kuş, melek, insan veya peygamber görünümünde kendisini gösterebilmesi ve tıpkı yüce Allah gibi aynı anda her yerde olabilmesi ve birbirlerinden çok farklı görünüm ve güçleriyle yüce Allah'ın bütün işlerini yapabilmesidir. Yüce Allah, herhangi bir insan veya peygambere kendisini hangi surette göstermek ve hangi dilde konuşmak isterse, Rûhulkudüs yüce Allah'ın istediği o görünümde görünerek ve o dilde konuşarak peygamberlere veya insanlara yüce Allah'ı gösterme ve konuşurma işini yapmaktadır.

Bu sebeple peygamberlerin veya insanların rüyada veya uyanırken gördüklerini veya konuştuklarını söyledikleri Allah, gerçekte bizzat yüce Allah'ın aynısı değil, Rûhulkudüs aracılığıyla ve istediği şekilde gösterdiği bir görünümü ve konuşmasıdır. İşte yine bu sebeple hem İncil hem de Kur'an yüce Allah'ın Rûhulkudüs-Mesih'ten başka hiçbir insanla ve hiçbir peygamberle doğrudan ve bizzat konuşmadığını ve görüşmediğini söylemektedir. İşte yine bu sebepledir ki, Tevrat, İncil ve Kur'an gibi kutsal kitaplar gerçekte ve doğrudan bizzat yüce Allah'ın sözü değil, yüce Allah'ın Rûhulkudüs-Mesih aracılığıyla öğrettiği ve söylettiği sözlerdir. İşte yine bu sebepledir ki, Hz. Mesih Müjde kitabında

(1/19)

Yirmi asır önce güneş,
Kudüs'de doğmuştu, kardeş!
Şimdi yine aynı güneş,
İstanbul'da doğar gördüm.

(1/20)

Tevrat ve Mûsâ'ya î mân,
Edip uymuştum o zaman!
Şimdi geldi âhir zaman,
Muhammed'e uyagördüm.

(1/21)

“Faraklit” gelecek diye,
Şöylemişim Havâriye.
İnanmaz Ahmed Nebî'ye,
Haham – papaz aynı gördüm.

(1/22)

“Benden alır, size söyler,
Beni tasdik, ta’ziz eyler”,
Demedim mi be birader?
Vay eyvah vah diyegördüm.

(1/23)

Kur’an Mesih’in kitabı;
Rûhulkudüs’ün hitâbı!
Ahmed Nebî’yle Kitâb’ı,
Ben gönderdim diye gördüm.

(1/24)

Ölüleri diriltmesi,
Mesih’in bir mucizesi.
Dirilip geldi hepsi,
Mesih ile burda gördüm.

(1/25)

Cümle enbiyaya gelen,
Cibrîl-u Emîn’im ben!
Ölülere hayat veren,
Rûhulkudüs-Mesih gördüm.

(1/26)

“Rûhullah – Kelimetullah,
Rûhulkudüs” diyor Allah!
Fânî bedene “Abdullah”,
Diyor Allah – Kitap gördüm.

(1/27)

“Hızır – Rabbûnî – Muallim,
Cebrâil ve Burak” benim!
“İncil ve Mâide” benim,
Esmâmdandır diye gördüm.

(1/28)

Îsâ’yı haça gererler,
Hahamlar Mesih beklerler.
Hâlâ îmân etmemişler,
Îsâ’ya, Ahmed’e gördüm.

(1/29)

“Enbiyanın cümlesinden,
Makâmım üstündür” diyen,
Meryemoğlu-Îsâ’yı ben,
Dirilip de gelmiş gördüm.

(1/30)

“Rûhulkudüs-Mesih” benim!
Enbiyaya öğretmenim!
Anamdan doğarak geldim,
O zaman – bu zaman gördüm.

(1/31)

Asıl “İncil” Mesih, ana;
Gelir “Müjde” anlamına;
Mesih bekleyen insana,
Gören müjde verir gördüm.

(1/32)

Mesih, Allah’ın incili,
Cibrîl’i, vahyeden dili!
Enbiya, Mesih’in dili,
Râvisidir diye gördüm.

(1/33)

“Allah’ın elçisi” benim!
Âyetler benim sözlerim!
Tevrat, İncil, Kur’an benim,
Âyetlerim – sözüm gördüm!

(1/34)

Kitapları yazmadım ben;
Duyan yazdı Resullerden!
Şimdi yazmamı isteyen,
Yüce Mevlâ diye gördüm.

(1/35)

“Müjde”, İncil’in türkçesi;
Yani Mesih’in kendisi!
Geldi Cibrîl’in kendisi,
Kitabını yazar gördüm.

(1/36)

Fermânı yazdıran bana,
“Göklerin Kralı”, ana!
Kurban olsun yaradana,
Mesih yine diyegördüm.

demiştir. Böylece Tevrat, İncil ve Kur’an gibi kutsal kitap âyetlerinin doğrudan ve bizzat yüce Allah’ın sözleri olmadığını, yüce Allah’ın Rûhulkudüs-Mesih aracılığıyla peygamberlere öğrettiği ve söylediği sözler olduğunu açıklamıştır. Yüce Allah’ın ezelden beri bütün işlerini Rûhulkudüs-Mesih aracılığıyla yapıyor olması veya insanlara ve peygamberlere kendisini Rûhulkudüs-Mesih aracılığıyla gösteriyor, konuşuyor ve tanıtıyor olması, Rûhulkudüs’ün veya Rûhulkudüs-Mesih’in Allah olduğu anlamına gelmez.

Bu sebeple Hıristiyanların “göklerdeki babamız” dedikleri, Mesih’ten başka hiç kimseye görünmeyen ve bir olan yüce Allah’ı, Rûhulkudüs-Mesih’in şahsında görüyor olduklarını farzederek, ama Mesih’e değil, Mesih’in Allah’ına tapmaları ve dua yapmaları gerçekten de çok güzel, çok doğru ve çok sempatik bir din ve tanrı öğretisidir. Gerçekte Rûhulkudüs-Mesih’ten başka hiç kimseye görünmeyen, ama Rûhulkudüs-Mesih’in şahsında adeta elle tutulabilir, gözle görülebilir, kendisiyle konuşulabilir ve görüşülebilir hâle gelen böyle güzel, doğru, sıcak ve sempatik bir tanrı öğretisinin Kur’an’ın şirk veya küfür saydığı “teslis” inancıyla hiçbir ilgisi yoktur. Bu sebeple Havâri-Resuller olarak bizler, kardeşlerimiz gibi gördüğümüz ve sevdiğimiz Hıristiyanlara, kilisenin akla ve imana zarar, yanlış ve sapkın “üçlü birlik” öğretisi yerine, bizzat Rûhulkudüs-Mesih-İsâ tarafından öğretilen ve ellerindeki İncil’de açıklanan tek tanrı öğretisine göre iman etmelerini ve dua yapmalarını tavsiye ediyoruz. Özellikle Rûhulkudüs’ün tanrı olduğu veya Rûhulkudüs-Mesih’in tanrı olduğu veya ölümlü insan bedeni bakımından İsâ-Mesih’in tanrının oğlu olduğu gibi yanlış ve sapkın bir tanrı öğretisinden uzak durmalarını tavsiye ediyoruz. Nitekim Hz. Mesih Müjde kitabında

(4/210)

Mecnûn Leylâ bir bedende;
Hak güneşi doğdu bende;
“Mesih Allah’tır” demen de,
Allah’ı Mesih’de gördüm.

(4/211)

İki deniz birleşir de,
Suları karışmaz bir de.
Arada var nurdan perde,
Teslis şirktir diyegördüm.

(1/42)

Kendisini ekmiş Cibrîl.
Baba da, Oğul da Cibrîl!
Allah’ın emriyle Cibrîl,
Kendini doğurmuş gördüm.

(1/43)

“Mesih’in babası Allah”,
Diyen yanar, yanar vallah!
“Sen mi dedin” diye Allah,
Mahşer günü sorar gördüm.

(1/44)

“Ben söylemedim bilirsin,
Kullar senin, sen bilirsin.
Dilersen azâb edersin,
Dilersen af” diyegördüm. demiştir.

Bu âyetlerde görüldüğü gibi Hz. Mesih, öz çocukları gibi gördüğü ve sevdiği Hıristiyanları “teslis veya üçlü birlik” gibi yanlış ve sapkın “tanrı” öğretilerinden uzak durmaları konusunda açıkça uyarılmaktadır. Kendisini tanrı gibi gören ve gösteren ve kendisini tanrıya taparcasına seven kiliseleri ve Hıristiyanları, yargı günü yüce Allah’ın önünde zor bir duruma düşmemeleri ve kendisini de zor bir duruma düşürmemeleri konusunda uyarılmaktadır.

Kulağı olan işitsin; gözü olan görsün; aklı, vicdanı ve tanrıya imanı olan anlasın; havralar, kiliseler,

camiler ve dünyadaki bütün diğler mabedler uyansın; asırlardan beri tekrar dünyaya geleceğine inanarak bekledikleri Rûhulkudüs-Mesih konusunda karanlıkta olan bütün milletler aydınlansın ve gözleri aydın olsun. Tıpkı Rûhulkudüs-Mesih'in önceki döneminde olduğu gibi bu dönemde de Havâri-Resuller olarak bizlere bu ilahî sırları öğreten ve söyleten Rûhulkudüs-Mesih, şu anda sizlerle birlikte ve aynı dünyada yaşıyor. Gelin Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ'yla çağdaş olmanın ayrıcalığını, sevincini ve mutluluğunu hep birlikte yaşayalım. Gelin, yüce Allah'ın bu en büyük kurtuluş müjdesini dünyadaki bütün milletlere hep birlikte duyuralım ve inananlara cennette sonsuz hayat ve ebedi kurtuluş müjdesi verelim.

Değerli kardeşlerim,

Yüce Allah bütün peygamberlere ve inananlara kendisini Rûhulkudüs-Mesih'te gösterdiği gibi, Hz. Mesih'in kendisine de kendi ölümlü insan bedeninde göstermiştir. Bildiğiniz gibi Hz. Yusuf, Hz. Davud, Hz. Yahya ve Hz. Îsâ gibi bazı peygamberler, düşmanları tarafından çok çeşitli sebeplerle suçlanarak cezaevlerine konulmuşlardır. Yine bildiğiniz gibi Hz. Yahya cezaevinde başı kesilerek, Hz. Îsâ ise çok ağır işkenceler yapılarak ve haça gerilerek şehit edilmiştir. Hz. Mesih'in önceki döneminde olduğu gibi bu dönemde de kendisine karşı yapılan küfür, hakaret, iftira, karalama, itibarsızlaştırma, yargısız infaz ve linç kampanyaları sonucu 1997 yılında tutuklanarak İstanbul-Metris cezaevine konulmuştur. İşte Hz. Mesih bu dönemde 1997 yılında İstanbul-Metris cezaevinde yüce Allah'ı kendi bedeninde gördüğünü ve yüzyıllardan beri bütün milletlerin bekledikleri Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ olduğu müjdesini bizzat yüce Allah'tan aldığıını açıklayarak Müjde kitabına başlamıştır ve

(1/1)

Nüzûl ettim biiznillah.
Zuhûr ettim biiznillah.
Bismillah ve biiznillah,
Müjde'ye başlayagördüm.

(1/2)

Allah'tan gelen bu Kitap,
İnsanlığa eder hitap.
Kral fermânı bu Kitap;
“Ahd-i âhir zaman” gördüm.

(1/3)

Şu Müjde'yi okuyanlar,
Hak'tan olduğunu anlar.
Kral-Mesih'i insanlar,
Kitabından tanır gördüm.

(1/4)

“Mesih değil bunu yazan”,
Diyemez insafı olan.
Mesih'i reddeden insan,
Mevlâ'yı reddeder gördüm.

(1/5)

Vahiy ile Havâriiler,
Mesih'e şahitlik eder.
Geldi Havâri – Resuller,
Mesih ile burda gördüm.

(1/6)

Hak güneşi doğdu şimdi.
Düğün – bayram oldu şimdi.
Perdeleri kaldır şimdi,
Dedi Mevlâ yazagördüm.

(1/7)
Gökten gelip göğe giden,
İncil benim, İsa da ben!
Metris zindanında iken,
Mesih'i zindanda gördüm.

(1/8)
Yüzyıllardır beklenen,
Meryemoğlu-Mesih gelen.
Herkes beklerken göklerden,
Ben anamdan doğagördüm.

(1/9)
Allah'tan gelip cihâna,
Allah'a gitmişim, ana.
"Göğe gitti" demek buna,
Âdet olmuş diye gördüm.

(1/10)
İncil, Kur'an böyle söyler,
"Mesih Allah'a gitti" der.
Allah'tan tekrar gelenler,
Anasına gelir gördüm.

(1/11)
Allah'tan Meryem'e gelen,
Ölerek Allah'a giden,
Allah'tan gelip yeniden,
Anasından doğmuş gördüm.

(1/12)
Mesih doğmuş da anneden,
Gizliyormuş fâni beden.
Havâriiler de yeniden,
Analardan doğmuş gördüm.

(1/13)
Kıyâmetin alâmeti,
Allah'ın açık âyeti,
İnsanlığın hidâyeti,
Rûhulkudüs-Mesih gördüm.

1/14)
İki bin yıl önce zindan,

Olmuştu bana son mekân.
İki bin yıl sonra inan,
Mesih'i zindanda gördüm.

(1/15)

Dünya zindan, beden zindan.
Gayp bilinmez beş duyuyulan.
Nûra ğark olduğum zaman,
Mesih'i ben bende gördüm.

(1/16)

O zindanda, bu zindanda;
Başladı yine zindanda.
“Delirmiş” diyor zindanda,
Haham – hoca aynı gördüm.

(1/17)

Her nebîye zulmederler;
“Deli, kâfir, sahte” derler.
Âdetullah böyle, beyler;
Dört Kitapta yazar gördüm.

(1/18)

O zindanda olan şeyler,
Destanlaşmış işkenceler!
Bu zindanda olan şeyler,
“Düğün – bayram” diyegördüm.

(1/19)

Yirmi asır önce güneş,
Kudüs'de doğmuştu, kardeş!
Şimdi yine aynı güneş,
İstanbul'da doğar gördüm.

(1/36)

Fermânı yazdıran bana,
“Göklerin Kralı”, ana!
Kurban olsun yaradana,
Mesih yine diyegördüm.

(1/37)

Mesih, Mesih'in babası;
Anlamaz haham – hocası.
Rûhulkudüs'ün doğması,
Seçilmiş anneden gördüm.

(1/38)

“Rûhulkudüs'den hâmile,

Kaldı” diyor İncil bile!
Ve Rûhullah’dan hâmile,
Kaldı diyor Kur’an gördüm.

(1/39)
Meryem’e gelen Rûhullah;
Meryem’den doğan Rûhullah!
Kendini ekmiş Rûhullah;
Kendini diriltmiş gördüm!

(1/40)
O zaman da, bu zaman da,
Vallahi iki anam da,
Rûhulkudüs’den aldı da,
Mesih öyle doğdu gördüm.

(1/41)
Hem o zaman, hem bu zaman,
Gizledi beni yaradan!
Zamanı geldiği zaman,
Mesih îlân eder gördüm.

(1/42)
Kendisini ekmiş Cibrîl.
Baba da, Oğul da Cibrîl!
Allah’ın emriyle Cibrîl,
Kendini doğurmuş gördüm.

(1/45)
“Yıkın Beyt-i Mukaddes’i,
Üç günde yaparım yeni”,
Demiştim papaz efendi.
Bir gün bin yıl eder gördüm.

(1/46)
“Beyt-i Mukaddes” bedenim.
Gökten gelen Mesih benim.
Yeniden yaparım dedim,
Bedenimi burda gördüm!

(1/47)
İkinci binin sonunda,
Gökten geldim anama da,
Üçüncü binin başında,
Mesih burda diye gördüm.

(1/48)
O zamanda kuş diliyle,

Bu zamanda Şu Müjde'yle,
Çırılçıplak ilân eyle,
Dedi Mevlâ bana gördüm.

demiftir. İŞte böylece Rûhulkudüs-Mesih-İsâ, iki bin yıl önce Roma hakimiyetinde bulunan Kudüs zindanında sona eren dünya hayatının iki bin yıl süren uzun bir uykudan uyanmıŐ gibi Roma'nın baŐkenti olan İstanbul-Metris zindanında tekrar başladığını açıklamıştır. Hz. Mesih Müjde kitabının bütünü içinde önceki dönemde gökten nasıl geldiğini, haça gerilerek Şehit edilmesinden sonra göge nasıl gittiğini ve tekrar gökten nasıl geldiğini bütün detaylarıyla ve apaçık bir Şekilde açıklamıştır. Yüce Allah'ın bu en büyük mucizesiyle ilgili ilahî sırları bilmek isteyenlere Müjde kitabını dikkatli bir Şekilde okumalarını tavsiye ediyorum. Şimdi sizlere Rûhulkudüs-Mesih-İsâ'nın yüce Allah'ı ilk defa Metris zindanında ve kendi bedeninde nasıl gördüğünü açıkladığı bazı âyetleri teberrken okumak istiyorum.

(4/259)

Kral inerken göklerden,
Zelzele başladı birden.
Mesih'i yerle bir eden,
Dünyayı sallıyor gördüm.

(4/260)

Tedrcen başladı nüzûl;
YavaŐ yavaŐ arttı nüzûl.
Bir kerede etse nüzûl,
Beden buhar olur gördüm.

(4/261)

Doksanyedi senesiydi,
Melek ve Rh nüzûl etti.
Doksanyedinci sreydi,
Kadir sresinde gördüm.

(4/262)

Bu ne güzel tevâfuk bak;
Doksanyedide indi "Hak"!
Doksandokuz "Zilzâl"e bak,
Dağlar paramparça gördüm.

(4/263)

Kral indi gülistana,
Gökten kurbanlarla, ana.
O zindandan giden, ana,
Bu zindana gelir gördüm

(4/264)

Baba o gün Tr'da yandı;
Nûrun vurdu, Nr'da yandı.
Metris zindanında yandı,
Nûrun o gün burda gördüm.

(4/265)

Volta atıp dnyorken,

Tûr-i Sînâ'm yanıyorken,
Bayılıp gitmişim birden;
Kendimi secdede gördüm.

(4/266)

Secdede, beton zeminde,
Göz yaşım sel olmuş yerde.
Herkes yemekte, içerde,
Ben dışarda turda gördüm.

(4/267)

Tûr Dağı'nda ne olduysa,
Nûr Dağı'nda ne olduysa,
Ondan beter oldu İsâ,
Bekâbillah olagördüm.

(4/268)

Benim gördüğümü Mûsâ,
Görse yok olurdu Mûsâ.
"Rûhullah"dır Mesih-İsâ;
Allah, Rûhullah'da gördüm.

(4/269)

Bana geldi Leylâ bana,
Buna beden mi dayana.
Nûr etti bedeni, ana,
Bende sâde O'nu gördüm.

(4/270)

Kestim başımı elimle;
"Nurdan kılıç" kelimeyle.
Şehit düştüm bedenimle;
Şehit ölmez diye gördüm.

(4/271)

Düşün bana nurdan bir eş;
Yanında sönerdi güneş.
Tûr Dağı'nı yakan ateş,
Yaktı beni yanagördüm.

(4/272)

Allah'ın nûrunun yağı,
Mesih'in gönlünün yağı.
O mübârek Zeytindağı,
Mesih'in bedeni gördüm.

İşte Hz. Mesih, güpegündüz gökyüzünde güneşi veya aynada kendinizi gördüğünüz gibi, hem yüce Allah'ı hem de kendisinin Rûhulkudüs-Mesih-İsâ olduğunu apaçık bir şekilde görmüş ve "beklenen

Mesih” olduğu müjdesini doğrudan ve bizzat yüce Allah’tan almıştır. İşte bu sebeple Hz. Mesih Müjde kitabında

(1/45)

“Yıkın Beyt-i Mukaddes’i,
Üç günde yaparım yeni”,
Demıştim papaz efendi.
Bir gün bin yıl eder gördüm.

(1/46)

“Beyt-i Mukaddes” bedenim.
Gökten gelen Mesih benim.
Yeniden yaparım dedim,
Bedenimi burda gördüm!

(1/47)

İkinci binin sonunda,
Gökten geldim anama da,
Üçüncü binin başında,
Mesih burda diye gördüm.

(1/48)

O zamanda kuş diliyle,
Bu zamanda şu Müjde’yle,
Çırılçıplak îlân eyle,
Dedi Mevlâ bana gördüm.

(1/49)

Mesih ile Havâriiler,
Apaçık tebliğ ederler.
Resulleri reddedenler,
Allah’ı reddeder gördüm.

(1/50)

Allah şahit iken bana,
Vatikan kim olur, ana?
Kral yıkar, yıkar ana,
Şu dünyayı başa gördüm.

(1/51)

Mesih gönderirken sana,
Allah sormaz Vatikan’a,
Ezher’e, Hahambaşına,
O zaman – bu zaman gördüm.

(1/52)

Haham, papaz, hoca gelsin,
Kitabı benden öğrensin.
“Muallim” diyenler gelsin,
Tâlim etsin diyegördüm.

(1/53)

Nasibi olan gelecek,

Mesih'e îmân edecek,
Nasipsizler ne edecek,
Mahşer günü diyegördüm.

(1/54)

Kıyâmete kadar bana,
Îmân eden her insana,
Cennet müjdesidir, ana,
Rûhulkudüs-Mesih gördüm.

(1/55)

Mesih, Allah kelimesi;
Müjde, Mesih kelimesi;
Kelimenin, kelimesi,
Mesih'i müjdeler gördüm.

(1/56)

Allah'tan Mesih'e Müjde.
Mesih'den sizlere Müjde.
Bütün milletlere Müjde,
Biiznillah gider gördüm.

diyerek Allah'tan başka hiç kimsenin onayına veya şahitliğine ihtiyacı olmadığını, yegâne görevinin yüce Allah'ın bu en büyük kurtuluş müjdesini apaçık bir şekilde duyurmaktan ibaret olduğunu açıklamıştır. Ayrıca yüce Allah bu büyük mucize buluşmada Hz. Mesih'e, Ashâb-ı Kehf mucizesi çerçevesinde ve kendisiyle birlikte Havâri-Resullerinin de seçilmiş annelerden doğmak suretiyle tekrar diriltilerek dünyaya gönderildiklerini bildirmiştir. Başta Meryem Ana ve Mesih ailesi olmak üzere dünyanın çeşitli ülkelerinde yaşayan Havâri-Resullerin, zamanı geldikçe ve yüce Allah'ın uyandırması, göstermesi ve bildirmesiyle uyanacaklarını ve hem Hz. Mesih'i, hem kendilerini hem de birbirlerini bileceklerini, bulacaklarını ve buluşacaklarını bildirmiştir. Bu sebeple yüce Allah Hz. Mesih'e, inzivaya çekilerek Havâri-Resullerinin kendisini bilmelerini ve bulmalarını beklemesini söylemiş ve kendisi izin vermediği sürece bu ilahî sırları açıklamasını da yasaklamıştır. İşte yine bu sebeple Hz. Mesih gerek cezaevinde gerekse cezaevinden çıktıktan sonra yüce Allah'ın emriyle gittiği Almanya'da yaşadığı üç yıl boyunca - eşi ve çocukları da dahil olmak üzere - bu ilahî sırrı hiç kimseye söylememiştir.

Bildiğiniz gibi Hz. Mesih yüce Allah'ın emriyle ve Türkiye medyası aracılığıyla ikibin yılında Almanya'da Türkiye ve dünya kamuoyuna "beklenen Mesih" olduğunu ilan etmiştir. Yüce Allah'ın bu en büyük kurtuluş müjdesini bizzat Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ'nın kendisinden duyan Türkiye'nin din bilginleri ve ileri gelenleri de tıpkı Hz. Mesih'in önceki döneminde yahûdi din bilginlerinin ve ileri gelenlerinin yaptıkları ve yaptırdıkları gibi, medya aracılığıyla ve aylarca süren "deli, kâfir ve sahte mesih" kampanyaları yaparak ve yaptırarak halkı Hz. Mesih'e karşı kışkırtmışlardır. İşte böylece Türkiye'nin din bilginleri ve ileri gelenleri de tıpkı yahûdi din bilginleri ve ileri gelenleri gibi, yüce Allah'ın önünde hem kendilerini hem de kendilerine inananları Yahûdilerden çok daha kötü bir duruma düşürerek aslında Hz. Mesih'e değil, kendilerine yazık etmektedirler. Aslında Hz. Mesih'in inziva dönemi önceki döneminden çok daha yoğun ve yorucu bir şekilde geçmiştir.

Çünkü bu esnada ve yine yüce Allah'ın bildirmesine, öğretmesine ve söyletmesine göre yüzyıllardan beri bütün milletlerin bekledikleri yüce Allah'ın bu en büyük kurtuluş müjdesiyle ilgili ilahî sırları Müjde kitabında ve çırılçıplak açıklamak suretiyle kalıcı hâle getirmiştir. Ayrıca yine yüce Allah'ın bildirmesi ve buldurmasıyla başta Meryem Ana olmak üzere dünyanın çeşitli ülkelerinde yaşayan Havâri-Resulleriyle buluşma, onlara öğretmenlik yapma ve onları Mesih müjdesini bütün milletlere

duyurma görevine hazırlama gibi çok yoğun ve çok yorucu bir inziva dönemi yaşamış ve yaşamaktadır.

Aslında yüce Allah'ın, ölümlü insan bedeni bakımından Rûhulkudüs-Mesih'e verdiği ilahî görev esas itibariyle tamamlanmıştır. Çünkü tıpkı iki bin yıl önce olduğu gibi Rûhulkudüs-Mesih-İsâ, Mesih ailesi ve Havâri-Resulleriyle birlikte tekrar bu dünyada buluşarak yüce Allah'ın bu en büyük kurtuluş müjdesini duyurma görevine hazır hâle gelmişlerdir.

İşte tıpkı benim gibi şu anda dünyanın çeşitli ülkelerinde yaşayan Havâri-Resuller de buldukları ülkelerde ortaya çıkarak yüce Allah'ın bu en büyük kurtuluş müjdesini bütün milletlere duyurma, şahitlik yapma ve müjdeleme görevlerini yapacaklardır. Çünkü yüce Allah tarafından ve Rûhulkudüs-Mesih-İsâ'yla birlikte tekrar bu dünyaya gönderilerek buluşturulmamızın sebebi, yani bizim yaratılış ve varlık sebebimiz de değişmez kutsal görevimiz ve kaderimiz de budur. Bu ilahî sırrı ve mucizeyi ismimizi bildiğimiz gibi bildiğimiz içindir ki, Hz. Mesih ve Havâri-Resuller olarak bizler, önceki dönemimizde bizlere yapılan küfür, hakaret, işkence ve zulümleri de bilerek ve tıpkı iki bin yıl önce olduğu gibi haçımızı sırtımıza alarak bu yola çıkmış bulunuyoruz. İşte gördüğünüz gibi, canımızı dahi gözden çıkararak ve

“Hak şerleri hayreyley;
Zannetmek gayreyley;
Görelim mevla neyley,
Neylese güzel eyler”

diyerek yüce Allah'ın bu en büyük kurtuluş müjdesini duyurma görevimizi yapmaya başlamış bulunuyoruz. Bu günden başlayarak kıyamete kadar dünyadaki bütün cin ve insan şeytanları bir araya gelseler ve hep birlikte engel olmaya çalışsalar bile, yüce Allah'ın Rûhulkudüs-Mesih'e iman ederek kurtulmayı nasip edeceği tek bir kişinin dahi iman etmesine ve kurtulmasına engel olamayacaklarını da biliyoruz. Bu vesileyle ezelden beri yüce Allah'ın bütün işlerini Rûhulkudüs-Mesih vasıtasıyla nasıl yaptığını, kendisini bütün peygamberlere ve inananlara nasıl gösterdiğini bilmek ve hem yüce Allah'ı hem de Rûhulkudüs-Mesih'i beş duyuyla görür gibi görmek isteyenlere Müjde kitabını okumalarını bir kere daha hatırlatmakta fayda görüyorum.

Değerli kardeşlerim,

Şimdi projektörlerimizi tekrar İsâ-Mesih'in önceki dönemine çevirerek geçmişten günümüze ışık tutma yöntemimize devam etmek istiyorum. Daha önce anlattığımız gibi, Meryem Beyt-i Mukaddes'te kendisine tahsis edilmiş özel odasında Rûhulkudüs'ten hamile kaldıktan sonra bir süre daha Beyt-i Mukaddes'te kalmaya devam etti. Şimdi kendinizi Meryem'in yerine koyarak ve bu ilahî sırrı nasıl gizleyeceğinizi, tek başınıza bu mucize çocuğu nasıl doğuracağınızı, nasıl koruyacağınızı ve nasıl büyüteceğinizi düşünerek kısmen de olsa Meryem'in hâlini anlayabilirsiniz. İşte Meryem'in o günleri bu ve benzeri soruların cevabını düşünerek, bu büyük ilahî sorumluluğun altında ezilerek ve kanlı gözyaşları dökerek yüce Allah'a dualar etmekle geçiyordu.

Aslında teyzesinin kocası, resmî kefil ve velisi olan Zekeriyya Peygamberden başka hiç kimsesi olmayan Meryem'i, her zaman olduğu gibi o sıkıntılı günlerinde de Zekeriyya Peygamber sık sık ziyaret ediyor, hâlini, hatırını, ihtiyaçlarını soruyor ve teselli ederek gidiyordu. Rûhulkudüs-Mesih'in gökten geldiğinden ve mukaddes Meryem'in rahminde insan bedenine bürünmeye başladığından habersiz olan Zekeriyya Peygamber, son ziyaretlerinde Meryem'i çok sıkıntılı görüyor ve sebebini soruyordu. Ancak Meryem, Rûhulkudüs'ün isteğine uyarak bu ilahî sırrı gizlemeye özen gösteriyor ve olabildiğince mutlu görünmeye çalışarak bir sıkıntısı olmadığını söylüyordu. Kendisine o büyük kurtuluş müjdesini dünyaya getirme yükünü ve sorumluluğunu yükleyen yüce Allah'ın mutlaka

yardım edeceğini biliyor ve sabırla bekliyordu.

İşte o sıkıntılı günlerde Zekeriyya Peygamber Meryem'i hergün ziyaret etmeye başlamıştı. Ancak önceki ziyaretlerinden farklı olarak Meryem'i her ziyarete geldiğinde sanki tıka basa yemiş ve şişelerle, küplerle içmiş gibi sarhoş oluyordu. Fakat ortada bildiğiniz dünya nimetleri gibi elle tutulabilir, gözle görülebilir ve yenilip içilebilir herhangi bir yiyecek ve içecek olmadığını da görüyor ve her geçen gün şaşkınlığı biraz daha artıyordu. Çünkü kendisi de bir peygamber olduğu hâlde böyle bir mucize tanrı ziyafetine şahit olmadığı gibi, bunun Meryem'den geldiğini de anlıyordu. Ancak Meryem'den yiyip içtiği bu tanrı ziyafetinin Meryem'e neden, nereden ve nasıl geldiğini ve nasıl yiyip içtiğini anlamıyordu.

Bildiğiniz gibi Rûhulkudüs-Mesih'in, hiçbir peygamberde bulunmayan farklı ve üstün özelliklerini anlatan Rûhulkudüs, Rûhullah, Kelimetullah, İncil veya Müjde gibi isimlerinden biri de "gökten gelen sofrâ" anlamına gelen "Mâide" ismidir. İslam bilginlerinin iddia ettikleri gibi "Mâide", yani gökten gelen sofrâ, yüce Allah tarafından üstüne bildiğiniz dünya yiyecek ve içecekleri gibi yiyecek ve içecekler konularak ve mucize olarak gökten dünyaya gönderilen bir ziyafet sofrası değildir. Gerçekte "Mâide", yani gökten gelen sofrâ, yüce Allah'ın emriyle gökten dünyaya gelen Rûhulkudüs-Mesih'in ölümsüz bedenidir. İşte İncil'de de de apaçık bir şekilde anlatıldığı gibi bu sebeple Hz. Mesih, "Mâide" (yani gökten gelen sofrâ) benim; yedikçe daha da acıktıran, içtikçe daha da susatan ve yemekle, içmekle bitmeyen "tanrı sofrası" benim bedenim; gerçekte "ab-ı hayat", yani sonsuz hayat suyu ve sonsuz hayat ağacı da benim; benden veya beni yiyen ve içen sonsuz hayat bulur ve ebediyen kurtulur demiştir.

Rûhulkudüs-Mesih'in İncil'de ve Kur'an'da geçen bütün isimlerinin içinde, hayat ağacı ve hayat suyu gibi isimlerinin anlamını da içeren "Mâide" ismi o kadar önemlidir ki, yüce Allah Rûhulkudüs-Mesih'in "Mâide" ismine dikkat çekmek için Kur'an'ın en büyük sûrelerinden birine "Mâide sûresi" ismini vermiştir. Ancak İslam bilginleri, Hıristiyanların ellerinde bulunan İncil'in tamamen bozuk veya uydurma olduğunu iddia ederek reddettikleri içindir ki, İncil'de bizzat Rûhulkudüs-Mesih tarafından açıklanan "Mâide"nin, Rûhulkudüs-Mesih'in ölümsüz bedeni olduğu gerçeğini anlayamıyorlar.

Bu sebeple de yüce Allah'ın hemen hergün Meryem'e gökten ve üzerinde bildiğiniz dünya yiyecekleri bulunan bir ziyafet sofrası gönderdiğini iddia etmek gibi akla ve imana zarar mucizeler uyduruyorlar. Rûhulkudüs-Mesih'in, bütün varlıkları yaratma, diriltme ve hayat verme, bazı körleri ve hastaları iyileştirme, bazı ölüleri dirilterek tekrar dünyaya getirme ve gökten gelen sofrâ gibi mucizelerini yanlış anlıyor ve yanlış anlatıyorlar. Şayet din bilginleri, yüce Allah'ın ezelden beri yaptığı bütün işleri Rûhulkudüs-Mesih aracılığıyla yaptığı gerçeğini kabul etmiş olsalardı, kutsal kitaplarda anlatılan ilahî sırları ve mucizeleri de doğru anlayabilir ve doğru anlatabilirlerdi.

İşte bu sebeple Rûhulkudüs-Mesih'in önceki döneminde olduğu gibi bu dönemde de din bilginleri, O'nun "beklenen Mesih" olduğunu, gökten geldiğini, ölümsüz bir Rûhulkudüs bedenine sahip olduğunu ve kutsal kitaplarda anlatılan mucizelerinin bu dönemde de gerçekleştiğini anlayamıyorlar. İncil'de ve Müjde kitabında açıklandığı gibi Rûhulkudüs-Mesih her iki döneminde de yanlış din öğretilerinden dolayı din bilginlerini uyarıyor, azarlıyor ve doğrusunu öğretiyor. O'nu dinleyenler, O'nun öğretisine hayran oluyorlar ve kendi aralarında O'nun "beklenen Mesih" olabileceğini konuşuyorlar ve bu arada bazıları da iman ettiklerini söylüyorlar. Özellikle kutsal tezgâhlardan geçinen din bilginleri, din öğretilerinin yanlış olduğunu anlayan insanların kendilerinden uzaklaşmalarından ve böylece saygınlıklarını, müşterilerini, tezgâhlarını ve çıkarlarını kaybetmekten korkuyorlar.

İşte bu sebeple ve Hz. Mesih'in her iki döneminde de Mesih'in en azılı düşmanları hâline gelen din bilginleri, sanki birbirleriyle oturup anlaşmış gibi durumdan vazife çıkararak ve söz birliği yaparak

Rûhulkudüs-Mesih'i susturmaya ve yok etmeye çalışıyorlar. Bunun için de saygınlıklarından ve kutsal tezgâhlarından kaynaklanan bütün güçlerini, teşkilatlarını ve tetikçilerini harekete geçirerek ve "deli, kâfir, sahte mesih" söylemleriyle karalama kampanyaları yaparak insanları Mesih'e karşı kıskırtmaya, düşman etmeye veya korkutmaya, sindirmeye ve inanmalarını engellemeye çalışıyorlar. İşte böylece onlar, kendilerine göre doğru yaptıklarını zannederek ve farkına varmadan yüce Allah'ın lanetine, gazabına ve azabına müstehak hâle geliyorlar ve aslında Rûhulkudüs-Mesih'e değil, kendilerine yazık ediyorlar. İşte her iki döneminde de değişmez kaderinin böyle olacağını bizzat yaşayarak ve çok ağır bedeller ödeyerek gören ve bilen Rûhulkudüs-Mesih, İncil'de olduğu gibi Müjde kitabındaki pek çok âyette de din bilginlerinin en azılı düşmanları olacağını söylüyor ve

(8/11)

Uzak durun Bel'âmlardan,
Din tezgâhı kuranlardan.
Mü'minlerim günahkârdan,
Olur benim diye gördüm. diyor.

Keşke din bilginleri geçmişten ders alsalar ve Rûhulkudüs-Mesih'in önceki döneminde olduğu gibi bu dönemde de tanrının işlerini yapabilmek için kendileri gibi ölümlü bir insan bedenine ihtiyacı olmadığı gerçeğini bilmiş olsalardı. Ancak hem İncil'de hem de Kur'an'da apaçık bir şekilde açıklandığı gibi din bilginlerinin asıl problemi bilmemek veya anlayamamak değil, dini kutsal bir tezgâha dönüştürerek dünyevi çıkarları için kullanmaları, kalplerinin katılaşması, kararması ve aralarında gerçek iman sahibi çok az kişi kalmış olmasıydı.

İşte yine hem İncil'de hem de Müjde kitabında Rûhulkudüs-Mesih'in "sakın ola ki, Havâri-Resullerimi susturarak Mesih müjdesini insanlara duyurmamı engelleyebileceğinizi zannetmeyin. Onlar sussa dahi dağlar-taşlar, uçan kuşlar dile gelecek ve Mesih müjdesini bütün dünyaya duyuracak" demesinin anlamını bilseydiler, derhâl önünde secdeye kapanır ve kendilerini affettirinceye kadar da başlarını secdeden kaldırmazdılar. Çünkü Mesih müjdesini insanlara duyurabilmek için Havâri-Resullere dahi ihtiyacı olmadığını ve biiznillah çakıl taşlarını bile konuşturarak Mesih müjdesini bütün dünyaya duyurabilecek güce sahip olduğunu söyleyen o adam, Rûhulkudüs'ün ta kendisiydi. Çünkü hem önceki dönemde hem de bu dönemde bu büyük sözleri söyleyen o adamın, tanrının işlerini yapabilmek için diğer peygamberler gibi ölümlü bir insan bedenine de din bilginlerine de devletlere, milletlere ve ordulara da ihtiyacı yoktur. Çünkü ezelden beri ve emrindeki melekler ordusuyla yüce Allah'ın bütün işlerini yapmaya devam eden, bütün peygamberlere yüce Allah'ın vahyini getiren, söyleten ve öğreten Rûhulkudüs'ü, insanların görmesini, bilmesini ve tanınmasını isteyen yüce Allah, her iki döneminde de O'nu bir kadından doğmak suretiyle dünyaya göndermiştir.

İşte Rûhulkudüs-Mesih'in her iki döneminde de, Rûhulkudüs-Mesih'in ölümlü bir insan bedeninde dünyaya gelmesi, özellikle kutsal tezgâhcıların ve işbirlikçilerinin yanılmalarının temel sebebi olmuş ve her ölümlü insan gibi O'nu da öldürür, Havâri-Resullerini de bir şekilde korkutup susturur ve işlerini bitiririz zannetmeleridir. Evet onlar, bir gece baskınıyla tutuklayarak zindana attıkları, göstermelik mahkemelerde yargılayarak idama mahkûm ettikleri ve dile gelmez hakaretler ve işkenceler yaparak haça gerdikleri o adamın, alkanlar içinde kıvranarak can verdiği haça bile "Allah'ım onları affet. Çünkü onlar ne yaptıklarını bilmiyorlar" demesinin anlamını bilselerdi, o haçın dibinde kendi elleriyle kendi başlarını keserlerdi. Çünkü "deli, kâfir, sahte mesih, başımıza kral olmak istiyor" gibi suçlamalarla yaftalayarak ve haça gererek öldürdükleri o adam, Tûr Dağı'nda kuru bir çalı dalını konuşturarak Hz. Musa'ya yüce Allah'ın vahyini duyuran Rûhulkudüs'ün ta kendisiydi.

Ve işte yine o ölümsüz adam, ölümlü insan bedeniyle aralarında yaşıyor ve kendileriyle konuşuyorken kendisini İbrahim peygamberle kıyaslayarak azarlamaya ve "yani sen İbrahim'den daha büyük olduğunu mu söylüyorsun?" diyerek susturmaya kalkan yahûdi din bilginlerine, "İbrahim'in

çocukları olduğunuzu söyleyerek boş yere övünmeyin. Gerçekte siz İbrahim'in değil, peygamberleri öldüren engerek yılanlarının çocuklarıdır. Hem yüce Allah isterse, şu gördüğünüz çakıl taşlarından bile İbrahim'e çocuklar yapar.

Doğrusu daha İbrahim yokken ben vardım" diyerek onları azarlayan o adam, aslında gerçeğin ta kendisini söylüyordu. Ancak her biri anadan doğma kör ve alaca hastası olan yahûdi din bilginleri, gerçekte o adamın, kararlı olan kalplerini aydınlatmak ve anadan doğma kör gibi olan beyin ve gönül gözlerini açmak için söylediği bu sözleri anlamaya çalışmak yerine, "deli, kâfir ve sahte mesih" olduğunun belgesi olarak gösteriyorlardı. Hâlbuki o adam, Hz. Âdem'den Hz. Muhammed'e kadar dünyaya gelen bütün peygamberleri, anneleri ayrı babaları bir kardeşler gibi aynı soyağacından ve kutsal zezem suyu gibi topraktan süzerek dünyaya getirebilmek için tıpkı İshak ve Yahya peygamberler gibi, (ama annelerine dahi farketirmeden) annelerinin rahmine ekerek dünyaya getiren ve bu sebeple de, Âdem dahil bütün peygamberlerin ölümsüz babası olan Rûhulkudüs'ün ta kendisiydi.

Yahûdi, hıristiyan ve islam bilginlerinin akla, bilime ve imana zarar yanlış yaratılış öğretilerinde iddia ettikleri gibi Hz. Âdem ilk insan değil, ilk peygamberdi. Aslında yüce Allah, Hz. Âdem'den milyonlarca yıl önce, emrinde melekler ordusu bulunan Rûhulkudüs-Mesih aracılığıyla ve bütün gezegenleriyle birlikte ve doğal yasalar çerçevesinde bu dünyayı da bu dünyadaki canlı veya cansız bütün varlıkların, bitkilerin, hayvanların ve insanların ilklerini ve atalarını da yaratmıştı. Bu sebeple de insanoğlu Hz. Âdem'den yüz milyonlarca yıl önce ve doğal yasalar çerçevesinde dünyada yaratılmış, çoğalmış, Nûh tufanı benzeri pek çok tufanlar yaşayarak yok olmuş ve tekrar doğal yasalar çerçevesinde çoğalarak dünyaya yayılmıştı.

Kutsal kitapların, insanoğlunun Hz. Âdem'den önceki serüvenini anlatmaması Hz. Âdem'den önce dünyada insanoğlu olmadığı anlamına gelmeyeceği gibi, Hz. Âdem'in bütün insanların atası olduğu anlamına da gelmez. İşte bu sebeple Hz. Mesih Müjde kitabında, bütün gezegenleriyle ve görünen veya görünmeyen bütün varlıklarıyla birlikte her iki dünyanın da nasıl yaratıldığını apaçık bir şekilde açıklıyor ve Darwin teorisi gibi yaratılış teorilerinin bilimsel yönüne değil, tanrının olmadığını ispat etmeye yönelik olan ideolojik ve politik yönüne karşı çıkmak gerektiğini söylüyor.

Din bilginleri, "adam"ın (yani ilk insanın) yaratılışını anlatan âyetlerle Hz. Âdem'in tıpkı Hz. Mesih gibi gökten dünyaya gelmesini anlatan âyetleri birbirlerine karıştırdıkları içindir ki, akla, bilime ve imana zarar "mucize yaratılış teorileri" uydurarak insanların Allah'tan, dinden, imandan ve ibadetten uzaklaşmasına sebep oluyorlar. Nitekim din bilginleri yüce Allah'ın, insanoğlunun atası olduğunu iddia ettikleri Hz. Âdem'i, çömlekçilerin veya heykeltıraşların balçıktan yaptıkları bir insan heykeli gibi çın-çın öten balçıktan bir insan heykeli şeklinde yarattığını ve sonra da okus-pokus diye üfleyerek can verdiğini ve ayağa kaldırarak yürüttüğünü iddia ediyorlar. Böyle akla ve imana zarar bir "yaratılış mucizesi" uydurmaları yetmiyormuş gibi bir de her nasılsa Âdem Baba'nın kaburga kemiğinden Havva Ana'nın yaratıldığını iddia ederek öküzden buzağı doğacağını iddia etmek gibi, Âdem'den Havva'nın doğduğunu iddia ediyorlar.

Hâlbuki yüce Allah pek çok Kur'an âyetinde Âdem ve İsa da dahil olmak üzere bütün insanları topraktan doğan bir bitkiye, kadın veya erkek bütün insanları doğuran anneleri de bir tarlaya benzeterek doğurganlıkta önceliğin erkekte değil, tıpkı bir tarlaya benzeyen kadında olduğunu söylüyor. Bu sebeple yüce Allah Kur'an'ın en büyük sûrelerinden birine "Nisâ" (yani kadın) sûresi ismini vererek yaratılışta kadının önceliğini öne çıkarıyor. Bu sûrenin ilk âyetinde de apaçık bir şekilde ilk yaratılan insanın bir kadın olduğunu, o kadından da kocasının yaratıldığını ve o ilk kadın ve erkekten de insan neslinin çoğaltılarak devam ettirildiğini söylüyor. Nisâ sûresinin ilk âyetinde geçen ve ilk yaratılan insanı ifade etmek üzere kullanılan "Nefs-i Vâhide" sözünün erkeği değil, dişiye ifade ettiğini anlamamız için de "Nefs-i Vâhide" sözünün devamında yüce Allah "Ve haleka minhâ zevcehâ" diyerek ve "zevc" (yani koca) kelimesini kullanarak o ilk yaratılan kadından onun kocasının yaratıldığını apaçık bir şekilde söylüyor.

Daha önce açıkladığımız gibi din bilginleri, akla ve imana zarar “mucize yaratılış” teorilerine göre ilk yaratılan insanın Hz. Âdem olduğunu ve Âdem’in eşi olan Havva’nın da Âdem’in kaburga kemiğinden yaratıldığını iddia ettikleri içindir ki, Nisâ sûresinin ilk âyetinde geçen ve “dişi” anlamına geldiği apaçık olan “Nefs-i vâhide” kelimesinin “erkek” demek olduğunu ve hatta Hz. Âdem demek olduğunu iddia etmeye mecbur kalıyorlar. Hâlbuki Hz. Âdem ve Hz. Havva kıssası Kur’an’ın başka âyetlerinde anlatılıyor ve Hz. Âdem’in gökten dünyaya gelmesi Hz. İsmâ’il’in gökten dünyaya gelmesine benzetilerek apaçık bir şekilde açıklanıyor. Nitekim Hz. Mesih bu ilahî sırları bütün detaylarıyla açıkladığı Müjde kitabında

(5/35)

Önce yarattık bir dişi;
Ondan yaratıldı eşi.
Onlardan oldu çok kişi,
Diyor Kur’an size gördüm.

(5/36)

Havvâ değil o ilk dişi;
Âdem değil onun eşi.
İlk insandır o ilk dişi,
Eşi ondan doğdu gördüm.

diyerek ilk önce kadının yaratıldığını, o kadından da kocasının yaratıldığını; ancak o ilk yaratılan dişinin ve eşinin Hz. Havva ve Hz. Âdem olmadığını söylüyor. Nûh, Âl-i İbrahim ve Âl-i İmran gibi aynı soyağacından gelen bütün peygamberlerin ve peygamber ailelerinin ilk büyük annesi Havva Ana, ilk büyük babası ise Âdem Baba’dır. İşte bu sebeptir ki, yüce Allah Âl-i İmran sûresinin 33. âyetinden başlayarak önce Mesih ailesinin soyağacını Hz. Âdem’den başlatıyor ve Hz. Nûh ve Hz. İbrahim üzerinden Hz. İmran’a bağlıyor. Böylece başta Hz. Âdem olmak üzere bütün peygamberlerin topraktan süzülerek çıkan kutsal bir zemzem suyu gibi, kutsal bir peygamberler soyundan ve soyağacından geldiklerini, bu sebeple de bir babanın farklı annelerden doğan çocukları gibi kardeş olduklarını söylüyor.

İşte yine bu sebeptir ki, Hz. Âdem’den bugüne kadar dünyaya gelen bütün peygamberler, insan bilgisine göre içlerinden çıkmış oldukları milletlerin ırklarına, soylarına, dillerine ve kültürlerine mensup olarak biliniyorlar. Ancak gerçekte ve tanrı bilgisine göre peygamberler, bütün milletlerden ayrı ve kutsal bir peygamberler soyuna mensup oldukları içindir ki, sadece içinden çıktıkları milletlere değil, bütün milletlere mensup sayılırlar.

İşte bu sebeptir ki, yüce Allah, Âl-i İmran sûresinde önce bu ilahî sırrı ve gerçeği hatırlatarak Mesih ailesinin kıssasını anlatmaya başlıyor ve Mesih ailesiyle ve Havâri-Resulleriyle birlikte Rûhulkudüs-Masih’in kıssasını özetleyerek anlatıyor. Ve sonra aynı sûrenin 59. âyetinde ise gerçekte ve tanrı bilgisine göre cennetten veya gökten dünyaya gelmeleri bakımından da birbirlerine benzeyen Hz. İsmâ’il’le Hz. Âdem’in, topraktan yaratılarak dünyaya gelmiş olmaları bakımından da birbirlerine benzediklerini söylüyor. Tabii islam bilginleri de tıpkı yahûdi ve hıristiyan bilginleri gibi, yüce Allah’ın Hz. Âdem’i balçıktan ve tın-tın öten bir insan heykeli şeklinde yarattığını iddia ettikleri içindir ki, bunun doğal bir sonucu olarak yüce Allah’ın Hz. Âdem’i annesiz ve babasız olarak yarattığını iddia ediyorlar. Ayrıca islam bilginleri Hz. İsmâ’il’in da “babasız bir mucize çocuk” olduğunu iddia ettikleri içindir ki, Âl-i İmran sûresinin 59. âyetinde yüce Allah’ın Hz. İsmâ’il’i Hz. Âdem’e benzetmesini de “bu âyette yüce Allah Hz. İsmâ’il’i babasız olarak dünyaya gelmesi bakımından Hz. Âdem’e benzetiyor” şeklinde anlamaya ve anlatmaya mecbur kalıyorlar.

Hâlbuki bu âyette yüce Allah Hz. İsmâ’il’le Hz. Âdem’in hangi bakımdan birbirlerine benzediklerini, din bilginlerinin yorumlarına bırakmıyor ve apaçık bir şekilde topraktan yaratılmaları bakımından birbirlerine benzediklerini söylüyor. Şayet din bilginlerinin iddia ettikleri gibi Hz. Âdem, balçıktan bir heykel şeklinde ve hem annesiz hem babasız olarak yaratılmışsa, Hz. İsmâ’il’le Hz. Âdem anne

bakımından da baba bakımından da topraktan yaratılmaları bakımından da birbirlerine benzemiyorlar demektir. Çünkü daha önce açıkladığımız gibi hem insan hem de tanrı bilgisine göre Hz. İsa'nın hem annesi hem de babası vardır ve balçıktan bir insan heykeli şeklinde değil, her insan gibi bir kadından doğarak dünyaya gelmiştir.

Dikkat ederseniz yüce Allah, her bakımdan değil, topraktan yaratılmaları bakımından Hz. İsa'yla Hz. Âdem'i birbirine benzeterek Rûhulkudüs-Mesih-İsa topraktan yaratılan bir bitki gibi Meryem'den doğmak suretiyle gökten dünyaya nasıl gelmişse, Hz. Âdem'in de tıpkı Hz. İsa gibi bir kadından doğmak suretiyle gökten dünyaya geldiğini açıklıyor. Aynı âyetin devamındaki âyetlerde de Hz. Âdem'in veya Hz. İsa'nın gökten dünyaya nasıl geldikleri ve topraktan nasıl yaratıldıkları konusunda süregelen tartışmalarla ilgili yaratılış gerçeğinin bu olduğunu tekrar tekrar vurgulayarak inananları uyarıyor.

Nitekim Hz. Mesih Müjde kitabında Hz. Âdem'den ve Havva'dan çok önce yeryüzünde bütün varlıkların, bitkilerin ve insanların yaratıldıklarını ve doğal yasalar çerçevesinde hayatlarını sürdürdüklerini açıklıyor.

Ancak zamanı gelince yüce Allah, insanoğlunun hayvanlar gibi başboş, sorumsuz ve amaçsız olarak değil, insan onuruna yakışır bir şekilde ve yasalarına uygun olarak evlenmelerine, çoğalmalarına, aile ve toplum hayatının sorumluluklarına uygun olarak yaşamalarına ve medenileşmelerine karar verdi. Çünkü her şeyden önce yüce Allah insanoğlunun kendisini bilmesini, kendisinden başka herhangi bir varlığa taparak kendisini alçaltmamasını sadece kendisine tapmasını ve dua yapmasını ve inananların cennette sonsuz hayatla ödüllendirileceklerini bilmesini istiyordu. İşte bu sebeple yüce Allah, aslında büyük meleklerden biri olan Hz. Âdem'i ilk peygamber olarak ve tıpkı Hz. İsa gibi bir kadından doğmuş bir insan bedeniyle dünyaya göndermeye karar verdi.

Ve yine tıpkı Hz. İsa'yı doğurmak için Meryem Ana'yı seçtiği gibi, Hz. Âdem'i doğurmak üzere de Havva Ana'yı seçti. Çünkü yine tıpkı Meryem Ana gibi Havva Ana da Hz. Âdem'den önce ve bir insan ailesinin kızı olarak dünyada doğmuş, büyümüş ve çocuk doğuracak yaşa gelmişti. İşte daha önce açıkladığımız gibi yüce Allah'ın emriyle gökten Meryem'e gelerek Meryem'i hamile bırakan o yakışıklı adam, zamanı gelince ve aynen Meryem Ana'ya geldiği gibi Havva Ana'ya gelerek Havva Ana'yı hamile bırakmış ve böylece Hz. İsa nasıl Meryem Ana'dan doğarak dünyaya gelmişse, Hz. Âdem de aynı şekilde Havva Ana'dan doğarak dünyaya gelmişti.

Hz. İsa'nın Meryem'den doğarak dünyaya geldiğini herkes bildiği içindir ki, yüce Allah'ın Hz. İsa'yı Hz. Âdem'e benzeterek aslında Hz. İsa'nın değil, Hz. Âdem'in dünyaya nasıl geldiğini apaçık bir şekilde açıklamıştır. İşte bu sebeple Hz. Mesih Müjde kitabında Hz. İsa ve Hz. Âdem de dahil olmak üzere yüce Allah'ın annesiz veya babasız tek bir insan yaratmadığını ve tanrı bilgisine göre Hz. İsa'nın babası, Meryem'i hamile bırakan Rûhulkudüs olduğu gibi, Hz. Âdem'in babasının da Havva Ana'yı hamile bırakan Rûhulkudüs olduğunu açıklamıştır. Aslında bütün peygamberlerin bir babanın çocukları gibi aynı peygamber suyundan ve soyundan meydana gelebilmeleri için biiznillah ve zamanı geldikçe Rûhulkudüs, tıpkı Hz. Âdem'i, Hz. İshak'ı, Hz. Yahya'yı ve Hz. İsa'yı annelerine ektiği gibi, bütün peygamberleri de farketmeden annelerine ektiği içindir ki, tanrı bilgisine göre Rûhulkudüs sadece Hz. Âdem'in veya Hz. İsa'nın değil, bütün peygamberlerin babası sayılır. Ayrıca hem insan hem de tanrı bilgisine göre tevhid inancının ve bütün peygamberlerin babası sayılan Hz. İbrahim'den önce ve Hz. İbrahim'le birlikte hem tevhid inancının hem de bütün peygamberlerin babası Hz. Âdem'dir. Şimdi sizlere Hz. Mesih'in bu ilahî sırları hiçbir kutsal kitapta bulamayacağınız bir şekilde bütün detaylarıyla ve herkesin anlayabileceği bir dille açıkladığı Müjde kitabından bazı âyetleri teberrüken okumak istiyorum.

(5/31)

Çan kulesindeki horoz,
Bunu anlatır diyoruz.

Hayat ağacı o horoz,
Hayat suyu ondan gördüm.

(5/32)

İlk insan hazreti Âdem;
İlk kadın Havvâ vâlidem;
Anasız babasız Âdem,
Oldu sanar bunlar gördüm.

(5/33)

O horoz melekleriyle,
Dişileri eşleriyle,
Yarattı Rabb'in emriyle,
Bidâyette diye gördüm.

(5/34)

“Ricâl” sûresi demiyor;
Bak “Nisâ sûresi” diyor.
Dişiden yarattık diyor,
İlk insanı Kur'an gördüm.

(5/35)

Önce yarattık bir dişî;
Ondan yaratıldı eşi.
Onlardan oldu çok kişî,
Diyor Kur'an size gördüm.

(5/36)

Havvâ değil o ilk dişî;
Âdem değil onun eşi.
İlk insandır o ilk dişî,
Eşi ondan doğdu gördüm.

(5/37)

Adem'den önce insanlar,
Hayvan gibi çoğaldılar.
Rûhulkudüs'le dolanlar,
Adem ile başlar gördüm.

(5/38)

İnsânî ruhları vardı;
Rûhânî ruhları yoktu;
Nûrânî ruhları yoktu;
Din, îmân bilmezler gördüm.

(5/39)

Âdem'le Havvâ'ya kadar,
Doğmuş çoğalmış insanlar.
Sorumsuz Âdem'e kadar,
O insanlar diye gördüm.

(5/40)

“Minel-melâike rusûl”,
İdi cennette o resul!
İstifâ edilen ilk resul,
Meleklerden Âdem gördüm.

(5/41)

Îsâ Âdem gibi diyor,
Kur’an açıkca söylüyor.
Îsâ gibi doğdu diyor,
Âdem Baba burda gördüm.

(5/42)

Havvâ Meryem gibi yerde;
Seçmiş Allah onu bir de.
Rûhulkudüs’le gerdekde,
Hâmile kalırken gördüm.

(5/43)

Havvâ’dan doğurdu Allah,
Hazreti Âdem’i vallah.
“Baba” Rûhulkudüs vallah,
Îsâ’da, Âdem’de gördüm.

(5/44)

En büyük melâikeden,
“İstifâ” edilip gelen,
İnsan sûretinde Âdem,
İlk peygamber diye gördüm.

(5/45)

İbrâhim gibi Âdem de,
“Baba” sayılıyor bir de!
Âdem’le başladı yerde,
Enbiyanın soyu gördüm.

(5/46)

İlk Kâbe’yi yaptı mâdem,
Tevhîdin babası Âdem.
İbrâhim’den önce Âdem,
Tevhîdin babası gördüm.

(5/47)

“İnnellâhestafâ Âdem,
Ve Nûh ve Âl-i İbrâhim,
Ve Âl-i İmran” benim,
İstifâmla oldu gördüm.

(5/48)

“Biz seni takdis ederken,
Kandökücü bir beşerden,
Halife olur mu” diyen,
Melekleri şaşkın gördüm.

(5/49)

Âdem melâikedendi;
İstifâ edilip geldi.
Melekler sırrı öğrendi,
Secde eylediler gördüm.

İşte tıpkı önceki döneminde olduğu gibi bu dönemde de yüce Allah bildirmediği sürece hiçbir peygamberin ve din bilginlerinin bilemeyeceği bu ilahî sırları Müjde kitabında açıklayan, bize öğreten ve söyleten “bu adam”, iki bin yıl önce yahûdi din bilginlerine “doğrusu atanız İbrahim yokken, ben vardım” diyen o adamın ta kendisidir. Aslında her biri kutsal bir çocuğu gibi olan diğer peygamberleri küçümsemek veya kendisini bütün peygamberlerden üstün görmek için değil, sadece gökten geldiği ve Rûhulkudüs olduğu gerçeğini açıklamak için o sözleri söyleyen o adam veya bu sözleri söyleyen ve söyleten “bu adam”, gerçekte Hz. İbrahim’den ve Hz. Âdem’den de önce var olan Rûhulkudüs-Mesih’in ta kendisidir.

Değerli kardeşlerim,

Tıpkı Hz. İsa gibi gökten dünyaya gelen, doğan ve büyüyen ilk peygamber Hz. Âdem, zamanı gelince Allah’ın vahyini almaya ve peygamberlik görevini yapmaya başladı. Hz. Âdem dünyaya gelmeden önce büyük meleklerden biri olarak cennette yaşadığı içindir ki, cennet gibi doğal güzelliklere sahip olan doğduğu ve yaşadığı ülkeye cennetin isimlerinden biri olan “Adn veya Aden” ismini verdi. Şimdi projektörlerimizi Hz. Âdem devrine çevirelim ve kilisenin “aslî günah ve kefare” öğretisinin aslını öğrenmek suretiyle günümüze ışık tutalım.

Bildiğiniz gibi kutsal kitaplarda “iyiyi kötüyü bilme ağacı, sonsuz hayat ağacı veya meyvesi yasaklanan cennet ağacı” olarak tanımlanan bir ağaçtan bahsedilir. Yüce Allah’ın Hz. Âdem’le Havva’ya her çeşit yiyeceği serbest kıldığı, ancak o ağacın meyvesinden yemeyi yasakladığı ve bu yasağa rağmen Âdem’le Havva’nın o ağacın meyvesinden yiyerek ilk günahı işledikleri anlatılır. İşte kilisenin “aslî günah” dediği günah, Âdem’le Havva tarafından işlenmiş olan bu ilk günahdır.

İlk veya aslî günahın konusu olan o ağaçla ilgili kutsal kitap âyetleri müteşabih olduğu içindir ki, yüce Allah bildirmediği sürece gerçekte o ağacın herkesin bildiği meyve veren ağaçlar gibi meyve veren bir ağaç mı, yoksa ağaç benzetmesiyle yapılmış bir tanrı öğretisi mi olduğunu bilmek mümkün değildir. İşte bu sebeple ve gerçek anlamını bilmedikleri bu müteşabih âyetleri yanlış yorumlayan din bilginleri, görünmeyen şeytan tarafından kandırılan ve adeta görünen bir şeytan gibi kullanılan Havva Ana’nın Âdem Baba’yı kandırıldığını ve o yasak meyveyi yedirerek ilk günahı işlettiğini iddia ediyorlar. İşte bu yanlış “ilk veya aslî günah” öğretisinin doğal bir sonucu olarak da başta Havva Ana olmak üzere ve Havva Ana’nın şahsında bütün kadınları şeytan olarak görme, gösterme ve günah keçisi hâline getirerek aşağılama ve dışlama sonucu doğuran yanlış ve sapkın bir kadın inancı, anlayışı, kültürü ve geleneği oluşturmuş bulunuyorlar.

Hâlbuki aklı, vicdanı ve insafı olan herkes o ilk veya aslî günahın işlenmesinde ilk ve en büyük peygamber olan Âdem Baba’nın sorumluluk, suç veya günah payının Havva Ana’dan çok daha fazla olması gerektiğini anlar ve itiraf eder. Daha da önemlisi ilk veya aslî günahın konusu olan o “iyiyi kötüyü bilme, sonsuz hayat veya meyvesi yasaklanan cennet ağacı” da din bilginlerinin iddia ettikleri gibi bir ağaç veya meyve olmadığı gibi, o ilk veya aslî günah da onların iddia ettikleri gibi bir günah

değildi.

Bildiğiniz gibi insanoğlunun geleneğinde atalarını çok büyük bir ağacın köklerine ve gövdesine, atalarından doğarak gelen nesilleri ise o ağacın dallarına ve meyvelerine benzeterek ve soyağacı diyerek anlatma geleneği vardır. İşte kutsal kitaplarda da bu benzetme yöntemi kullanılarak yüce Allah, her insanoğlu gibi bir insanoğlu ailesinin kızı olarak doğan, büyüyen ve tıpkı Rûhulkudüs-Mesih'i dünyaya getirmek için seçilmiş olan Meryem Ana gibi bakire olan Havva Ana'yı, Hz. Âdem'i cennetten dünyaya getirmesi için seçti. Yüce Allah'ın "ol" deyince olduran o güzel kelimesi ve çok büyük ve çok güzel sonsuz hayat ağacı olan Rûhulkudüs-Mesih, tıpkı gökten Meryem Ana'ya geldiği gibi ve doğacak olan Hz. Âdem görünümünde yakışıklı bir adam olarak Havva Ana'ya geldi. İşte "hayat ağacı, hayat suyu ve gökten gelen sofrâ" olan o yakışıklı adam, tıpkı her baba gibi Havva Ana'yla cinsel ilişkide bulunarak ve kendisini ona yedirerek, içirerek, can ve hayat suyunu dökerek cennetin ilk ve en büyük kutsal meyvesi olan Âdem'i, tıpkı meyve veren bir ağaç tohumu gibi Havva Ana'nın rahmine ekmek suretiyle dünyaya getirdi.

Yani o meyvesi yasaklanan ağaç, din bilginlerinin iddia ettikleri gibi meyveli bir ağaç değil, hayat ağacı olan Rûhulkudüs tarafından dünyaya getirilmiş olan Adem ve ademoğullarının soyağacıdır. Yine din bilginlerinin iddia ettikleri gibi yüce Allah izin vermediği sürece yenmesi yasak olan o cennet meyvesi de cennetin ilk ve en büyük meyvesi olarak Havva Ana'dan doğmuş olan Hz. Âdem'dir. Âdem'le Havva dünyada yaratılan ilk karı koca olmadıkları gibi, Havva Ana'nın doğurduğu ilk çocuk da Âdem'le ilişkisinden doğmuş olan bir çocuk değil, Rûhulkudüs-Mesih'le ilişkisinden doğmuş olan Hz. Âdem'dir.

İnsanlık tarihinde Rûhulkudüs-Mesih'le buluşan, konuşan, yüce Allah'ın vahyini alarak iman eden ve biiznillah gökten gelen sofradan yiyerek ve içerek hamile kalan ilk insan Havva Ana, tıpkı Meryem Ana gibi seçilmiş kutsal bir anadır. O kutsal buluşmanın ve ilişkinin cennetten gelen kutsal bir meyvesi olarak Havva Ana'dan doğan ve bütün peygamberlerle birlikte âdemoğullarının babası olan Hz. Âdem de yüce Allah'ın ilk halifesi ve en büyük ve en kutsal peygamberidir. İşte İncil'de de anlatıldığı gibi Hz. İsa, "sonsuz hayat ağacı, sonsuz hayat suyu ve gökten gelen sofrâ" gibi bir takım benzetmeler yaparak aslında bütün varlıklara biiznillah hayat veren ve hayatlarını devam ettirmeleri için gerekli olan ve bitmek tükenmek bilmeyen bütün besinlere de hayat vermeye devam eden Rûhulkudüs-Mesih olduğunu anlatmaya çalışıyordu. İşte tıpkı önceki dönemde olduğu gibi bu dönemde de Rûhulkudüs-Mesih bu ilahî sırları benzetmelerle açıklıyor ve

(2/117)

Her mevsimde meyve veren,
Hayat ağacını gökten,
Getirip anneye eken,
Rûhulkudüs-Mesih gördüm.

(1/118)

Anasından yer içer de,
Doğar anasından bir de,
Meyve verir her mevsimde,
O hayat ağacı gördüm.

(2/119)

Kelime-i tayyibe, ben;
Şecere-i tayyibe, ben.
O şecere doğar benden,
Ta ezelden beri gördüm.

(2/120)

Yemekle içmekle bitmez;
Artar sürekli eksilmez;
Yiyen içen de farketmez,
Benden yediğini gördüm.

(2/121)

Hayat ağacı ve suyu,
Rûhulkudüs-Mesih soyu.
“Gökten gelen sofraya” deyu,
Yer içerler beni gördüm.

(2/122)

Bütün varlıklara hayat,
Mesih'ten geliyor heyhât.
Ekmek şarap gibi heyhât,
Ölümsüz bedenim gördüm.

(2/123)

Her gün yer içer de benden,
Hayat bulur beni yiyen.
Son akşam yemeği bundan,
Âyet oldu nâsa gördüm.

diyor. Hz. Mesih'in doğmayan, batmayan ve sonsuz hayat kaynağı olan bir güneşe benzettiği yüce Allah tarafından yaratılmış bir doğan güneşe benzeterek anlattığı Rûhulkudüs-Mesih, tıpkı güneş gibi bütün varlıklara hayat kaynağı olma gücünü, yetkisini, özelliğini ve görevini asıl sonsuz hayat kaynağı olan yüce Allah'tan almaktadır.

Daha önce açıkladığımız gibi yüce Allah, Âdem'le Havva'dan önce tıpkı hayvanlar gibi kendi çocuklarıyla dahi çiftleşerek çoğalan ve yaşayan insanoğulları neslini sona erdirmeye ve yasalarına uygun olarak evlenen, çoğalan, yaşayan ve sonsuz hayatı olan âdemoğulları neslini başlatmaya karar vermişti. O dönemin insanların en vahşi hayvanlardan bile daha vahşi ve kan dökücü olduklarını bilen melekler, yüce Allah'ın o insanlar gibi bir insanı kendisini temsil eden bir halife ve peygamber olarak dünyaya göndermeye karar vermesine çok şaşırılmış ve hatta karşı çıkmışlardı. Çünkü doğaları gereği ve ezelden beri her türlü kötülükten ve günahattan uzak bir şekilde yaşayarak yüce Allah'ın bütün işlerini yapan ve sadece O'na tapan ve dua yapan melekler, doğal olarak kendilerini Âdem'den üstün görüyorlardı. Çünkü üstün özellikleriyle tanrının bütün işlerini yapan kendileri varken yüce Allah'ın bir insanoğlunu ve üstelik de halifelik ve peygamberlik makamı vererek dünyaya göndermeye karar vermesinin hikmetini anlayamıyorlardı. Genel olarak Rûhulkudüs-Mesih güneşinin nurundan yaratılmış bir doğaya sahip olan meleklerden ziyade, özel olarak ateşinden ve dumanından yaratılmış bir doğaya sahip olan ve daha sonra yılan, iblis ve şeytan gibi isimlerle anılacak olan bazı melekler ise yüce Allah'ın bu kararına açıkça karşı çıkma cüretinde bulunuyorlardı.

İşte bu sebeptir ki, bütün meleklerin ve şeytanların gözü, Rûhulkudüs-Mesih'le bizzat buluşarak, görüşerek ve kalbi kutsal ruhla dolarak yüce Allah'a iman eden ilk insan olan ve Hz. Âdem'i dünyaya getirmek için seçilen Havva Ana'nın üzerindeydi. Özellikle Hz. Âdem'in dünyaya gelmesine karşı çıkan şeytanların Havva Ana'ya ve çocuğuna bir zarar vermemeleri için Rûhulkudüs-Mesih, tıpkı Meryem Ana gibi Havva Ana'yı da koruyup gözetiyor ve gökten gelen sofradan yedirip içiriyordu. Ayrıca yüce Allah'ın emriyle Rûhulkudüs-Mesih Havva Ana'ya yüce Allah izin vermediği sürece herhangi bir erkekle ve sonsuz hayat ağacının meyvesi olarak kendisinden doğacak olan Âdem'le ilişkide bulunmasını da yasaklamış bulunuyordu. İşte yüce Allah'ın Havva Ana'dan başlayarak Âdem'e ve bütün âdemoğullarına koyduğu ilk yasa ve ilk yasak, Havva Ana'ya bildirilen bu kendi

çocuklarıyla cinsel ilişkide bulunma ve evlenme yasağı olduğu gibi, başkalarıyla da nikâhsız cinsel ilişkide bulunma veya evlenme yasağıdır.

Yüce Allah'ın Hz. Âdem'i dünyaya gönderme kararı vermesine kadar diğer melekler gibi yaşayarak yüce Allah'ın işlerini yapan şeytanların, yüce Allah'ın önünden kovulmalarının ve lanetlenmelerinin asıl sebebi, Âdem'i veya Havva'yı kandırarak günah işletmeleri değil, yüce Allah'ın kararına açıkça karşı çıkma cüreti göstermeleridir.

İşte bu sebeple yüce Allah'ın lanetleyerek önünden kovduğu şeytanlar, hamile kaldığı ilk günden itibaren ve çevresindeki insanoğullarını da yönlendirmek suretiyle Havva Ana'nın ayağını kaydırmaya, günah işletmeye ve Âdem'in doğmasını engellemeye çalışıyorlardı. Aslında yüce Allah tarafından yaratılan bütün varlıklar gibi şeytanlar da yaratılış amaçlarının ve doğalarının doğal bir sonucu olarak ve sadece yüce Allah'ın yapılmasına izin verdiği pis işleri yapma ve yaptırma gücüne sahiptirler. İşte yine bu sebeple ve hikmet nazarıyla bakınca şeytanlarla birlikte firavunlar, karunlar, belamlar, deccallar ve işbirlikçileri gibi şeytanlaşmış insanlar da aslında öyle olması gerektiği için ve sadece yüce Allah'ın yapılmasına izin verdiği işleri yapma veya yaptırma gücüne sahip olan aciz ve zavallı yaratıklardır.

Çünkü yüce Allah, tıpkı gece ve gündüz, şeytan ve melek, yaz ve kış, iman ve küfür veya cennet ve cehennem gibi her şeyi zıddıyla kaim olarak yarattığı içindir ki, her biri diğerinin olmazsa olmaz şartı olan zıtlardan, kötü ve şer olarak görünen işleri yapanlar da en az iyi ve güzel olan işleri yapanlar kadar gerekli ve zaruridir. İşte bu sebeptendir ki, Hz. Mesih yüce Allah'ın açıklanmasını Rûhulkudüs-Mesih'in bu dönemine bıraktığı bu ve benzeri pek çok ilahî sırrı açıkladığı Müjde kitabının "Bel'am" bölümünde

(6/1)

"En büyük âlim-evliya",
Bilinirdi Bel'âm güya;
Îmân etmedi Mûsâ'ya,
Kâfir oldu Bel'âm gördüm.

(6/2)

Firavuna yaltaklandı;
Mûsâ'ya karşı havladı.
Bel'âm'a uyanlar yandı,
Kâfir oldu diye gördüm.

(6/3)

Ağzından salyalar akan,
Köpeğe benzetti Kur'an.
Din nâmına tezgâh kuran,
Din adamı Bel'âm gördüm.

(6/4)

Din adamları ve halklar,
Bel'âmlara kanmasınlar,
Diye yazıyor kitaplar;
O Bel'âm mîsaldir gördüm.

(6/5)

Îsâ'ya Ahmed'e karşı,
Çıkmadı mı Hahambaşı?
Patriği – Papazı karşı,
Hâlâ Muhammed'e gördüm.

(6/6)
“Âlimler – evliyalar,
Mehdî – Mesih bekliyorlar.
Gelseydi görürdü onlar”,
Der size Bel'âmlar gördüm.

(6/7)
“Îsâ'ya îmân edenler,
Ayak takımı” dediler,
“Günahkâr bunlar” dediler,
Devrin Bel'âmları gördüm.

(6/8)
Adam yerine konmayan,
Resuller sıradan insan!
Fitne oldu bu her zaman,
Büyüklenenlere gördüm.

(6/9)
“Büyüklerle göstermiyor,
Küçüklerle gösteriyor;
Günahkârları seçiyor,
Allah” dedi Mesih gördüm.

(6/10)
Kitap yüklü eşeklere,
Bel'âm gibi köpeklerle,
Göstermiyor âlimlere;
Âdetullah böyle gördüm.

(6/11)
Kendileri göremezler;
Görenleri küçümserler;
Resulleri reddederler,
Her zaman Bel'âmlar gördüm.

(6/12)
Din adamları ve halklar,
Bel'âmın ağzına bakar.
Reddetti diye Bel'âmlar,
Onlar da reddeder gördüm.

(6/13)

Onların devrinde gelsen,
Reddederdin onları sen.
“Canımı verirdim” diyen,
İtini vermezdi gördüm.

(6/14)
Mûsâ’ya îmân etmedi;
Îsâ’ya îmân etmedi;
Ahmed’e îmân etmedi;
Ettirmedi Bel’âm gördüm.

(6/15)
Kıyâmet kopacak bunlar,
Hâlâ îmân etmiyorlar.
Mesih’e karşı Bel’âmlar,
Havlıyorlar yine gördüm.

(6/16)
Ravzasının eşiğinde,
Oturup ağladım dün de;
Şimdi sıra Mesih’inde,
Ya Muhammed diyegördüm.

(6/17)
Ahmed’i aforoz eden,
Mesih’i de eder zâten.
Deccala yaltaklık eden,
Bel’âm da zavallı gördüm.

(6/18)
Kabul etmedi Ahmed’i,
Mâlum ya papaz efendi.
Şimdi de hoca efendi,
Mesih’i reddeder gördüm.

(6/19)
Mesih’in elinde olsa,
Gösterirdi bütün nâsa.
Âdetullah öyle olsa,
Haça gerilmezdi gördüm.

(6/20)
“Mesih göklerden gelecek;
Bütün dünya seyredecek”,
Diyerek Mesih beklemek,
Ahmaklıktır diyegördüm.

(6/21)

O zaman görmeyen dünya,
Bu zamanda hiç görmez ya;
Gökten geldim bu dünyaya,
O zaman – bu zaman gördüm.

(6/22)
Mesih ile peygamberler,
Biiznillah dirildiler.
Onlar işte Havârilere,
O zaman – bu zaman gördüm.

(6/23)
Bel'âmların anlaması,
Mümkün değil inanması.
Ashâb-ı Kehf mağarası,
Olmuş bazı evler gördüm.

(6/24)
Türbedârı gibi her gün,
Yıllarca bekledim her gün.
Ben de şaştım bulduğum gün,
Resulleri burda gördüm.

(6/25)
Şimdi gelse Yuda bile,
Affederdim bu ruh ile.
Vaftiz eden ateş ile,
Bu ruh ya Rab diyegördüm.

(6/39)
Rûhulkudüs coştı yine,
Acıyor haça gerene.
Vah eyvah vah yandı yine,
Mesih'i reddeden gördüm.

(6/40)
Hahamlara – papazlara,
Acıyorum hocalara;
Uyuyorlar Bel'âmlara,
Bunlar yine diye gördüm

(6/41)
Küçümsenen Havârilere,
Peygamber idi, peygamber.
Dikkat edin dikkat, beyler,
Onlar burda diyegördüm.

(6/42)

Allah'tan ümit kesilmez.
Kim î mân eder bilinmez.
Şeytan bile boş çevrilmez,
Gelse bu kapıdan gördüm.

(6/44)

Kamunun halıkı birdir.
Neden bazısı kâfirdir?
Her şey zıddıyla kaimdir.
Î mân küfür gibi gördüm.

(6/46)

Hayır ve şer madem Hak'tan,
Şeytan lâzım işte ondan.
Bu sırrı bilseydi insan,
Acırdı şeytana gördüm.

(6/47)

Acısaydın sen şeytana,
Düşer idin tuzağına.
Bu sırrı açmadı sana,
Bu sebepten Mevla gördüm.

(6/48)

“İsteyin alacaksınız;
Arayın bulacaksınız;
İnanın, kurtulacaksınız”,
Diyor Mesih size gördüm.

(6/49)

Deccâliyet zamanında,
Şeytan zâten iş başında.
Bel'âmlar hâkim dünyada,
Kutsal tezgâhlara gördüm.

(6/50)

Söylesem tesiri olmaz;
Sussam Allah razı olmaz.
Bu Bel'âmlar iflâh olmaz;
Uyanı da yakar gördüm.

(6/51)

Yeruşalim yıkılacak,
Demiştım, duymadı ahmak.
Şimdi kıyâmet kopacak,
Derim, duymaz bunlar gördüm.

(6/48)

“Âhir zamanda inanan,
Çok az olacak kurtulan”,
Diye kitaplarda yazan
O zaman, bu zaman gördüm.

(6/53)

Düşman değiliz hahama,
Papaza veya imama.
Sakın Mesih’e darılma;
Dost acı söylermiş gördüm. demiştir.

Tarih boyunca peygamberlerin zıddı olan Bal’âmlar tıpkı kör şeytanlar gibi doğru yaptıklarını zannederek peygamberlere dile gelmez işkence ve zulümler yaparak ve yaptırarak aslında hem olması gereken “zıt ve karşıt” olma işlevi görüyorlar hem de farkına varmadan kendilerini yüce Allah’ın lanetine ve azabına müstehak hâle getirerek kendilerine yazık ediyorlar. İşte yüce Allah’ın gören gözü ve konuşan dili olan Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ, doğru yaptıklarını ve hatta sevap kazandıklarını zannederek kendisini reddeden ve haça gerenlerin gerçekte kendilerini cehennem dibinde haça gerilme cezasına müstehak hâle getirdiklerini görerek onlara acıdığı içindir ki, “Allah’ım onları affet. Çünkü onlar ne yaptıklarını bilmiyorlar” demiştir.

Değerli kardeşlerim,

Görünmeyen şeytanlar, aldıkları nefes veya kılcal damarlarında dolaşan kan gibi insanların içlerine girerek ve onları etkileyerek yönlendirmek suretiyle onları adeta görünen şeytanlar hâline getiriyorlar. Ayrıca o insanların yaptıkları en yanlış, en haksız, en pis ve en gayrimeşru işleri dahi en doğru, en haklı, en temiz veya en meşru işler olarak görmelerini ve benimsemelerini sağlamak suretiyle onları, kendilerini iyilik meleği gibi gören ve gösteren birer fedai gibi kullanıyorlar.

Aslında tıpkı şeytanlar gibi melekler de âdemoğullarının içlerine girerek, etkileyerek ve yönlendirerek onları şeytandan ve şeytanlık yapmaktan korumaya ve onları adeta melek gibi insanlar hâline getirmeye çalışıyorlar. Doğasında hem melekleşme hem de şeytanlaşma özelliği bulunan ve akıl ve irade sahibi olarak yaratılan insanoğlunun, içindeki veya çevresindeki şeytanlara uyararak şeytandan daha beter hâle gelmesi de meleklerle uyararak meleklerden daha üstün hâle gelmesi de elindedir ve mümkündür.

Havva Ana’dan doğup büyüyen ve zamanı gelince peygamberlik görevini yapmaya başlayan Hz. Âdem’in diğer insanoğulları gibi hayvani bir hayat süreceğini zanneden melekler, Âdem’in tanrıyı bildiğini, sadece tanrıya taptığını ve dua yaptığını ve tıpkı kendileri gibi sadece tanrının işlerini yaptığını görerek çok sevindiler. Hatta en vahşi hayvanlardan bile daha vahşi olmaya ve şeytanlaşmaya müsait olan doğasına rağmen, tıpkı kendileri gibi tanrının işlerini yapmayı başardığını ve tanrının nazarında kendilerinden daha üstün olmayı hakettiğini görerek ve biiznillah Âdem’e secde ettiler.

Yüce Allah’ın, dünyada hayvani bir hayat süren insanoğulları yerine, tanrıyı bilen, tanrının yasalarına göre evlenip çoğalan ve yaşayan, sadece tanrıya tapan ve dua yapan Âdem’i ve âdemoğullarını çoğaltmaya ve egemen kılmaya karar vermesinin çok doğru ve çok güzel olduğunu görerek çok sevindiler ve tanrıdan af dilediler.

Ancak şeytanlar, hem kıskandıkları için hem de yüce Allah’ın önünde lanetlenerek kovulmalarının sebebi olarak gördükleri içindir ki, Âdem’i en büyük düşmanları olarak görüyor, bir türlü kabullenemiyor ve secde edemiyorlardı. Bu sebeple ve yüce Allah’ın önünde haklı çıkabilmek için Âdem’in tanrının yasalarına karşı çıkarak isyan etmesini ve günah işlemesini sağlamaya çalışıyorlardı. Ancak Âdem de Havva da melekler tarafından korundukları için bu amaçlarına ulaşamıyor ve özellikle yüce Allah’ın ilk ve en büyük halifesi ve peygamberi olan Hz. Âdem’e hiç yaklaşamıyorlardı.

Daha önce de söylediğimiz gibi Âdem ve Havva zamanındaki insanoğulları soylarını başkalarıyla karıştırmayı doğru bulmadıkları içindir ki, başkalarıyla çiftleşerek çoğalmak ve yaşamaktan ziyade kendi çocuklarıyla ve kardeşleriyle çiftleşerek ve çoğalarak yaşamayı tercih ediyorlardı. Yüce Allah, daha önce ve Rûhulkudüs-Mesih aracılığıyla Havva Ana'ya bildirdiği, kendisi izin vermediği sürece hiç kimseyle ilişkide bulunmamaları gerektiğini Hz. Âdem'e de bildirmişti. Ancak Âdem de Havva da bu yasağın geçici olduğunu düşünüyor, yüce Allah'ın bu yasağı bir an önce kaldırmasını ve diğer insanoğulları gibi anne oğul olarak eşleşmeyi, evlenmeyi, çoğalmayı ve karı koca olarak yaşamayı istiyor ve bekliyorlardı.

Aslında yüce Allah, diğer insanoğulları neslinin tarihin akışı içinde tükenip bitmesini ve yasalarına uygun olarak evlenen, çoğalan ve yaşayan âdemoğulları neslinin Âdem'le Havva'dan doğmasını ve çoğalmasını istiyordu. İşte bu sebeple yüce Allah Âdem'le Havva'ya hem birbirleriyle hem de başkalarıyla cinsel ilişkide bulunmayı yasaklamak suretiyle birbirlerinden veya başkalarından nikahsız olarak çocuk yapmalarını engellemek ve zamanı geldiğinde kendi izniyle ve yasalarına uygun olarak evlenip çoğalmalarını sağlamak istiyordu.

Bildiğiniz gibi insanoğlunun biyolojik veya fiziki gıdalara ne kadar ihtiyacı varsa görmek, bilmek, düşünmek, dinlemek, konuşmak, dokunmak, koklamak, sevişmek, şehvet, muhabbet, aşk, inanç ve dua gibi manevi, ruhsal gıdalara da en az o kadar ihtiyacı ve hatta zaafı vardır.

Bu sebeple bütün dillerde olduğu gibi kutsal kitaplarda da kullanılan “hayat ağacı, hayat suyu, gökten gelen sofraya, yemek içmek, yedirmek ve içirmek, rızık, ziyafet, gelmek gitmek, getirmek götürmek” gibi sözlerin sadece biyolojik veya fiziki anlamlarını değil, manevi, ruhsal veya mecazi anlamlarını da düşünmek gerekir. Nitekim vahyin, meleklerin, Mâide'nin veya Rûhulkudüs-Mesih'in gökten dünyaya gelmesi veya gitmesi, biyolojik veya fiziki anlamda değil de manevi, ruhsal veya mecazi anlamda gelme veya gitme olduğu içindir ki, daha ziyade bu anlamda gelme veya gitmeyi ifade eden “nüzûl veya ref” sözcükleriyle ifade edilmiştir. Mesela Rûhulkudüs-Mesih'in her iki döneminde de gökten dünyaya gelmesi biyolojik veya fiziki bedeniyle değil, ölümsüz Rûhulkudüs bedeniyle ve tıpkı gökten gelen bir yağmur damlası gibi annesinin rahmine nüzûl ederek düşmesi şeklinde olduğu içindir ki, Hz. Mesih Müjde kitabına “nüzûl” kelimesini kullanarak ve

(1/1/)

Nüzûl ettim biiznillah.

Zuhûr ettim biiznillah.

Bismillah ve biiznillah,

Müjde'ye başlayagördüm.

diyerek başlamıştır. Nitekim Mâide sûresinin 114 ve 115. âyetlerinde Hz. Mesih'in yüce Allah'a “evvelimizin ve ahirimizin bayram olması için” diyerek ve her iki döneminde de gökten sofraya göndermesini isteyerek dua ettiği, yüce Allah'ın da duasını kabul ettiği anlatılırken, “nüzûl” kökünden gelen ve gelecek zaman ifade eden fiiller kullanılmıştır. Yüce Allah ezelden beri bütün varlıklara maddi, manevi, ruhsal veya mecazi gıdalarını Rûhulkudüs-Mesih aracılığıyla yarattığı ve yedirip içirdiği içindir ki, Rûhulkudüs-Mesih-İsâ'nın isimlerinden biri de “Mâide” yani “gökten gelen tanrı sofrası”dır. İşte gökten gelen mâide olan Rûhulkudüs-Mesih, gökten annesine nüzûl edip annesinden doğmak suretiyle dünyaya gelmiş ve zamanı geldiğinde de gökten gelen Mâide olduğunu açıklamıştı. Kendisinin gökten gelen Mâide olup olmadığını bilmek isteyen Havâri-Resullerinin, tıpkı bildiğiniz yiyecek ve içecekleri yiyip, içip, doyup sarhoş oldukları gibi, kendisinden bir mucize olarak yiyip içmelerini ve böylece kendisinin gökten gelen Mâide olduğunu anlayıp şahitlik yapmalarını sağlaması için yüce Allah'a dua eden Hz. Mesih'in her iki döneminde de bu mucize gerçekleşmiştir.

İşte o gökten gelen Mâide'nin cennetten gelerek Havva Ana'dan doğan meyvesi olan Hz. Âdem'e âşık olan Havva Ana, tıpkı evlatlığı Hz. Yusuf'a âşık olan Züleyha gibi ilahî bir aşkla yanıp tutuşuyor ve bir an önce o cennet meyvesinden yiyip içebilmek için Âdem'i zorluyordu. Şeytanlar, yüce Allah'ın Adem'le Havva'yı korumak ve zamanı geldiğinde bir tek beden ve bir tek can gibi birbirleriyle sevişerek birleşmelerini ve yasalarına uygun olarak evlenip çoğalmalarını sağlamak için "cinsel ilişkide bulunma yasağı" koyduğunu bilmiyorlardı. Tek amaçları Âdem'le Havva'nın bir an önce birbirleriyle cinsel ilişkide bulunmak suretiyle günah işlemelerini ve yüce Allah'a isyan etmelerini sağlamak olan cin ve insan şeytanları, aslında yüce Allah'ın olmasını istediği bir şeyi bir an önce öldürmeye çalıştıklarının farkında değillerdi. İşte tıpkı Yusuf ile Züleyha gibi yıllarca birbirleri için yanıp tutuşan ve gökten gelen tanrı sofrası olan Rûhulkudüs-Mesih aracılığıyla birbirlerinin mâh cemalinden yiyip içerek sarhoş olup kendinden geçen Âdem'le Havva, şeytanların da etkisiyle gaflete düşerek bir anda kendilerini çırılçıplak ve sarmaş dolaş bir şekilde yatakta buldular. İşte Tevrat'ta, İncil'de ve Kur'an'da anlatılan ilk günahın aslı astarı, sebebi ve hikmeti budur. İşte yine Pavlus'un, tıpkı bir miras gibi anne ve babalarından çocuklarına geçerek süregeldiğini ve bu sebeple de bütün âdemoğullarının günahkâr olarak doğduklarını iddia ettiği "aslî günah ve kefare" öğretisinin de aslı astarı, sebebi ve hikmeti budur.

Her şeyden önce Âdem'le Havva'nın bu izinsiz ilişkiden bir çocukları olmadığı gibi, olmuş olsa dahi adil olan yüce Allah'ın, anne ve babalarının günahını doğal bir miras gibi çocuklarına geçirmesi, yüklemesi ve sorumlu tutması asla söz konusu olamaz. İşte bu sebeple ve her şeyden önce insan haysiyet ve onuruyla bağdaşmayan bu akla ve imana zarar "aslî günah ve kefare" inancının ve öğretisinin dinle, imanla, kitapla, akılla ve vicdanla bağdaşması mümkün değildir. Havâri-Resuller olarak bizlere bu ilahî sırları öğreten ve söyleten, Hıristiyanların düşmanı değil, onları öz çocukları gibi seven Rûhulkudüs-Mesih-İsâ'nın bizzat kendisidir. Bu sebeple de kilisenin ve Hıristiyanların bu sapkın "aslî günah ve kefare" inancından ve öğretilerinden vazgeçmeleri ve günahlarını kilise babalarına itiraf etmek yerine tıpkı Hz. Mesih'in öğrettiği ve yaptığı gibi göklerdeki babamız dedikleri yüce Allah'a itiraf etmeleri ve af dilemeleri gerekir.

Bir anda gaflete düşerek ve hiç kimsenin kendilerini görmeyeceğini zannederek o ilk günahı işleyen Âdem'le Havva o gafletten ve sarhoşluktan kurtulup akılları başlarına gelince yüce Allah'ın çırılçıplak işledikleri günahı apaçık bir şekilde gördüğünü düşünerek çok utandılar. Elleriyle edep yerlerini kapatarak birbirlerinden uzaklaşıp pişmanlık duymaya ve ağlayarak tövbe etmeye başladılar. O esnada yüce Allah Hz. Âdem'e vahyemeye başladı ve işledikleri günahı gördüğünü, elleriyle edep yerlerini kapatarak utanmalarından, pişmanlık duymalarından ve ellerini göklere açarak ve ağlayarak tövbe ve dua etmelerinden hoşlandığını ve âyetlerine uymaları hâlinde günahlarını affederek örtbileceğini bildirdi. Kendisi izin vermediği sürece bir daha birbirlerine asla yaklaşmamalarını, tövbe ve dua etmeye devam etmelerini, yaşadıkları cennet gibi bir ülke olan Aden'den ayrılmalarını ve o zamanki adı Bekke olan Mekke'ye hicret etmelerini söyledi.

Yüce Allah'ın emrine uyan Âdem'le Havva bazı yakınlarını da yanlarına alarak Aden'den ayrıldılar ve o zamanki adı Bekke olan ve hiç kimsenin yaşamadığı ıssız bir yer olan Mekke'ye geldiler. Bugünkü zemzem kuyusunun bulunduğu yerde içilebilir bir kaynak suyu olduğunu görerek oraya mağara gibi taştan tek odalı bir ev ve aynı zamanda hem sohbet hem de ibadet için kullanılan bir eyvan yapmak suretiyle yeryüzünde Allah'ın emriyle ve Allah rızası için yapılmış ilk evin ve ilk mabedin temelini attılar. Daha sonra "zem-zem" denilen kutsal su kuyusu da aslında Âdem'le Havva'nın evlerinin bahçesinde bulunan kaynak suyunu biriktirerek kullanmak için yaptıkları su kuyusudur.

İşte yüce Allah, o ıssız dağlarda ve çöllerde kanlı gözyaşları dökerek tövbe, ibadet ve dualar yaparak yaşayan, günahlarından arınan, yanan, pişen ve olgunlaşan Âdem'le Havva'nın günahlarını affetti ve evlenmelerine izin verdi. Ancak, Âdem'le Havva'nın kendilerinden doğacak olan çocuklarıyla evlenmelerini yasakladığı gibi, kadın veya erkek bütün âdemoğullarının da kendi çocuklarıyla evlenmelerini yasakladı.

Kur'an'ın Tâhâ sûresinin 121. âyetinde de açıklandığı gibi yüce Allah “Âdem rabbine isyan etti ve şaşırđı” diyerek o ilk günahın sorumlusunun Havva Ana'dan ziyade ilk ve en büyük peygamber olan Âdem Baba olduğunu söylemiştir.

Aslında Âdem'le Havva'nın o ilk günahları tıpkı evlatlığı olan Hz. Yusuf'la Züleyha veya komutanının karısı olan Batşeba'yla Hz. Davud veya evlatlığının karısı olan Zeynep'le Hz. Muhammed arasında yaşanan ilahî aşk gibi bir ilahî aşktan kaynaklanan ve şeytanın da etkisiyle zelleye dönüşerek gerçekleşen, ancak sonucundan pek çok hayırlar doğan kutsal bir ilişkidir. Sonuç olarak yüce Allah'ın kör şeytanları da kullanmak suretiyle ve olmalarını istediğı şekilde öldürerek ve olgunlaştırarak evlenmelerine izin verdiği Âdem'le Havva'nın çok uzun ve çok mutlu bir hayatları ve pek çok çocukları olmuştur. Böylece yüce Allah'ın takdirine ve planına göre, tarihin akışı içinde diğer insanoğulları azalmaya devam ederek nesilleri tükenmiştir. Âdemoğulları ise yüce Allah'ın bereketlendirmesiyle her geçen gün biraz daha çoğalarak dünyaya yayılmışlardır. Nûh tufanından sonra da Hz. Âdem'in oğullarından ve yüce Allah'ın en büyük peygamberlerinden biri olan Nûh'tan ve Nûh ailesinden doğarak ve çoğalarak dünyaya yayılmaya devam ettikleri içindir ki, bugün yeryüzünde bulunan bütün insanoğulları âdemoğullarıdır.

Yeryüzünde Allah bilgisi ve tek tanrı inancı, tevhidin babası sayılan Hz. İbrahim'den çok önce ve İbrahim'in de en büyük babası ve en büyük annesi olan Âdem'le Havva'dan doğarak dünyaya yayılmış olduğu içindir ki, gerçekte tevhidin babası Hz. Âdem olduğu gibi, Âdem'i ve âdemoğullarını doğuran Havva Ana da tevhidin ilk, en büyük ve en kutsal anasıdır. Doğmayan ve batmayan bir güneşe benzeyen yüce Allah bilgisini ve tek tanrı inancını bu dünyaya doğuran Âdem'le Havva tarafından mabed olarak yapılan ilk ev olan Kâbe'yi yüce Allah kendi evi saymış ve Beytullah ismi vermiştir. O kutsal evi ziyaret ederek veya ona dönerek dua yapanları ise bizzat kendisini ziyaret eden ve kendi huzurunda dua yapan tanrı misafirleri saymıştır. Böylece yüce Allah, tevhid güneşinin doğduğu o kutsal evi ve o kutsal doğumu unutturmamak suretiyle bütün insanlara ışık tutan ve yol gösteren kutsal bir “tevhid güneşi sembolü” ve kutup yıldızı gibi kutsal bir pusula hâline getirmiştir.

Hem Hz. Âdem'i hem de Hz. Âdem'le birlikte o tevhid güneşini doğuran Havva Ana gibi kutsal bir annenin çocukları olan ve tıpkı Havva Ana gibi onbinlerce peygamber ve yüzmilyarlarca mü'min doğuran kadınlar, üstelik de doğurdıkları erkekler tarafından şeytan gibi görülmeye, dövülmeye, sövülmeye, dışlanmaya, taşlanmaya, hor ve hakir görülerek aşağılanmaya değil, elleri öpülerek baştaçıl edilmeye layıktırlar. Yüce Allah'ın “ol” deyince olduran kutsal kelimesi, söyleyen dili, yapan eli, işiten kulağı ve gören gözü olan Rûhulkudüs-Mesih

(12/15)

Gördüm dediğim şeyleri,
Gördü geçti sanma, heri.
Gördüm dediğim her şeyi,
Aynıyla yaşayagördüm.

diyerek Müjde kitabında açıkladığı ilahî sırların her birini oldukları esnada bizzat oradaymış gibi görerek, duyarak ve yaşayarak görmüş, bilmiş ve duymuş olduğu içindir ki, Müjde kitabındaki bütün âyetler “gördüm” diyerek bitmektedir.

Şimdi sizlere, bu ve benzeri pek çok ilahî sırrın ilk defa ve bizzat Rûhulkudüs-Mesih tarafından açıklandığı Müjde kitabının Mâide bölümünden bazı âyetleri teberrüken okumak istiyorum.

(2/1)

Gökten geldik de bu yere,
Soframızı kurduk yere.
Görünmez “abrasa, köre”,
Mesih yine diye gördüm.

(2/2)

Gayp gözü kör, kalp gözü kör!
“Ya Rab” dedim, ne yapsın kör?
“Mesih’ime gitsin de kör,
Göz istesin” diyor gördüm.

(2/3)

O zamanda – bu zamanda,
Göremez bakar, bakar da!
Yazar İncil’de, Kur’an’da,
Mesih gözü açar gördüm.

(2/8)

Gökten gelen sofram benim;
“Mâide” nurdan bedenim!
Semâdan nüzûl eyledim,
O zaman – bu zaman gördüm.

(2/15)

Masih’in bir ismi Müjde.
Diğer bir ismi Mâide.
Meryem’e gelen Mâide,
Rûhulkudüs-Masih gördüm.

(2/25)

Mehdî’yle Mesih görüştü;
Akminâre’de buluştu!
Baba, oğluna kavuştu,
Bir kutsal kâseden gördüm.

(2/26)

Da Vinci çözdü şifreyi;
Resmetti kutsal kâseyi!
“Bırak gökten beklemeyi,
Kâseye bak” diyor gördüm!

(2/30)

Meryem’in ferici Kur’an’da,
Neden zikredilir, ana?
“Mucize hurma” kim, ana,
Meyvesi kim diyegördüm.

(2/31)

Yaş hurma gibi rahminden,
Doğup da yerlere düşen,
O hurma gelmişti gökten.
Kur’an doğru söyler gördüm.

(2/32)

Soy ağacı derler buna;
Çocuğu benzer dalına!
İnsanın meyvesi, ana,

Evladıdır diye gördüm.

(2/33)

“Meryem’in nebâti Hasan”,
Diyor Kur’an’da yaradan!
İsâ’ya Hasan der Kur’an;
Gaybı ihbar eder gördüm.

(2/34)

Gökten gelip göğe giden,
Annesine geldi gökten!
Nüzûl etti de yeniden,
“Üm”den çıktı diye gördüm.

(2/35)

Beşikte konuşan bebek,
Ehline konuştu tek tek!
Ana rahminde o bebek,
Meryem’le konuşur gördüm.

(2/36)

Herkese konuşsa bebek,
Bir tek kâfir kalmaz, bir tek!
Bilmesi gereken tek tek,
Bebekten öğrenir gördüm.

(2/37)

“Beşikte ve yaşlılıkta,
Konuşur” diyor Kur’an’da!
İlâhî medya yayında,
Mesih’i bildirir gördüm!

(2/38)

O zamanda – bu zamanda,
“İlâhî medya” yayında.
Rabb’in elinde kumanda,
Dilediği görür gördüm.

(2/64)

“Dünyanın akşamı”, sonu!
Gökten bekliyorlar O’nu!
“Son akşam yemeği” bunu,
Anlatıyor Mesih gördüm.

(2/65)

“Tekrar bizi diriltmeye,
Mâide’yi indirmeye,
Rabb’in gücü var mı” diye,

Havâri soruyor gördüm.

(2/66)

“Son akşam yemeği benim,
Kıyâmet vakti gelirim,
Sizleri de diriltirim,
Buluşuruz” diyegördüm.

(2/67)

Kadın erkek hep birlikte,
O “Son akşam yemeği”nde,
Ağladık, dua ettik de,
Vedalaştık diye gördüm.

(2/68)

Mesih gelmeden göklerden,
Sofra gelir mi göklerden?
O zaman Mesih’den yiyen,
Bu zaman da ister gördüm.

(2/69)

Alâmet ve âyetimiz,
Gökten gelen Mâide’ miz!
“Enzil aleynâ” demişiz,
Sofra duamızda gördüm!

(2/70)

“Mâide nüzûl edecek,
Mesih tekrar dirilecek,
Havâri de yiyecek”,
Diyor Kur’an diyegördüm.

(2/71)

“Nüzûl etti” demiyor bak,
“Nüzûl edecek” diyor Hak!
Akla göre tefsir yapmak,
Şeytan işi diye gördüm.

(2/76)

Mâide göklerden gelmiş,
Meryem Ana’da gizlenmiş.
Beyt-i Mukaddes yapılmış,
Anamın rahminde gördüm.

(2/77)

Zekeriyya huzûruna,
Varır secde eder O’na!
Mihrâb gibi Meryem Ana,

Zekeriyya tapar gördüm!

(2/78)

Mecnûnun mevlâsı Leylâ;
Kâbesi – mihrâbı Leylâ.
Leylâ'dan yedirir Mevlâ,
Mecnûn kula diye gördüm!

(2/79)

Âdem'de ne gördüler de,
Melekler ettiler secde?
Allah'ı gördü Âdem'de,
Melek O'na tapar gördüm.

(2/80)

Meryem'den yiyip içiyor;
İçip kendinden geçiyor!
Önünde secde yapıyor,
Zekeriyya şaşkın gördüm.

(2/81)

“Nerden geliyor bu sana,
Söyle Allah'ın aşkına”.
Söyleyince Meryem Ana,
Zekeriyya şokta gördüm.

(2/82)

“Ben de istiyorum” dedi,
Allah'a dualar etti.
Duası kabul edildi;
Karısı hâmile gördüm.

(2/86)

Meryem Yûsuf'la yollarda;
O dağlarda, o çöllerde;
“Keşke ölüp gitsem” der de,
Kanlı yaşlar döker gördüm.

(2/87)

Doğum sancısı başladı;
Meryem feryâda başladı.
Yûsuf Baba'yla yalnızdı,
Koyun ağılında gördüm.

(2/88)

Altından geldi vahyi de,
Şaşırdı Meryem vâlide.
Rûhulkudüs rahminde de,

Doğumu öğretir gördüm.

(2/97)

Rahminden geliyor Hurma;
Çek dalını Meryem durma.
Altında, serada Hurma;
Mâide doğuyor gördüm.

(2/98)

Altında su arkı varmış;
Doğum anında akarmış.
“Hurma ağacı” Meryem’miş,
Dalı da Mesih’miş gördüm.

(2/99)

Hâcer yalnız idi çölde;
Gözü yardımcıda, yolda;
İsmâil tepinir suda,
Rahminde – serada gördüm.

(2/100)

Hâcer, Hicirde doğurdu.
Doğum suyu akıyordu.
“Zem-zem” diye ağlıyordu.
İsmâil doğuyor gördüm.

(2/101)

Gökten geldi vallahi de,
Meryem’den doğdu Mâide!
Göklerden aynı Mâide,
Gelip tekrar doğdu gördüm.

(2/102)

Meryem bir defa doğurdu.
Mesih bin defa doğurdu.
Yoruldu “Babam” yoruldu,
Bu sırlardan Mesih gördüm!

(2/103)

Allah’ın sofrası bu ya,
Topraktan gelir sofraya.
Ottan, etten oluyor ya,
Bedenler, sofralar gördüm.

(2/104)

Yağmur yağmasa göklerden,
Ne sofraya olur, ne beden.
Cümle mahlûkât hep birden,

Allah'ın sofrası gördüm.

(2/105)

Gökten sofrâ, börek, çörek,
Meyve, balık, yufka, ekmek,
Ve hattâ şarap ve yemek,
Geldi sanar bunlar gördüm!

Değerli kardeşlerim,

Yüce Allah'ın emriyle Süleyman peygamber tarafından yapılan ve tıpkı Beytullah gibi kutsal bir “tek tanrı inancı ve tevhid güneşi sembolü” olan Beyt-i Mukaddes, hem Yahûdiler, hem Hıristiyanlar hem de Müslümanlar tarafından “tanrının kutsal evi ve ziyaretgâhı” olarak kabul edilir. Beyt-i Mukaddes'in hizmetkârlarının bütün ihtiyaçları mabed vergilerinden ve inananların bağışlarından karşılandığı içindir ki, Beyt-i Mukaddes'te yaşayan bütün hizmetkârlar gibi Meryem'in de giyim kuşam, barınma, yiyecek ve içecek gibi ihtiyaçları karşılanıyordu.

İşte o Beyt-i Mukaddes'te yaşadığı günlerde İsa-Mesih'e hamile kalan mukaddes Meryem'i hemen her gün ziyaret etmeye başlayan Zekeriyya peygamber, Meryem'in yanında tıka basa yiyip içmiş gibi yiyip içiyor ve ilahî bir aşkla sarhoş olup kendinden geçiyordu. Bu mucizeyi anlatan Kur'an'ın Âl-i İmran sûresinin 37. âyetinde “mihrab” kelimesi geçtiği içindir ki, bu âyeti bütün camilerin mihrablarına yazmak veya bir çerçeve içinde asmak âdet olmuştur. Kur'an'ın en müteşabih âyetlerinden biri olan bu âyette mealen “Zekeriyya Meryem'in yanına her vardığında mihrab, onun yanında rızık buldu” denilmektedir. Yüce Allah açıklamadığı sürece anlamını hiçbir peygamberin dahi bilemeyeceği bu müteşabih âyeti yanlış yorumlayan islam bilginleri, yüce Allah'ın hemen her gün gökten Meryem'e bildiğiniz dünya yiyecekleri gibi çeşitli yiyecekler gönderdiğini iddia etmek suretiyle akla ve imana zarar bir mucize uydurmuşlardır.

Dikkat ederseniz bu âyette Zekeriyya'nın Meryem'in yanında yiyecek içecek veya meyve bulunduğunu değil, rızık bulunduğunu söylemektedir. Şayet islam bilginlerinin iddia ettikleri gibi Zekeriyya peygamber Meryem'in yanında bildiğiniz dünya yiyecekleri gibi yiyecekler bulsaydı buna şaşırılmaz ve hatta nereden bulunduğunu sormaya dahi gerek görmezdi. Çünkü tıpkı Beytullah gibi kutsal bir ziyaretgâh olan Beyt-i Mukaddes'te yiyeceğin ve içeceğin bolluğunu ve özellikle de hizmetkârların yiyecek veya içecek problemi olmadığını en iyi bilenlerden biri de Zekeriyya peygamberdi. Daha da önemlisi şu fâni dünya, yüce Allah'ın gökten yağdırdığı yağmurlar aracılığıyla ve topraktan doğurmak suretiyle her gün gökten soframıza gönderdiği binbir çeşit mucize yiyecek ve içecek doluyken, yüce Allah'ın Meryem'e gökten yiyecek, içecek veya meyve göndermesi mucize değil, abesle iştigal olurdu. Ayrıca islam bilginlerinin iddia ettikleri gibi, Zekeriyya'nın Meryem'in yanına her vardığında bizzat yüce Allah'ın huzurunda duruyormuş gibi taparcasına huzurunda durarak yiyip içtiği ve dualar ettiği o mihrab, mabed mihrabı değil, mukaddes Meryem'in kutsal bedenidir. Nitekim Hz. Mesih

(4/325)

“Mukaddes Beyt-i Mukaddes;
Beytullah ondan mukaddes;
Birleşti iki mukaddes,
Mukaddes Mesih'te gördüm.

(4/326)

Mukaddes olmasa Nebî,
Mukaddes olur mu evi?
Mukaddes Meryem bebeği,
Beyt-i Mukaddes'tir gördüm.

(4/327)

Canlı Kâbe Âdem vallah;
Mesih Âdem gibi billah;
Beşer bedeniyle Allah,
Perdeledi nâsa gördüm.

(4/328)

Beşer bedeni olmasa,
Secde gerek bütün nâsa.
Rûhullah'tır Mesih-Îsâ;
Beytullah'tır diye gördüm.

demıştır. İşte o günlerde henüz bu ilahî sırları bilmeyen Zekeriyya peygamber, aslında gökten gelen mâide olan Rûhulkudüs-Mesih'in Meryem'e nüzûl ettiğini, Mâide'nin Meryem'in bedeninde insan bedenine bürünmeye başladığını ve Rûhulkudüs'le dolan Meryem'in kutsal bedeninin canlı bir Beyt-i Mukaddes hâline geldiğini de bilmiyordu. Ancak Meryem'in yanına her geldiğinde sanki Beyt-i Mukaddes'in mihrabında ve bizzat yüce Allah'ın huzurunda bulunuyormuş gibi ilahî bir aşk ve vecd ile adeta Meryem'e secdeler yaparak tapıyor ve tıka basa yiyip içmiş gibi yiyip içerek sarhoş olup kendinden geçiyordu.

Aslında Meryem'in rahminde oluşmaya başlayan Mâide'den yiyip içtiği hâlde Meryem'den yiyip içtiğini sanıyor ve hayatında ilk defa tattığı bu mucize tanrı ziyafetinin Meryem'e nereden geldiğini anlamaya çalışıyordu.

Aslında bu mucize tanrı ziyafeti, tıpkı Züleyha gibi bazı seçilmiş kadınların ellerini kestiklerini dahi farketmeyerek bir ilahî sarhoşluk içinde Yusuf'un mâh cemalinden yiyip içip, sarhoş olup kendilerinden geçmeleri gibi ilahî bir tanrı ziyafetidir. Yusuf sûresinde anlatılan bu mucize tanrı ziyafetinden nasibi olan seçilmiş kadınlar, Yusuf'u kendi içlerinde o kadar büyüttüler ve gözleri öyle kamaştı ki, "Haşa, Allah için bu bir insan değil, çok yedirip içiren kerim bir melek" diyerek taparcasına âşık oldular. O günlerde adeta Yusuf'a büyülenmiş gibi gönülden bağlanan o seçilmiş kadınlar, aslında o ziyafetten önce kendi evlerinde ve ellerindeki bıçaklarla soyarak yedikleri meyveler gibi kendi iç dünyalarında Yusuf'u çırılçıplak soyarak yiyip içmeye ve sarhoş olup kendilerinden geçmeye başlamışlardı.

Onların kendi iç dünyalarında adeta Yusuf'a taparak ve secdeler yaparak "Haşa, Allah için bu bir insan değil, kerim bir melek" demeleri, ilahî aşk büyüsünün ve sarhoşluğunun etkisiyle söylenmiş yanlış bir söz değil, Yusuf'un o esnadaki durumunu ve görünümünü ifade eden doğru bir sözdü. Çünkü o esnada gökten gelen tanrı sofrası olan Rûhulkudüs'le dolan Yusuf'un bedeni adeta Rûhulkudüs-Mesih'in nurdan bedeni gibi bir melek bedeni görünümüne ve canlı bir mâideye dönüşmüştü.

İşte bu sebeptir ki, o seçilmiş kadınlar tıpkı Meryem'in şahsında Rûhulkudüs'ü ve yüce Allah'ı gören Zekeriyya gibi, Yusuf'un şahsında Rûhulkudüs'ü görüyor ve hatta Rûhulkudüs aracılığıyla bizzat yüce Allah'ı görmüş gibi oluyorlardı. Bir başka ifadeyle o günlerde Rûhulkudüs-Mesih, Yusuf'un bedenini kendi ölümsüz bedeni gibi ve canlı bir mâide gibi kullanarak kendisinden yedirip içirdiği hâlde, onlar Yusuf'tan yiyip içtiklerini sanıyor ve Yusuf'u Rûhulkudüs veya tanrı gibi çok büyük ve çok kutsal bir varlık olarak görüyorlardı.

Aslında bu mucize Yusuf peygambere özel veya Yusuf'un güzelliğinden kaynaklanan bir mucize değil, Rûhulkudüs-Mesih tarafından Yusuf'un bedeninin ve mâh cemalinin canlı bir mâide gibi kullanılmasından kaynaklanan ilahî bir tanrı ziyafetidir. Hiç şüphe yok ki, o seçilmiş kadınların Yusuf'un şahsında ve mâh cemalinde gördükleri o "çok yedirip içiren kerim melek", gökten gelen

tanrı sofrası olan Rûhulkudüs-Mesih'ten başkası değildi.

Nitekim biiznillah Rûhulkudüs-Mesih Hz. Âdem'den bugüne kadar dünyaya gelmiş olan bütün peygamberlerin bedenlerini, tıpkı Yusuf'un bedeni gibi canlı bir mâide olarak kullanmak suretiyle seçilmiş olan bütün kadınlara ve erkeklere bu mucize tanrı ziyafetinden yedirip içirmiştir. Yüce Allah, bütün peygamberlerin ve hak âşıklarının kendi derecelerine ve nasiplerine göre yiyip içip, sarhoş olup kendilerinden geçtikleri bu mucize tanrı ziyafetinin o "kerim melek" olan Rûhulkudüs-Mesih'ten geldiğini anlayabilmemiz için, Yusuf ile Züleyha kıssasını bir misal olarak anlatmıştır.

Nitekim Rûhulkudüs-Mesih yedirmeyi ve içirmeyi kesince Yusuf'un şahsında gördükleri o kerim meleği göremez, yiyemez ve içemez hâle gelmiş olan o seçilmiş kadınlar, Yusuf'u kendilerine sihir veya büyü yaparak tecavüz etmeye yeltenmekle suçlayıp zindana attırmışlardır. İslam bilginleri tıpkı Âdem'le Havva kıssasında olduğu gibi Yusuf ve Züleyha kıssasında da yanlış ve zorlama bir takım yorumlar yaparak Züleyha'yı suçlu, Yusuf'u ise tamamen masum olarak göstermeye çalışmışlardır. Gerçekte ve biiznillah Rûhulkudüs, Züleyha'ya Yusuf'tan yedirip içirdiği gibi, Yusuf'a da Züleyha'dan yedirip içiriyordu ve en az Züleyha kadar Yusuf da bu mucize tanrı ziyafetinin ve ilahî aşk şarabının sarhoşluğunu yaşıyordu.

Firavun'un karısı Züleyha ile kölesi ve evlatlığı Yusuf'un aşkları dedikodu yoluyla yayılmaya başlamış ve hatta Firavun'un kulağına bile gitmiş olduğu için Firavun onları gizlice takip ettiriyordu. Hem ilişkilerinin açığa çıkmasının sonuçlarından hem de efendilerine ihanet etmenin vebalinden korkan Yusuf ise tıpkı evlatlığının karısı Zeyneb'e âşık olan Muhammed gibi bir taraftan vuslat arzusuyla yanıp tutuşuyor, diğer taraftan da bu aşk ateşinin başlarını yakabileceğini söyleyerek Züleyha'yı uyarıyordu.

İslam bilginleri, sanki Züleyha Yusuf'u zorla bir odaya kapatıp cinsel ilişkide bulunmaya zorlamış ve hatta o esnada kaçmaya çalışan Yusuf'u arkasından yakalayarak zorla tecavüz etmeye kalkmış gibi göstererek akıllarınca Yusuf'u aklamaya çalışırken Züleyha'ya iftira atıyorlar. O kapıları kilitli odada neler yaşandığını apaçık bir şekilde gören ve şahitlik yapan yüce Allah, aslında tıpkı Adem'le Havva gibi birbirlerine sırlıklam âşık olan Yusuf'la Züleyha'nın hiçbir zorlama olmadan ve karşılıklı olarak bir anda birbirleriyle sarmaş dolaş olup birleştiklerini ve hemhâl olduklarını söylüyor. Yusuf'la Züleyha'nın kapıları kilitleyerek başbaşa kaldıklarını öğrenen kral ani bir baskınla kapıyı açmaya kalkınca yakalandıklarını farkederek çok korkan ve panikleyen Yusuf ile Züleyha birlikte kapıya doğru koşmaya başladılar.

Ancak Yusuf Züleyha'dan daha fazla korkup panikleyerek önden koştuğu içindir ki, Züleyha Yusuf'u arkasından yakalayıp sakınleştirmeye çalışırken Yusuf'un gömleği arkadan yırtılmıştı. İşte o ahval ve şerait içinde kapıyı açıp kralla karşı karşıya gelince Yusuf da Züleyha da o odada kendi istekleriyle birlikte ve hemhâl olduklarını gizlediler ve karşılıklı olarak birbirlerini suçladılar. Aslında kral, Yusuf'la Züleyha'nın o odada hiçbir zorlama olmadan ve kendi istekleriyle birlikte hemhâl olduklarını anlamış ve her ikisine de nasihat ederek bu olayı kapatmak istemişti.

Ancak özellikle Züleyha'yı kıskanan kadınlar, Yusuf'un gömleğinin arkadan yırtılmış olmasını Züleyha'nın Yusuf'u zorladığının bir belgesi gibi göstererek açıkça Züleyha'yı suçlamaya başladıkları içindir ki, olay örtbas edilememiş ve dilden dile yayılmaya başlamıştı. Bu olayı yüce Allah'ın apaçık bir uyarısı olarak gören ve "Rabbım" dediği kralın bağışlamasını ve örtbas etmeye çalışmasını da çok büyük bir lütuf kabul eden Yusuf, her ne pahasına olursa olsun bir daha asla Züleyha'ya yaklaşmamaya karar vermişti.

Şayet vuslat arzusu yarım kalan ve Yusuf'un aşkıyla yanıp tutuşmaya devam eden Züleyha da Yusuf gibi iradesine hakim olabilseydi, karşılıklı olarak yıllarca çektikleri o acılar çekilmeyecek, olay örtbas edilmiş olacak ve Yusuf da haksız yere yıllarca zindanda yatmamış olacaktı. Ancak sonunda Züleyha da Yusuf da karşılıklı olarak birbirlerini zorlamadıklarını ve o odada kendi istekleriyle birlikte ve hemhâl olduklarını kabul ve itiraf ederek hem birbirlerinden özür dilediler hem de Allah'tan af

dilediler. Bildiğiniz gibi kralın vefatından sonra da evlenerek vuslata erdiler. Aslında Adem’le Havva, Davud’la Batşeba, Süleyman’la Belkıs, Zekeriyya ile Meryem veya Muhammed’le Zeyneb arasında yaşanan ilahî aşklar ve mucize tanrı ziyafetleri de Yusuf ile Züleyha arasında yaşanan ilahî aşk gibi birer mucize tanrı ziyafetleridir.

Hz. Mesih’in önceki döneminde olduğu gibi bu döneminde de Rûhulkudüs-Mesih’ten mucize olarak yiyip içen ve hatta sarhoş olup kendinden geçen pek çok canlı şahit şu anda aramızda yaşamakta ve onun gökten gelen Mâide olduğuna şahitlik yapmaktadırlar. İşte o seçilmiş kadınların Yusuf’un şahsında ve mâh cemalinde gördükleri o kerim meleği, Meryem’in şahsında ve mâh cemalinde gören Zekeriyya peygamber, Meryem’in yanına her geldiğinde tıpkı Beyt-i Mukaddes’in mihrabında ve bizzat yüce Allah’ın huzurunda duruyormuş gibi taparcasına Meryem’in huzurunda durarak Meryem’den yiyip içiyor ve kendinden geçiyordu. Meryem’in babası İmran gibi bir peygamberle ve pek çok Allah dostuyla beraber olduğu hâlde ve kendisi de bir peygamber olduğu hâlde hayatı boyunca böyle bir mucize tanrı ziyafeti tatmamış olan Zekeriyya peygamber daha fazla dayanamadı ve “Ya Meryem! Senin yanında bulduğum bu mucize tanrı ziyafeti sana nereden geliyor?” diye sordu. Meryem de asırlardan beri gökten geleceğine inanarak bekledikleri Mesih’i dünyaya getirmek için seçildiğini, gökten gelen Mâide’nin rahminde olduğunu, zahiren kendisinden yiyip içtiği bu mucize tanrı ziyafetinin gerçekte Rûhulkudüs-Mesih’ten geldiğini ve tıpkı Zekeriyya gibi kendisinin de yiyip içtiğini söyledi.

Yüce Allah’ın bu en büyük mucizesinin ve kurtuluş müjdesinin haberini Meryem’den alan ve hayli yaşlanmış olup çocuğu da olmayan Zekeriyya peygamber, Allah isterse karısı Elizabet’in de Meryem gibi hamile kalabileceğini düşünerek ve gözyaşları dökerek Meryem’in huzurunda yüce Allah’a dua etmeye başladı. İşte yüce Allah, kendi mukaddes bedeni gibi rahmindeki kutsal bebeği de canlı bir Beyt-i Mukaddes olan Meryem’in ve kutsal bebeğinin huzurunda yüce Allah’a dua eden Zekeriyya peygambere duasını kabul ettiğini, eşinin de bir mucize çocuk doğuracağını, ismini Yahya koymasını ve bu ilahî sırları hiç kimseye söylememesini bildirdi. Aslında Adem’le Havva’dan bu güne kadar bu mucize tanrı ziyafetinden yiyip içenlerin tamamı, zahiren kimden yiyip içmiş olurlarsa olsunlar, gerçekte o “çok yedirip içiren kerim melek ve gökten gelen mâide” olan Rûhulkudüs-Mesih’ten yiyip içmişlerdir. Daha önce açıkladığımız gibi, ezelden beri ve biiznillah bütün varlıklar, bedenler ve gıdalar Rûhulkudüs-Mesih tarafından yaratıldığı ve yedirilip içirildiği içindir ki, Hz. Mesih “Sonsuz hayat ağacı ve hayat suyu benim. Gökten gelen tanrı sofrası benim” diyordu.

Hz. Mesih’in Havâirilerine birer lokma ekmek ve birer yudum şarap vererek ve “işte bu ekmek benim bedenim, bu şarap da benim kanım” diyerek yiyip içmelerini istemesinin sebebi, maddi veya manevi bütün varlıkların, bedenlerin ve gıdaların biiznillah kendisi tarafından yaratıldığını ve yedirilip içirildiğini anlatmak içindi.

İnsanların fâni bedenlerinin oluşması ve yaşaması için gerekli olan gıdalar gibi, kalplerinde iman oluşması ve sonsuz hayat bulmaları için gerekli olan ruhsal, manevi ve mecazi gıdalar da biiznillah Rûhulkudüs-Mesih tarafından yaratıldığı ve yedirilip içirildiği içindir ki, Hz. Mesih “Beni yiyip içenin veya benden yiyip içenin sonsuz hayatı olur” diyordu. İşte İncil’de de anlatıldığı gibi, biiznillah suyu şaraba dönüştürebilen veya birkaç ekmeği binlerce küçük lokmaya bölüp dağıtarak binlerce aç insanı doyurabilen “o adam” Yahûdilere, Musa’yla birlikte çölde aç kalan atalarını mucize olarak yedirip içirenin de kendisi olduğunu söylerken, aslında gerçeğin ta kendisini söylüyordu. Ancak kalpleri katılaşmış ve kararmış olan yahûdi din bilginleri, gökten gelen Mâide’nin ve Rûhulkudüs-Mesih’in ta kendisi olan o adamı anlamaya çalışmak yerine, kendisini tanrı yerine koymakla, deli, kâfir ve sahte mesih olmakla suçluyor ve “bu adam kendisini bize nasıl yedirip içirecekmiş?” diyerek akıllarınca alay ediyorlardı.

Gökten gelen mâide olan Rûhulkudüs-Mesih’in ölümsüz Rûhulkudüs bedeni aracılığıyla yedirip içirdiği bu mucize tanrı ziyafetinden yedirip içirebilmesi için mutlaka bir peygamber veya insan

bedeni aracılığıyla yedirip içirmesi şart değildir. O çok yedirip içiren kerim melek ve gökten gelen mâide olan Rûhulkudüs-Mesih, tıpkı Yusuf'un veya Meryem'in bedenlerini canlı birer mâide gibi kullanarak kendisinden yedirip içirdiği gibi, göklerde veya yeryüzünde bulunan canlı, cansız, maddi, manevi veya ruhsal herhangi bir varlığı da bir mâide kâsesi gibi kullanarak kendisinden yedirip içirebilir. Şimdi sizlere yüce Allah'ın bildirmesiyle ve mucize olarak yedirip içirmesiyle gökten gelen Mâide olduğunu bilerek iman ve şahitlik ettiğimiz o adamın, bu ilahî sırları açıkladığı Müjde kitabından bazı âyetler okumak istiyorum.

(2/15)

Mesih'in bir ismi Müjde.
Diğer bir ismi Mâide.
Meryem'e gelen Mâide,
Rûhulkudüs-Mesih gördüm.

(2/210)

Gökten geldi Mâide de,
Dede ile verdi Müjde!
Anadan doğdu Mâide,
O zaman – bu zaman gördüm.

(2/211)

“Nasıl yedirecek bize,
Kendisini hepimize?”
Diye soruyorlar bize,
O zaman – bu zaman gördüm.

(2/212)

Yenilenden, içilenden,
Oluşuyor fânî beden!
Bâkî beden, Mâide'den,
Biiznillah olur gördüm.

(2/213)

Bende olan Resullerde,
Devam edip gider bir de!
Resullerden yiyenler de,
Ebedî can bulur gördüm.

(2/214)

Enbiyadan, evliyadan,
Yer içersin fark etmeden!
Rûhulkudüs ikram eden,
Resullerden sana gördüm.

(2/215)

Yûsuf'dan yiyip içenler,
“Melekun Kerîm” bu derler!
“Kerîm melek”, Cibrîl beyler,

Yûsuf “kâse” diye gördüm.

(2/216)

Mâide’yi Cebrâil’den,
Yûsuf mîsal yiyor yiyen!
Kurban olur fark etmeden,
Leylâsına mecnûn gördüm.

(2/217)

Aslında davet Allah’tan,
Kullar bilir Züleyhâ’dan!
Eli kesen fark etmeden,
O bıçak da “aşk”tır gördüm.

(2/218)

Allah’ın sofrası başka;
Kulları getirir aşka.
Herkesin kâsesi başka,
Kadehi de başka gördüm.

(2/219)

Îmân aşktır, aşktır, ana;
Leylâ’dan gelir mecnûna!
Ümmî idi bir baksana,
Enbiya ve Ashâb gördüm.

(2/220)

Mecnûnun çölu içinde.
Leylâsı, “Mevlâ” gözünde!
Yemeği suyu içinde,
Şarâbı, gözyaşı gördüm.

(2/221)

Yemekle içmekle bitmez;
Artar vallahi eksilmez;
Yedikçe acıkır, doymaz;
İçtikçe de susar gördüm.

(2/222)

Mecnûnun secdesi başka;
Gerdeği, zifâfi başka.
Leylâ, mecnûnundan başka,
Kimseye görünmez gördüm.

(2/223)

“Herkes görse mah cemâlin,
Elsiz kalırdı ins-ü cin.
A Yûsuf’um perde niçin”,
Dedi Leylâ diye gördüm

(2/224)

Mihrâb olmuş fânî beden;
Yiyen yemiş Resullerden!
Âdem'e secdeler eden,
Melekleri sarhoş gördüm.

(2/225)

Âşığın seheri başka;
Ne zaman gelirse aşka!
Seni yakan her şey aşka,
Vesiledir diye gördüm.

(2/226)

Her göze görünse Leylâ,
Dünya dolardı mecnûnla.
Lâzım olmazdı akılla,
Din – îmân da diye gördüm.

(2/227)

Çırılçıplak soyup yerler;
“Sihir – büyü” yaptı derler;
Yûsuf'tan yiyen dilberler;
Hepisi cennette gördüm.

(2/228)

Bizim Râhip – Râhibeler,
Asırlardır Mesih bekler.
Mesih'i görseydi onlar,
Başlarını keser gördüm.

(2/229)

“Cennetin meyvesi” Âdem;
Ne yapsın Havvâ vâlidem.
Havvâ'nın aşkıyla Âdem,
Cayır cayır yanar gördüm.

(2/230)

Anla yahu sarhoş bu ya;
Yiyip içti soya soya.
Çırılçıplak kaldılar ya,
Ne olduysa orda gördüm.

(2/231)

Gel de mecnûn olma şimdi;
Züleyhâ haksız mı imdi!
Gökten sofrayı gönderdi,
Havârilere sarhoş gördüm.

(2/232)

Züleyhâ, Yûsuf'tan yedi;
Yûsuf, Züleyhâ'dan yedi!
Sonunda îtiraf etti,
O da Âdem gibi gördüm.

(2/233)

Belkıs'ın bacağı açık;
Muhammed Zeynep'e âşık.
Söylersem almaz yakışık,
Bir tek mü'min kalmaz gördüm.

(2/234)

“Doksan dokuz koyun” vardı;
O bir koyun ise, cânânıydı!
Dâvud, Batşeba'ya yandı;
Ud çalıp ağlarken gördüm.

(2/235)

Dağlar, taşlar, uçan kuşlar,
Dâvud Nebî ile ağlar!
Vallahi Leylâ da ağlar,
Mecnûnuna yanar gördüm.

(2/236)

Sazdan yenir, sözden yenir;
Bir çift kara gözden yenir.
Mecnûn – Leylâ mîsal yenir,
Ekmek – şarap mîsal gördüm.

(2/237)

“Son akşam yemeği” âyet;
Semâdan gelen alâmet!
Kopmadan başa kıyâmet,
İnanan kurtulur gördüm.

(2/238)

“Nüzûl edecek Mâide”,
Diyor Allah âyetinde.
İnanmayana vâdi de,
Cehennem dibi gördüm.

(2/239)

“Titanik batacak” diyen,
Mecnûn gibi sala binen,
Çölde Mâide'den yiyen,
Ölmez, uçup gider gördüm

(2/240)

Mâide, gönül yemeği;
Mevlâ'nın nurdan yemeği.
Rûhulkudüs'ten yemeği,
Şarâbı, Mevlâ'nın gördüm.

(2/241)

Allah'ın rûhuyla dolmak;
Aşkı ile sarhoş olmak.
Mecnûn gibi âşık olmak,
Mesih'e – Mevlâ'ya gördüm.

(2/245)

Gökten geldi, "Üm"den çıktı;
Nurdan kılıç kından çıktı;
Kuzucuk kundaktan çıktı;
Biiznillah diye gördüm.

Değerli kardeşlerim,

Meryem'in Rûhulkudüs'ten hamile kaldığını öğrenen Zekeriyya peygamber, bu ilahî sırrı gizlemek ve Meryem'i de doğacak olan bebeğini de koruyabilmek için ve yüce Allah'ın emriyle kefil ve velisi olduğu Meryem'i, öğrencisi ve çırağı olan marangoz Yusuf'la evlendirdi. İşte böylece Beyt-i Mukaddes'ten ayrılan Meryem, Celile bölgesindeki "Nasıra" şehrinde ve kocası marangoz Yusuf'la birlikte yaşamaya ve çocuğunun doğmasını beklemeye başladı. Doğumun yaklaştığı günlerde bir nüfus sayımı yapıldığı için ve herkes nüfusa kayıtlı olduğu yerde sayıma katılmaya mecbur olduğu içindir ki, marangoz Yusuf'la Meryem de Nasıra'dan ayrılarak Yahudiye bölgesindeki Betlehem şehrine gittiler.

Ancak Betlehem'de kalacak bir yer bulamayan Yusuf'la Meryem, kırdaki koyunlarını otlatan çobanlardan izin alarak koyun ağılında gecelemeğe mecbur kaldılar. Ve işte o koyun ağılında kaldıkları gece yarısından sonra Meryem'in doğum sancıları başladı ve 25 Aralık gününün fecir vaktinde ve güneşle birlikte yüce Allah'ın en büyük mucizesi ve kurtuluş müjdesi olan Rûhulkudüs-Mesih-İsâ da dünyaya doğdu. Hz. Mesih'in doğumu ile ilgili olarak İncil'de anlatılanlar da Kur'an'da anlatılanlar da doğrudur ve bu konuda İncil ve Kur'an âyetleri arasında hiçbir çelişki yoktur. Ancak İncil'den farklı ve tamamlayıcı olarak Kur'an'ın Meryem sûresinin 22, 23, 24 ve 25. âyetlerinde yüce Allah'ın, doğum sancuları içerisinde kıvrılarak panikleyen Meryem'i, tıpkı bir ebe gibi sakinleştirdiği, hurma ve su arkı benzetmeleriyle doğumu öğreterek ve ne yapması gerektiğini söyleyerek yardımcı olduğu anlatılmaktadır.

Kutsal bir mahremi edepli bir benzetmeyle anlatılan bu âyetleri yanlış anlayan ve mucize uydurmaya çok meraklı olan islam bilginleri, Meryem'in bir hurma ağacının altında ve su arkının üzerinde oturarak doğum yaptığını ve hatta meyve mevsimi olmadığı hâlde mucize olarak hurma ağacının meyve verdiğini iddia etmişlerdir. Hâlbuki İncil'de de anlatıldığı gibi Meryem'le Yusuf bir koyun ağılında geceliyorlardı. Doğum konusunda hiçbir bilgileri ve tecrübeleri olmadığı gibi, doğum esnasında kendilerine yardımcı olabilecek hiç kimse de yoktu. Henüz onaltı yaşında olan Meryem'in bu ilk doğumu olduğu gibi, hiç beklemedikleri bir zamanda ve yerde gece yarısı doğum sancısıyla uyanmışlar ve doğum suyu akmaya başlamıştı. İşte bu ahval ve şerait içinde olan Meryem de Yusuf

da çok korkmuş ve ne yapacaklarını şaşırarak paniklemişlerdi. Özellikle yüce Allah'ın en büyük mucizesi, kurtuluş müjdesi ve kutsal emaneti olan o kutsal bebeği doğuramayacağını ve doğum sancıları içinde kıvranarak ölebileceğini düşünen Meryem, çok şiddetli doğum sancıları içinde kıvrıyor ve "keşke bundan önce ölseydim de unutulup gitseydim" diye sitem ve feryad ederek Allah'tan yardım istiyordu.

İşte memleketinden uzakta ıssız bir yerdeki bir koyun ağılında gece yarısı ve çok şiddetli sancılar içinde kıvranarak feryad eden ve o kutsal bebeği doğurmadan ölebileceğini düşünerek ümidini kaybetme noktasına gelen Meryem'in imdadına yetişen yüce Allah, Meryem'e altından vahyietmeye başlıyor. Şayet islam bilginleri yüce Allah'ın Meryem'e neden sağından, solundan, arkasından, önünden veya üstünden değil de altından vahyietmiş olduğu üzerinde biraz düşünmüş olsalardı, yüce Allah'ın bütün kadınlarda olduğu gibi Meryem'in de altında yaratmış olduğu "mehaz" denilen o su kaynağını da, "sera" denilen o su arkını da doğru anlamış olurlardı. Daha önce açıkladığımız gibi yüce Allah, Âl-i İmran sûresinin 37. âyetinde Meryem'i bir bitkiye, Mesih'i de ondan doğan güzel bir bitkiye benzeterek anlatıyor. İşte tıpkı o benzetmede olduğu gibi bu âyetlerde de yüce Allah Meryem'i bir hurma ağacına, gökten gelen tanrı sofrası olan Mesih'i de o hurmanın dalına ve tatlı bir meyvesine, Meryem'in rahmini, içinden bir şey çıkarılıp alınan ve "mehaz" denilen bir su kaynağına, Meryem'in fercini ise "sera" denilen bir su arkına benzetiyor. Doğum sancularıyla birlikte Meryem'in altındaki su arkından doğum suyu da akmaya başlayınca Meryem'in kocası marangoz Yusuf doğuma yardımcı olabilecek bir kadın bulabilmek için çıkıp gitmiş ve Meryem yalnız kalmıştı.

İşte Meryem'in kendisinden ve doğacak olan bebeğinden ümidi keserek feryad ettiği esnada Meryem'in su kaynağına benzetilen rahminde bulunan Rûhulkudüs-Mesih, akan doğum sularıyla birlikte Meryem'in altındaki su arkına doğru yola çıkmış geliyordu. O esnada doğmakta olan bebeği çekerek yardımcı olabilecek biri olmadığı içindir ki, yüce Allah Meryem'e, altındaki su arkında bulunan Rûhulkudüs-Mesih aracılığıyla vahyederek ve doğmakta olan bebeğin Rûhulkudüs olduğunu hatırlatarak güç vermiş ve dalına benzettiği bebeğini çekerek doğurmasını ve kucağına almasını söylemiştir. Bildiğiniz gibi ıslak olarak doğan çocukların hemen bir beze sarılarak kurutulması ve ısıtılması gerektiği içindir ki, yüce Allah Meryem'in o kutsal bebeğini rutubetli bir hurmaya benzetmiş ve kucağına alarak kurutup ısıtmasını istemiştir. İşte Meryem'in soğuk bir kış gecesi yalnız kaldığı o koyun ağılında bebeğiyle birlikte öleceğini zannederek feryad ettiği esnada altındaki su arkında bulunan o kutsal bebek annesiyle konuşmaya başlamış ve üzülmemesini, kendisini çekerek doğurup kucağına almasını söylemiştir. Yüce Allah'ın kendisine yardım ettiğini, bebeğinin yaşadığını ve doğmak üzere olduğunu anlayarak sevinen Meryem, bundan aldığı güç ve cesaretle bebeğini çekerek doğurup kucağına almıştır.

İşte böylece inananların gökten geleceğine inanarak bekledikleri Mesih, bir kadından doğan her insan gibi bir insan bedenine bürünerek ve Meryem'den doğarak gökten dünyaya gelmiştir. Tıpkı bu zamanın din bilginleri gibi o zamanın din bilginleri de beklenen Mesih'in ölümlü insan bedeniyle gökten geleceğini iddia ettikleri için ve bir kadından doğmak suretiyle gökten dünyaya gelmiş olduğunu bilmedikleri için Hz. İsa'nın beklenen Mesih olduğunu da gökten geldiğini de kabul etmemişlerdir. Bu büyük tarihî ve dinî yanılgılardan ders alması gereken bu zamanın inananları, yüzyıllardan beri tekrar gökten dünyaya geleceğine inanarak bekledikleri Mesih'in, tıpkı önceki döneminde olduğu gibi bir kadından doğmak suretiyle tekrar gökten dünyaya gelmiş olduğunu ve bizim şahitliğimizin doğru olduğunu anlamalıdır.

Hiç şüphe yok ki, ezelden beri yüce Allah'ın bütün işlerini yapan ve bütün peygamberlere yüce Allah'ın vahyini getiren, öğreten ve söyleten Rûhulkudüs'ün, bir kadından doğmak suretiyle gökten dünyaya gelmiş, insanlar arasında yaşamış, kendisini ve din öğretisini açıklamış olması yüce Allah'ın en büyük mucizesi ve kurtuluş müjdesidir.

Şu yüce Kur'an'ın pek çok âyetinde mukaddes annesi ve Havâri-Resulleriyle birlikte en çok anlatılan

ve en çok yüceltilen bir peygamber olan İsa-Masih'in "Rûhullah, Kelimetullah ve Rûhulkudüs" olduğu apaçık bir şekilde anlatılıyor. Ancak tıpkı Yahûdi din bilginleri gibi peygamberleri birbirleriyle yarışırma ve tabi oldukları peygamberleri bütün peygamberlerden üstün gösterme hastalığına yakalanmış olan islam bilginleri de yüce Allah'ın bu en büyük mucizesini görmek ve İsa-Masih'in gökten geldiğini de Rûhulkudüs olduğunu da kabul etmek istemiyorlar. Bütün insanlardan ve peygamberlerden farklı olarak İsa-Masih'in öldürülemeyen ve ölmeyen bir Rûhulkudüs doğasına ve bedenine sahip olduğunu görmek, anlamak ve kabul etmek istemeyen islam bilginleri, Rûhulkudüs-Masih'le ilgili İncil âyetlerini de Kur'an âyetlerini de yanlış anlıyor ve yanlış anlatıyorlar.

İşte tıpkı önceki dönemde olduğu gibi bir kadından doğmak suretiyle gökten dünyaya gelmiş olan Rûhulkudüs-Masih-İsa, bu büyük tarihî ve dinî körlüğü gidermek amacıyla bu ilahî sırları açıkladığı Müjde kitabında

(2/89)

Gökten gelip mehazına,
Düşmüştüm ya, Meryem Ana;
"Çek beni, al kucağına",
Diyor Rûhulkudüs gördüm.

(2/90)

O su arkına iyi bak;
Cebrâil doğuyor el-hak;
Rûhulkudüs doğuyor bak,
Mukaddes Meryem'den gördüm.

(2/91)

Hahamlar gibi hocalar,
Mesih deyince bocalar.
Görmez, bilmez, anlamazlar,
İşlerine gelmez gördüm.

(2/92)

Her Nebî gibi doğunca,
Her Nebî gibi ölünce,
Öldü sanar haham, hoca;
Rûhulkudüs ölmez gördüm.

(2/93)

Gökten gelip göğe giden,
Rûhulkudüs-Masih zaten.
Ölmediğimi söyleyen
Âyet bunu söyler gördüm.

(2/94)

Gökten gelip göğe giden,
Rûhulkudüs annesinden,
Doğarak geldi göklerden,
O zaman – bu zaman gördüm.

(2/95)

Konuşur göklerde yerde,
Anne rahminde, beşikte,
Yaşlılıkta diyor bir de,
Bak şu yüce Kur'an gördüm.

(2/96)

Ehlime vahiy yoluyla,
Herkesi insan diliyle,
Konuştum rabbin izniyle,
O zaman – bu zaman gördüm. demiştir.

Sonuç olarak islam bilginleri İsâ-Mesih'in bütün peygamberler gibi bir peygamber olduğunu iddia ediyor, O'nun gökten gelerek Meryem'den doğan Rûhulkudüs olduğunu kabul etmiyor ve görmemezlikten geliyorlar. Bu sebeple de yüce Allah'ın, mukaddes Meryem'in altında yarattığı o kutsal su arkından doğarak gökten dünyaya gelen o en büyük mucizesini ve kurtuluş müjdesini görmemezlikten gelerek akla ve imana zarar mucizeler uyduruyorlar.

Hiç şüphe yok ki, yüce Allah'ın "Meryem'e altından vahyettik" demesi ve o esnada vahyin Meryem'in altındaki su arkında bulunan bebekten gelmesi, doğmakta olan o kutsal bebeğin Rûhulkudüs olduğunu gösteren apaçık delillerden biridir. Daha önce de açıkladığımız gibi aslında Meryem daha hamile kalmadan önce, kendisinden doğacak olan İsâ-Mesih'in Rûhulkudüs olduğunu biliyordu. Nitekim Âl-i İmran sûresinin 45 ve 46. âyetlerinde anlatıldığı gibi yüce Allah Meryem'e, kendisinden doğacak olan İsâ-Mesih'in "Allah'ın kelimesi" olan Rûhulkudüs olduğunu ve mucize olarak hem beşikte hem de yaşlılığında insanlarla konuşacağını müjdelemiştir. Hatta bundan daha açık bir şekilde ve Mâide sûresinin 110. âyetinde yüce Allah İsâ-Mesih'e, Rûhulkudüs'le güçlendirilmiş olmasının ve hem beşikte hem de yaşlılığında konuşuyor olmasının, kendisine ve annesine çok büyük bir nimeti olduğunu hatırlatmaktadır.

Bu âyetlerde de apaçık bir şekilde anlatıldığı gibi yüce Allah'ın kelimesi ve konuşan dili olan Rûhulkudüs-Mesih'in her iki döneminde de seçilmiş bir anneden doğarak dünyaya gelmesi, insanlar arasında yaşaması ve hem Rûhulkudüs olarak vahiy yoluyla hem de her insanoğlu gibi bir insan diliyle konuşmuş ve Rûhulkudüs-Mesih olduğunu açıklamış olması yüce Allah'ın en büyük mucizesidir. Hz. İsâ'nın her insan ve her peygamber gibi ölümlü bir insan ve ölümlü bir peygamber olduğunu ve ölüp gittiğini ve bu sebeple de tekrar dünyaya gelmeyeceğini ve nihayet Kur'an'da Hz. İsâ'nın tekrar dünyaya geleceğine dair açık bir âyet bulunmadığını iddia eden sapık din bilginleri bu âyetleri iyi okusunlar.

Bildiğiniz gibi Hz. Mesih önceki döneminde, bu âyetlerde apaçık bir şekilde açıklandığı gibi yaşlılık dönemine kadar yaşayarak insanlarla konuşmadan ve otuz üç yaşında bir genç olarak dünyadan gitmiştir. Bu sebeple ve haşa ya Hz Mesih'in yaşlılığında insanlarla konuşacağını söyleyen şu Kur'an yalan söylüyor, ya da Hz. Mesih'in tekrar dünyaya geleceğine dair açık bir âyet yok diyen o sapık din bilginleri yalan söylüyor. Pek çok Kur'an âyetinde olduğu gibi bu âyetlerde de yüce Allah Rûhulkudüs-Mesih'in tekrar dünyaya geleceğini ve yaşlılık dönemine kadar yaşayarak insanlarla konuşacağını apaçık bir şekilde söylüyor. Ayrıca Âl-i İmran sûresinin 48. ve Mâide sûresinin 110. âyetlerinde yüce Allah Rûhulkudüs-Mesih'e, tekrar dünyaya geldiğinde kendisine hem Kur'an'ı ve hikmeti hem de Tevrat'ı ve İncil'i öğreteceğini söylüyor.

Bu âyetlerde yüce Allah, Rûhulkudüs-Mesih'e öğreteceğini söylediği üç kitaptan biri olan Kur'an-ı, "el-Kitap" diyerek ilk önce zikretmiş ve vadettiği gibi İsâ-Mesih'i tekrar dünyaya göndererek önce Kur'an-ı ve hikmeti, sonra da Tevrat'ı ve İncil'i öğretmiş ve yaşlılığında da konuşturmuştur. İşte bu ilahî sırları bize öğreten ve söyleten bu adam, tıpkı önceki döneminde olduğu gibi bir kadından doğarak tekrar gökten dünyaya gelmiş ve yüce Allah'ın öğretmesiyle Kur'an'ı, hikmeti, Tevrat'ı ve

İncil'i öğrenmiş ve kırkaltı yaşında "beklenen Mesih" olduğunu açıklayarak yaşlılığında da konuşmuş olan o Rûhulkudûs-Mesih-Îsâ'nın ta kendisidir.

Aslında Tevrat'ta ve İncil'de olduğu gibi şu yüce Kur'an'ın pek çok âyetinde de Îsâ-Mesih'in Rûhulkudûs olduğu ve tekrar dünyaya geleceği apaçık bir şekilde bildirilmiştir. Özellikle İncil'de ve Kur'an'da apaçık bir şekilde anlatıldığı gibi Îsâ-Mesih önceki döneminde, tekrar dünyaya geleceğini bizzat açıkladığı içindir ki, yüzyıllardan beri tekrar dünyaya geleceğine inanılan ve beklenen Mesih'le ilgili geçmiş anlatan âyetler dahi, aynı zamanda geleceği de haber vermektedir. Ancak bırakınız geçmiş anlatan âyetlerin geleceği de haber veriyor olmasını, bizzat Îsâ-Mesih'in ağzından tekrar dünyaya geleceğini apaçık bir şekilde haber veren İncil ve Kur'an âyetlerinin anlamlarını dahi çarpıtarak saptıran sapık din bilginleri, Îsâ-Mesih'in tekrar dünyaya geleceğine dair açık bir âyet yok diyorlar ve Îsâ-Mesih'in tekrar dünyaya gelmeyeceğini iddia ediyorlar.

Bizim buralarda "bilmediğinden değil, gavurluğundan" diye bir laf vardır. Doğrusu görmek istemeyene göstermek, bilmek istemeyene bildirmek, dinlemek istemeyene dinletmek, anlamak istemeyene anlatmak ve inanmak istemeyene inandırmak mümkün değildir. Ancak böyle yapanlar, şu ahir zamanda yüce Allah'ın en büyük mucizesi ve kurtuluş müjdesi olarak tekrar dünyaya gelmiş olan Rûhulkudûs-Mesih-Îsâ'ya ya da Havâri-Resullerine değil, kendilerine yazık etmiş olurlar.

İslam bilginleri tarafından üretilen uydurma mucizelerden ve yalan yanlış tefsirlerden biri de Meryem'in bebeğini doğurduktan sonra bir kundağa sararak halkına götürdüğü ve kundaktaki bebeğin halkıyla konuşarak "beklenen Mesih" olduğunu açıkladığı iddiasıdır. Hâlbuki Meryem sûresinin 26. âyetinden başlayarak anlatılan o konuşmalar, Meryem'le Yahûdiler arasındaki tartışmaların ve Îsâ-Mesih'in din öğretisinin çok kısa bir özetidir. Şayet İslam bilginlerinin iddia ettikleri gibi Îsâ-Mesih, daha kundaktaki bir bebekken halkına karşı öyle bir konuşma yapmış olsaydı, bırakınız yahûdi din bilginlerini, Romalı askerler o bebeği de annesini de yakalayarak zindana atar ve yok ederlerdi. Zaten bu sebeple yüce Allah, o bebeğin beklenen Mesih olduğunu bilen Meryem Ana'yı, marangoz Yusuf'u ve Zekeriyya peygamberi uyarıyor ve ağızlarını kapamalarını, o bebeğin "beklenen Mesih" olduğunu hiç kimseye söylememelerini sıkı sıkı tenbih ediyor. Ayrıca Hz. Îsâ'nın kendisi dahi yüce Allah'ın beklenen Mesih olduğunu bildirdiği 27 yaşına kadar, beklenen Mesih olduğunu bilmiyordu. Bildiğiniz gibi, "sıradan bir marangozun mektep medrese görmemiş cahil oğlu" olarak bilinen Îsâ-Mesih, biiznillah otuz yaşından itibaren beklenen Mesih olduğunu açıklamaya başlamıştı.

Îsâ-Mesih'in gökten gelerek ve mucize olarak Meryem'den doğmuş olduğunu ve beklenen Mesih olduğunu reddeden Yahûdiler, asaletini hatırlatarak Meryem Ana'yı sıkıştırıyorlardı.

"Hz. İbrahim'in, Harun'un ve Davud'un soyundan gelen böyle asil ve dindar bir aileden nasıl böyle sapık bir çocuk çıkar? Nereden buldun bunu?" diyerek Meryem Ana'yı sıkıştırıp ağzından laf almaya ve onu zinayla suçlamaya çalışıyorlardı. Meryem Ana da bu ilahî sırları kendisinin açıklayamayacağını söyleyerek onları oğluna yönlendirmeye çalışıyor ve O'nu ciddiye alarak dinlemelerini söylüyordu. Meryem Ana'nın ağzından laf alamayan Yahûdiler kızıp köpürüyor ve oğlunu ciddiye alarak adam yerine koymayacaklarını, O'nu sapıtmış bir genç ve cahil olarak gördüklerini belirtmek ve küçümsemek için "Biz, beşikteki bir sübyanla nasıl konuşuruz?" diyorlardı.

Âl-i İmran ve Mâide sûrelerinde yüce Allah'ın Îsâ-Mesih'i konuşturacağını söylediği beşikle, Yahûdilerin O'nu küçümsemek için kullandıkları "beşikteki sübyan" benzetmesini birbirine karıştıran İslam bilginleri, O'nun otuz yaşından itibaren yaptığı konuşmaları beşikteki bebeğin halkına karşı yaptığı miting konuşması sanıyorlar. Îsâ-Mesih'in gökten gelerek Meryem'den doğmuş ve insanlar arasında yaşamış olan Rûhulkudûs olduğu gerçeğini görmemezlikten gelen yahûdi ve İslam bilginleri, O'nunla ilgili Tevrat âyetlerini de İncil âyetlerini de Kur'an âyetlerini de yanlış anlıyor ve yanlış

anlatıyorlar.

Konuşmamın başından beri anlatmaya çalıştığım gibi, ezelden beri yüce Allah'ın bütün işlerini yapan ve bütün peygamberlere yüce Allah'ın vahyini getiren, söyleten ve öğreten Rûhulkudüs olan Hz. Îsâ'nın konuşmalarını, vahiy yoluyla yaptığı konuşmalar ve insan diliyle yaptığı konuşmalar olmak üzere ikiye ayırmak gerekir. Bildiğiniz gibi, Rûhulkudüs-Mesih'in, başta rüyalar olmak üzere çok çeşitli vahiy yollarıyla yaptığı konuşmalarda, söyletmelerde ve öğretmelerde ölümlü insan bedenine ve diline ihtiyacı yoktur. Çünkü Îsâ-Mesih Rûhulkudüs olduğu içindir ki, daha dünyaya gelmeden önce ölümsüz Rûhulkudüs doğasıyla ve nurdan bedeniyle yüce Allah'ın bütün işlerini yaptığı gibi, dünyaya geldikten sonra da ölümlü insan bedeninden bağımsız olan Rûhulkudüs bedeniyle yüce Allah'ın bütün işlerini yapmaya devam eder. Ancak Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ da ölümlü insan bedeni bakımından her insan gibi beş duyu sahibi bir insan olduğu içindir ki, yüce Allah bildirmedığı sürece ölümsüz Rûhulkudüs bedeni tarafından yapılan işleri de söylenen ve öğretilen sözleri de kendisi dahi bilemez.

İşte Rûhulkudüs-Mesih annesinden doğarak dünyaya gelip büyüdüktan sonra ve zamanı geldiğinde yüce Allah'ın bildirmesiyle Rûhulkudüs-Mesih olduğunu biliyor. Ancak Rûhulkudüs olarak ve biiznillah ezelden beri yaptığı bütün işleri ve bunlarla ilgili ilahî sırları bilemediği gibi, yine Rûhulkudüs olarak ve biiznillah söylediği, söylettiği ve öğrettiği kutsal kitaplarda anlatılan ilahî sırları da bilemiyor ve anlayamıyor.

İşte yüce Allah, Rûhulkudüs-Mesih'in hem önceki döneminde hem de bu dönemde Rûhulkudüs olarak yaptığı bütün işleri, söylediği bütün sözleri ve kutsal kitaplarda anlatılan ilahî sırları bildirmeye, göstermeye, öğretmeye ve söyletmeye başlıyor.

İşte böylece ve yüce Allah'ın bildirmesi, göstermesi, öğretmesi ve söyletmesiyle Rûhulkudüs-Mesih dünyaya gelmeden önce veya dünyaya geldikten sonra annesinin rahminde, doğumu esnasında, beşikte, gençliğinde veya yaşlılığında Rûhulkudüs olarak yaptığı bütün işleri, söylediği, öğrettiği veya söylettiği bütün sözleri ve kutsal kitaplarda anlatılan ilahî sırları bilmeye, görmeye, öğrenmeye ve söylemeye başlıyor.

İşte Âl-i İmran ve Mâide sûrelerinde yüce Allah Rûhulkudüs-Mesih'e, kendisini ölümlü bir insan bedeniyle dünyaya gönderdiğini ve kendisini hem beşikte hem de yaşlılığında, hem vahiy yoluyla hem de insan diliyle konuşturduğunu, kendisine Kitâbı, hikmeti, Tevrat'ı ve İncil'i öğrettiğini hatırlatıyor. Aslında bu âyetlerde yüce Allah'ın Rûhulkudüs-Mesih'e, "el-Kitap" diyerek öğrettiğini ve söylettiğini hatırlattığı o ilk kitap, Tevrat, İncil ve Kur'an gibi bütün kutsal kitapların anası olan ve "ümmül-kitap" denilen levhi mahfuzdaki asıl kutsal kitaptır.

Dikkat ederseniz yüce Allah bütün peygamberlere sadece kendilerine indirilen kitapları öğrettiğini söylediği hâlde Îsâ-Mesih'e sadece İncil'i değil, Tevrat, İncil ve Kur'an gibi bütün kutsal kitapları öğrettiğini ve söylettiğini hatırlatarak O'nun yüce Allah'ın kelimesi ve konuşan dili olan Rûhulkudüs olduğunu anlatıyor. Sadece bu âyetler bile Îsâ-Mesih'in, ezelden beri ve biiznillah yüce Allah'ın bütün işlerini yapan ve bütün peygamberlere yüce Allah'ın vahyini getiren, söyleten ve öğreten Rûhulkudüs olduğunu apaçık bir şekilde anlatıyor.

İşte Îsâ-Mesih'le ilgili Tevrat, İncil, Kur'an veya Müjde gibi kutsal kitap âyetlerini okurken O'nun ölümsüz Rûhulkudüs doğası ve bedeniyle yaptığı işler veya söylediği sözlerle, ölümlü insan bedeniyle yaptığı işler ve söylediği sözler birbirine karıştırılmamalıdır.

Çünkü o daha dünyaya gelmeden önce ve ölümsüz Rûhulkudüs bedeniyle Meryem Ana'ya veya vefatından üç gün sonra Havâri-Resullerine görünüp konuştuğu gibi, annesinin rahminde, beşikte, gençliğinde, yaşlılığında veya vefatından sonra da biiznillah istediklerine görünmeye, konuşmaya ve yüce Allah'ın işlerini yapmaya devam eder.

İşte Rûhulkudüs-Mesih'i kendileri gibi ölümlü bir insan veya bütün peygamberler gibi ölümlü bir

peygamber zanneden din bilginlerinin bir kısmı O'nun ölüp gittiğini ve tekrar dünyaya gelmeyeceğini, diğer bir kısmı ise, O'nun ölümlü insan bedeniyle göğe gittiğini ve sanki bir astronot gibi ölümlü insan bedeniyle uzaydan dünyaya geleceğini iddia ediyorlar.

Değerli kardeşlerim,

Şimdi projektörlerimizi tekrar Hz. Mesih'in önceki dönemine çevirerek o zamandan bu zamana ışık tutmaya ve görmek isteyenlere Hz. Mesih'in tekrar gökten dünyaya nasıl geldiğini göstermeye çalışalım. Bugün bütün dünyada olduğu gibi Hz. Mesih'in önceki döneminde de inananlar yüzyıllardan beri bekledikleri Mesih'in, görkemli bir kral olarak ve hatta ordusuyla birlikte gökten dünyaya geleceğine ve başlarına geçerek kendilerini kurtaracağına inanıyor ve bekliyorlardı.

Yine bugün bütün dünyada olduğu gibi o zaman da başta Roma İmparatorluğu olmak üzere o zamanın egemen güçleri, yenilemez tanrısal güçlere sahip olan ve halkın başına geçerek kendi egemenliklerine son verecek olan böyle dünyevi, siyasi ve devrimci bir Mesih inancını ve beklentisini egemenlikleri ve çıkarları için çok büyük bir tehdit olarak görüyorlardı.

İşte yine bugün bütün dünyada olduğu gibi o zamanın resmî veya sivil güç odakları da egemenlikleri ve çıkarları için en büyük tehlike olarak gördükleri "beklenen Mesih" konusunu çok ciddi bir şekilde takip ediyor ve ortaya çıkması hâlinde yok etmek için elleri tetikte bekliyorlardı. Yani tıpkı günümüz dünyasında olduğu gibi o zaman da inananlar, bekledikleri Mesih'i sadece sonsuz hayatlarını kurtaracak olan dinî, manevi ve ruhani bir peygamber olarak beklemiyorlardı. Bununla birlikte ve daha ziyade beklenen Mesih'i, yenilmez tanrısal güçlere ve ordulara sahip bir kral olarak başlarına geçecek ve egemen güçlerin egemenliklerine, işgallerine, sömürü ve zulümlerine son vererek kendilerini kurtaracak olan dünyevi, siyasi ve devrimci bir kral olarak bekliyorlardı.

İşte bu sebeptendir ki, tarih boyunca resmî veya sivil güç odakları, bir taraftan kendi çıkarlarına uygun Mehdî veya Mesih inançları üretmeye devam ediyorlar, diğer taraftan da kendi çıkarlarına hizmet edecek sahte mehdî veya Mesih cemaatleri üreterek ve destekleyerek büyümeye ve kullanmaya devam ediyorlar. Ancak egemenlikleri, çıkarları, sömürü ve zulüm düzenleri, ulusal veya uluslararası tezgâhları için en büyük tehdit olarak gördükleri gerçek Mesih'in ortaya çıkması hâlinde, O'nu bir an önce tesbit ederek yok edebilmek için kulakları istihbaratta ve elleri tetikte bekliyorlar.

İşte İsa-Mesih'in hem önceki döneminde hem de bu dönemde can güvenliğini ortadan kaldıran bu durumu çok iyi bilen yüce Allah, O'nu korumak için bir kadından doğan her insanoğlu gibi ve hiç kimseye fark ettirmeden bir kadından doğurmak suretiyle gökten dünyaya göndermiştir. Ayrıca yüce Allah, bu ilahî sırları bildirdiği bazı kişilere bunu açıklamalarını yasaklamış ve "beklenen Mesih" olduğunu açıklamasının zamanı gelinceye kadar İsa-Mesih'in kendisine dahi beklenen Mesih olduğunu bildirmemek suretiyle O'nu korumuştur.

Nitekim İncil'de de apaçık bir şekilde anlatıldığı gibi İsa-Mesih'in Havâri-Resulleri, tıpkı önceki dönemlerinde olduğu gibi ve İsa-Mesih'le birlikte tekrar dünyaya gelerek buluşacaklarını ve kendisine şahitlik yapacaklarını biliyorlardı. Bu sebeple de İsa-Mesih'e, tekrar dünyaya ne zaman, nasıl ve nereye geleceğini ve kendisini nasıl bilecek ve bulacaklarını soruyorlardı. İsa-Mesih de onlara, dünyada çok büyük kıtlıkların ve doğal afetlerin olacağı dünya savaşlarından sonra tekrar dünyaya geleceğini söylemiştir. Ayrıca tekrar dünyaya geleceği dönemde dünyanın Nûh ve Lût kavmi gibi çok azgın ve çok sapkın olacağını, kendisini tanımayacağını ve tıpkı Nûh peygamberi tanımayanlar gibi kendisini tanımayanların helak olacağını, sadece kendisini tanıyanların kurtulacağını söylemiştir.

Ayrıca tekrar dünyaya geleceği dönemde "beklenen Mesih" konusunun çok yoğun bir şekilde dünya gündemine geleceğini ve dünyanın her yerinde "beklenen Mesih" olduğunu söyleyen sahte mesihler çıkacağını ve bunların sayısının her geçen gün daha da artarak çoğalacağını söylemiştir. Hatta bu sahte mesihlerin mucize veya keramet benzeri istidraclar yaparak insanları büyüleyip etkileri altına

alacaklarını ve kendilerinin beklenen Mesih olduğuna inandırıp saptırabileceklerini söylemiş ve “sakın o sahte mesihlere inanmayın” demiştir. Ayrıca tıpkı önceki dönemde olduğu gibi ve hiç kimseye görünmemek için karanlıkta evlere giren bir hırsız gibi hiç kimseye görünmeden tekrar dünyaya geleceğini söylemiştir.

Bütün bu ve benzeri açıklamalar ve uyarılar üzerine Havâri-Resuller Hz. Mesih'e, gerçek Mesih'le sahte mesihleri nasıl birbirinden ayıracaklarını ve kendisini nasıl bilecek ve nasıl bulacaklarını sormuşlardır. İsâ-Mesih de onlara, karanlık bir gecede doğuda ve göğün bulutları arasında çıkan bir şimşegin ışığının batıda görülmesi gibi, kendisinin göğün bulutları arasından ve gökten dünyaya gelmiş olduğunu apaçık bir şekilde göreceklarını söylemiştir. Evet, tıpkı önceki dönemde olduğu gibi ve karanlıkta evlere giren bir hırsız gibi bir kadından doğmak suretiyle gökten dünyaya gelerek girmesi gereken eve gizlice gireceğini ve büyüyeceğini söyleyen İsâ-Mesih, kendisini bir damada, Havâri-Resullerini veya inananları da gelinlere benzetmiştir. İşte hırsız, güveyi ve gelinler gibi benzetmelerle İsâ-Mesih, kendisini hiç kimseye görünmeden gökten dünyaya gelen çok sevgili bir damada, Havâri-Resullerini ve inananları ise, o çok sevgili damatla buluşmak için ellerine kandillerini alarak yola çıkmış olan gelinlere benzetmiştir. İşte İncil'de de anlatıldığı gibi her iki dönemde de hiç kimseye görünmeden gökten dünyaya gelmiş olan Rûhulkudüs-Mesih-İsâ, kendisini göremeyecek, bilemeyecek, bulamayacak ve inanarak kurtulamayacak olanları yanlarına yedek yağ almadıkları için yolda ışıkları sönen ahmak gelinlere benzetmiştir.

Ancak çok dikkatli ve tedbirli davranarak yanlarına yedek yağ da aldıkları için yolda ışıkları sönmeyen akıllı gelinlerin, o çok sevgili damadın gökten dünyaya gizlice nasıl geldiğini apaçık bir şekilde anlayarak göreceklarını, bileceklerini, bulacaklarını ve inanarak kurtulacaklarını söylemiştir.

Hiç şüphe yok ki, Rûhulkudüs-Mesih-İsâ'nın gökten dünyaya gizlice nasıl geldiğini, haça gerilerek şehit edilmesinden sonra göğe nasıl gittiğini ve tekrar gökten dünyaya gizlice nasıl geleceğini apaçık bir şekilde gösteren o kandiller kutsal kitaplar, o kandillerin yağı ve ışığı ise kutsal kitap âyetleridir. Ancak inananların ellerinde bulunan birer tanrı kandili gibi olan ve bu ilahî sırları kalp ve akıl gözüyle ve bilgi ışığıyla görmelerini, bilmelerini ve anlamalarını sağlayan kutsal kitap âyetleri, kendilerini doğru anlayanların aydınlanmasına ve hidayetine sebep olduğu gibi, yanlış anlayanların da kör olmasına ve sapıtmasına sebep olur. İşte konuşmamızın başından beri, aslında ellerinizde bulunan ve her biri bir tanrı kandili olan kutsal kitap âyetlerini açıklayarak kandillerinizi yakıyor ve doğru bilgi ışığıyla aydınlanmanızı sağlayarak Rûhulkudüs-Mesih-İsâ'nın tekrar gökten dünyaya nasıl geldiğini apaçık bir şekilde göstermiş bulunuyoruz. Aslında inananların, Rûhulkudüs-Mesih'in göğe gittiğine ve tekrar gökten dünyaya geleceğine inanarak beklemeleri doğrudur.

Ancak ölümlü insan bedeniyle göğe gittiğine ve tıpkı Yahûdiler gibi ölümlü insan bedeniyle ve herkesin gözü önünde gökten dünyaya geleceğine inanarak beklemeleri yanlıştır.

Konuşmamızın başından beri açıkladığımız ve daha sonra da açıklayacağımız gibi Rûhulkudüs-Mesih-İsâ ölümlü insan bedeniyle değil, ölümsüz Rûhulkudüs bedeniyle göğe gitmiş ve tıpkı önceki dönemde olduğu gibi bir kadından doğmak suretiyle ve gizlice tekrar gökten dünyaya gelmiştir. Ayrıca inananların, bekledikleri Mesih'i hem günahla dolu olan böyle bir dünyaya gelerek sonsuz hayatlarını kurtaracak bir peygamber hem de Deccâliyet denilen küresel güç odaklarının zulümlerine son vererek kendilerini kurtaracak yenilmez bir kral olarak görmeleri ve beklemeleri de doğrudur. Ancak Rûhulkudüs-Mesih-İsâ'nın söylediği sözleri vahiy yoluyla söylediği sözler ve insan diliyle söylediği sözler olarak ikiye ayırmak gerektiği gibi, yaptığı işleri de ölümsüz Rûhulkudüs bedeniyle yaptığı işler ve ölümlü insan bedeniyle yaptığı işler olmak üzere ikiye ayırmak gerekir.

İşte kutsal kitaplarda ve peygamberlerin sözlerinde de apaçık bir şekilde açıklandığı gibi Rûhulkudüs-Mesih-İsâ, savaşlarla, doğal afetlerle, kıtlıklarla çok çeşitli azgınlık, sapkınlık ve günahlarla dolu olan böyle bir dünyaya ve dünya savaşlarından sonra 1954 tarihinde gökten dünyaya gelmiştir. İşte bütün milletlerin tekrar dünyaya geleceğine inanarak bekledikleri Rûhulkudüs-Mesih-İsâ'nın önceki dönemde olduğu gibi bu dönemde de yüce Allah, O'nu korumak için bütün dünyadan gizlemiş ve zamanı gelinceye kadar “beklenen Mesih” olduğunu kendisine dahi bildirmemiştir. Daha önce

de açıkladığımız gibi 1997 yılında yüce Allah Hz. Mesih'e, Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ olduğunu ve tıpkı önceki döneminde olduğu gibi bir kadından doğmak suretiyle ve gizlice tekrar gökten dünyaya geldiğini bizzat göstererek, yaşatarak ve söyleyerek bildirmiştir.

Yüce Allah'ın bu en büyük mucizesinin ve kurtuluş müjdesinin haberini bizzat yüce Allah'tan alan Hz. Mesih, yine yüce Allah'ın emriyle 1997 yılının son aylarında Almanya'ya hicret etmiş ve 2000 yılında Almanya'da medya aracılığıyla ve biiznillah "beklenen Mesih" olduğunu Türkiye ve dünya kamuoyuna açıklamıştır.

Bu arada yüce Allah Hz. Mesih'e, başta Tevrat, İncil ve Kur'an gibi kutsal kitaplarda anlatılan ilahî sırlar olmak üzere ve özellikle her iki dönemiyle ilgili ilahî sırları bizzat yaşatarak, göstererek ve söyleyerek öğretmiş ve bildirmiştir. Daha sonra yüce Allah'ın emriyle ve açıklanmasına izin verdiği kadarıyla bu ilahî sırları Müjde kitabında açıklayan Hz. Mesih, böylece bütün milletlerin ellerine kendisinin gökten gelen, göğe giden ve tekrar gökten gelen Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ olduğunu apaçık bir şekilde gösteren bir nur kandili vermiştir. Tarih boyunca Mehdî veya Mesih olduğunu iddia edenler veya din bilginleri tarafından yazılan hiçbir kitapta bulamayacağımız pek çok ilahî sırda birlikte Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ'nın gökten nasıl geldiğini, göğe nasıl gittiğini ve tekrar gökten dünyaya nasıl geldiğini apaçık bir şekilde anlatarak gösteren Müjde kitabı, kendisini yazanın Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ olduğunu gösteren bir nur kandilidir.

Bizzat öğretmeni olan yüce Allah'tan öğrendiği bu ilahî sırları Müjde kitabında açıklayan Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ, Rûhulkudüs olmasından kaynaklanan bir özgüvenle ve Müjde kitabındaki pek çok âyette din bilginlerine de sahte mehdîlere ve sahte mesihlere de meydan okuyor ve

(2/198)

On sekiz bin âlemi ben,
Gördüm Mevlâ'nın gözüylen.
Var mı bu esrarı bilen,
Benden gayrı diyegördüm.   diyor.

İşte bu konuşmamızda kutsal kitaplarda anlatıldığı gibi böyle bir dünyaya ve dünya savaşlarından sonra ve karanlıkta evlere giren bir hırsız gibi hiç kimseye görünmeden ve tıpkı önceki döneminde olduğu gibi bir kadından doğmak suretiyle gökten dünyaya gelmiş olan Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ'yı apaçık bir şekilde göstermiş bulunuyoruz. Ancak daha önce de söylediğimiz gibi, görmek istemeyene, bilmek istemeyene, anlamak istemeyene ve inanmak istemeyene, hiçbir kutsal kitap da hiçbir peygamber de gösteremez, bildiremez, anlatamaz ve inandıramaz. Yüzyıllardan beri dünyanın çeşitli ülkelerinde ve çeşitli sebeplerle Mehdî veya Mesih olduğunu söyleyen, söyleten veya ima eden pek çok sahte mehdî ve sahte mesih çıktığı gibi, bundan sonra da çıkmaya devam edecektir. Ancak bunlardan hiçbiri, bizim gibi yüce Allah tarafından seçilen, öğretilen ve söylenen Havâri-Resulleriyle birlikte ortaya çıkmamışlar ve Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ'nın her iki dönemiyle ilgili ilahî sırları da, Müjde kitabında olduğu gibi, açıklayamamışlar ve açıklayamazlar.

Hem İncil'de hem Kur'an da hem de Müjde kitabında anlatıldığı gibi, ölüleri diriltme mucizesiyle meşhur olan Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ, yine tıpkı önceki döneminde olduğu gibi bu dönemde de kendisine şahitlik yapmakla görevli olan Mesih ailesiyle ve Havâri-Resulleriyle birlikte tekrar dünyaya gelmiştir.

Kur'an'ın Kehf sûresinde anlatılan "Ashâb-ı Kehf" sırrı çerçevesinde tekrar dünyaya gelmiş olan ve şu anda dünyanın çeşitli ülkelerinde yaşayan Havâri-Resulleriyle ve Mesih ailesiyle buluşmaya devam eden Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ, onlarla birlikte yaşamaya ve onlara muallimlik yapmaya devam etmektedir. İşte yine tıpkı önceki döneminde olduğu gibi bu dönemde de Hz. Mesih, "beklenen Mesih" olduğunu açıklamak ve kıyamete kadar bütün milletlere Mesih müjdesini gösterecek,

bildirecek, bulduracak ve öğretecek olan Müjde kitabını yazmak ve Havâri-Resulleriyle buluşarak onlara muallimlik yapmak gibi ölümlü insan bedeniyle yapması gereken işleri yapmış ve şu anda 60 yaşına gelmiştir.

Aslında Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ'nın önceki döneminde olduğu gibi bu döneminde de inananların O'nu, hem yenilmez tanrısal güçlerle ve ordularla donatılmış dünyevi ve siyasi bir kral hem de sonsuz hayatlarını kurtaracak dinî, manevi ve ruhani bir tanrı kurtarıcısı olarak görmeleri ve beklmeleri doğrudur.

Ancak Îsâ-Mesih, ezelden beri yüce Allah'ın bütün işlerini yapan Rûhulkudüs olduğu içindir ki, O'nun ölümsüz Rûhulkudüs bedeniyle ve emrindeki melekler ordusuyla yaptığı işlerle, ölümlü insan bedeniyle yaptığı işleri birbiriyle karıştırmamak gerekir.

Nitekim İncil'de de anlatıldığı gibi Hz. Yahya, inananlara bekledikleri Mesih'in çok yakında ortaya çıkacağını ve elindeki yabayla bir harmanı altüst eden bir adam gibi tüm dünyayı altüst edeceğini söylemiştir. İşte Yahya'nın da haber verdiği gibi ortaya çıkan ve inananlara bekledikleri kurtarıcı "Kral Mesih" olduğunu söyleyen o genç adam, kendisinin de söylediği gibi ölümlü insan bedeniyle değil, ölümsüz Rûhulkudüs bedeniyle ve emrindeki melekler ordusuyla bütün dünyayı tasarruf ederek altüst etmiş ve kendisine inananları dünyaya egemen kılmıştır.

Aslında kendilerine yüce Allah'ın en büyük kurtuluş müjdesini veren o genç adamı, başlarına kral olabilmek için "beklenen Mesih" olduğunu iddia eden bir deli, kâfir ve sahte mesih ilan eden ve krala baş kaldırmakla suçlayarak haça geren Yahûdiler, yüce Allah'ın ve bütün milletlerin önünde lanetlenerek iki bin yıl boyunca zillet içinde yaşamışlardır. Ancak haça gererek öldürdükleri o kralın tekrar dünyaya geldiği 1950'li yıllardan sonra ve o kral tarafından tasarruf edilen haçlıların desteğiyle bir devlet kurabildiler. Ama o genç adamın Rûhulkudüs-Mesih olduğuna iman edenler, yenilmez tanrısal güçlere ve ordulara sahip olan o ölümsüz kralın tasarrufuyla hem Mesih müjdesini tüm dünyaya duyurdular hem de tarih boyunca dünyanın en büyük egemen gücü oldular. Nitekim Âl-i İmran sûresinin 55. âyetinde yüce Allah, Yahûdilerin bir an önce haça gererek öldürmeye çalıştıkları o genç adama, vefat ettikten sonra onu yanına alacağını ve kıyamete kadar ona tabi olanların kâfirlerden üstün olacağını vadederek çok büyük bir müjde ve moral vermiştir. Dikkat ederseniz bu âyette yüce Allah, "Îsâ-Mesih'e iman edenler" demek yerine, "Îsâ-Mesih'e tabi olanlar" demiş ve üstelik de kıyamet gününe kadar Îsâ-Mesih'e tabi olanların kâfirlerden üstün olacaklarını vadederek haber vermiştir.

Nitekim pek çok Kur'an sûresinde olduğu gibi Zuhur sûresinin 57. âyetinden başlayarak 67. âyetin sonuna kadar yüce Allah apaçık bir şekilde ve kıyametin alâmeti olarak Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ'nın tekrar dünyaya geleceğini bildirmiştir. Dikkat ederseniz bu âyetlerde yüce Allah, tıpkı önceki döneminde yaptığı gibi tekrar dünyaya geldiğinde de Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ'nın insanlarla konuşacağını, kendisini açıklayacağını, yüzyıllardan beri tartışılmalan bazı konuları açıklayarak insanları aydınlatmaya çalışacağını ve nihayet kendisine iman ve itaat ederek tabi olmalarını isteyeceğini bildirmiştir. Ancak daha da önemlisi bu âyetlerde yüce Allah, çok çeşitli din, mezhep ve meşrep mensuplarının tekrar dünyaya gelen Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ'nın açıklamalarını, öğretisini ve çağrısını dinlemeyeceklerini ve kendi aralarında tartışmaya devam ederek helak olacaklarını, sadece Îsâ-Mesih'e iman ve itaat ederek tabi olanların kurtulacaklarını apaçık bir şekilde bildirmiştir. Ayrıca bu âyetlerde yüce Allah, Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ'nın Tevrat, İncil ve Kur'an gibi aslı vahiy olan kutsal kitaplar için kullanılan ve "el-Beyyinat" denilen bir kutsal kitapla ve hikmetle tekrar dünyaya gelerek bazı ilahî sırları açıklayacağını da bildirmiştir.

İşte hiçbir kutsal kitapta dahi bulamayacağınız pek çok ilahî sırla birlikte ve yüzyıllar boyunca tartışılmalan pek çok konuyu apaçık bir şekilde açıklayan bir kutsal kitapla gelen ve bu ilahî sırları bizlere öğreten ve söyleten bu ihtiyar adam, Hz. Yahya'nın dünyayı bir harman gibi altüst edeceğini haber verdiği o Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ'nın ta kendisidir. Dikkat ederseniz küresel güç odakları

tarafından oluşturulan deccâliyet düzenleri, Hz. Mesih'in tekrar dünyaya gelerek büyümeye başladığı 1950'li ve 1960'lı yıllardan sonra zorlanmaya, yetmişli ve seksenli yıllardan sonra dağılmaya ve nihayet "beklenen Mesih" olduğunu bildirdiği ve açıkladığı doksanlı ve ikibinli yıllardan sonra ise bir harman gibi altüst olmaya başlamıştır. Gördüğünüz gibi küresel deccâliyet güçlerinin kontrolünden çıkmış olan ve tüm dünyayı altüst etmeye devam eden bu büyük değişim ve yeniden yapılanma süreci, göklerin kralı olan o ölümsüz Rûhulkudüs'ün emrindeki melekler ordusuyla ve bütün milletleri tasarruf ederek yapmaya ve yaptırmaya devam ettiği bir büyük değişim ve yeniden yapılanma sürecidir.

Kutsal kitaplarda ve peygamberlerin sözlerinde apaçık bir şekilde anlatıldığı gibi, Rûhulkudüs-Mesih-İsâ'nın tekrar dünyaya geldiği bu zamanda olması gereken ve olması gerektiği gibi de olmaya devam eden bu büyük değişimi ve yeniden yapılanmayı, dünyadaki bütün devletler ve ordular birleşerek karşı koysalar dahi, yine de engelleyemezler. Hz. Mesih'in dünyaya gelmesiyle başlayan ve kıyamete kadar devam edecek olan bu süreçte, başta Avrupa olmak üzere tüm dünyada öyle büyük bir değişim olacak ki, bu konuda sağlıklı bir öngörüye sahip olabilmek için, yenilmez tanrısal güçlere ve ordulara sahip olan bu ölümsüz kralın önceki döneminde tüm dünyayı nasıl altüst etmeye devam ettiğini ve Roma'yı nasıl fethettiğini iyi bilmek gerekir. Ancak Rûhulkudüs-Mesih-İsâ'nın önceki döneminde olduğu gibi bu dönemde de ölümlü insan bedeninden bağımsız olan ölümsüz Rûhulkudüs bedeniyle ve emrindeki melekler ordusuyla yaptığı ve vefatından sonra da yapmaya devam edeceği bu işlerle, ölümlü insan bedeniyle yaptığı işleri birbirinden ayırmak gerekir. Tıpkı önceki dönemde olduğu gibi bu dönemde de Rûhulkudüs-Mesih-İsâ'nın kendisini ve din öğretisini açıklamasının amacı, insanlara kendisini bildirmek, buldurmak ve iman ederek cennette sonsuz hayat bulmalarını ve kurtulmalarını sağlamaktır.

Değerli kardeşlerim,

Yüce Allah'ın, ezelden beri bütün işlerini yapan Rûhulkudüs-Mesih'i ölümlü bir insan bedeniyle ve Havâri-Resulleriyle birlikte tekrar dünyaya göndermesinin sebebi, insanların O'nu kıyametin apaçık bir alameti olarak görmeleri, bilmeleri ve iman ederek kurtulmaları içindir. Bir kere daha ve altını çizerek hatırlatmak istiyorum ki, O dünyaya gelmeden önce yaptığı gibi, dünyaya geldikten sonra da dünyadan gittikten sonra da Rûhulkudüs olarak ve emrindeki melekler ordusuyla birlikte yüce Allah'ın işlerini yapmaya ve yaptırmaya devam eder. Yani Rûhulkudüs-Mesih-İsâ'nın, bütün dünyada yüce Allah'ın yapılmasını istediği işleri yapabilmesi ve yaptırabilmesi için ölümlü insan bedenine ihtiyacı olmadığı gibi, devletlere, milletlere, ordulara, teşkilatlara ve dünyevi, siyasi, ticari veya dinî tezgâhlara da ihtiyacı yoktur.

Zaten gerçek Mesih'le sahte mehdîleri ve sahte mesihleri birbirlerinden ayırt etmeye yarayan en önemli göstergelerden biri de budur.

İşte tarih boyunca yıkılmaz ve yok olmaz zannettikleri görkemli saltanatlarıyla, saraylarıyla, ordularıyla, teşkilat ve taraftarlarıyla nice Firavunlar, Karunlar, Bal'âmlar, Deccallar ve sahte peygamberler yıkılıp, yok olup, unutulup gitmişlerdir. Ancak Allah'tan başka hiçbir dünyevi gücü olmayan ve otuz üç yaşında haça gerilerek öldürülen o haçtaki ölümsüz kralı bütün dünya tanımış, dünyanın bütün kralları önünde diz çökmüş, dünyanın büyük bir kısmı kendisine iman etmiş ve önünde çok büyük bir saygıyla, sevgiyle ve imanla baş eğmiş ve kıyamete kadar da böyle devam edecektir. Ve işte yine yüce Allah'ın vadettiği gibi o haçtaki ölümsüz kral, Havâri-Resulleriyle birlikte tekrar dünyaya gelmiş, aranızda yaşıyor ve yüce Allah'ın vadinin gerçekleşmiş olduğunu görmenin mutluluğu ve özgüveni içinde ve yine tıpkı önceki döneminde olduğu gibi yüce Allah'ın işlerini yapmaya devam ediyor. Ve işte yine kutsal kitaplarda açıklandığı gibi kıyametin en büyük ve en açık alâmeti ve yüce Allah'ın en büyük mucizesi ve kurtuluş müjdesi olarak tekrar dünyaya gelmiş olan Rûhulkudüs-Mesih-İsâ, sadece bir millete değil, bütün milletlere gelmiş bir tanrı kurtarıcısı olduğu içindir ki, milletler arasında herhangi bir tercih veya ayırım yapması da söz konusu olamaz.

Ve işte yine tıpkı bu zamanın egemen güçleri gibi o zamanın egemen güçleri de İsâ-Mesih'i kendileri

gibi ölümlü bir insan olarak gördükleri için işlerini de kendileri gibi yapacağını zannediyor ve halkın O'na iman etmesini, kendi egemenlikleri ve çıkarları için çok büyük bir tehlike olarak görüyorlardı. Ve işte yine tıpkı bu dönemde olduğu gibi önceki dönemde de İsa-Masih, "beklenen Mesih" olduğunu açıklamaya başlayınca, bu zamanın egemen güçleri gibi o zamanın egemen güçleri de bütün teşkilatlarını ve taraftarlarını harekete geçirerek "deli, kâfir ve sahte mesih" kampanyaları yapmaya başladılar. Ve işte yine tıpkı bu zamanın din bilginleri gibi o zamanın din bilginleri de beklenen Mesih'in görkemli bir kral olarak ve ölümlü insan bedeniyle ve hatta ordusuyla birlikte gökten dünyaya geleceğini iddia ederek akla ve imana zarar bir Mesih beklentisi oluşturmuşlardı.

İşte böyle akla ve imana zarar bir Mesih inancı, öğretisi ve beklentisi oluşturan din bilginleri, İsa-Masih'e karşı yürütülen küfür, hakaret, karalama, iftira, yargısız infaz ve linç kampanyalarının başını çekiyor ve O'nun kendileri gibi bir kadından doğmuş olmasını, gökten dünyaya gelmediğinin ve sahte mesih olduğunun kesin bir belgesi olduğunu iddia ediyorlardı. Ve işte yine İsa-Masih'in ölümlü insan bedeniyle göğe gittiğini ve tekrar ölümlü insan bedeniyle gökten geleceğini iddia eden bu zamanın din bilginleri gibi o zamanın din bilginleri de "Anası belli, babası belli, kardeşleri belli, doğduğu yer belli, yani gökten gelmediği besbelli..." diyerek inananları da kendileri gibi kör ediyorlardı. O zamanın din bilginleri Roma hakimiyeti altında yaşayan Yahûdileri yönetme, yargılama, mabet vergilerini ve bağışlarını toplama, dinî ve mabetleri tekellerinde bulundurma gibi bir takım resmî imtiyazlara sahiptiler. Ve işte tıpkı bu dönemde yaptığı gibi önceki dönemde de İsa-Masih, din bilginlerinin dini, dünyevi, siyasi ve ticari amaçları için kullandıkları kutsal bir tezgâh hâline getirdiklerini söyleyerek onları sert bir dille suçluyordu.

Hem kutsal kitap âyetlerinden hem de din bilginlerinin yaşantılarından örnekler vererek din öğretilerinin de yaşantılarının da Mesih beklentilerinin de yanlış olduğunu söylüyor ve bunların doğrusunu açıklıyordu.

İsa-Masih'in açıklamalarından, öğretisinden ve eleştirilerinden çok rahatsız olan din bilginleri, resmî imtiyazlarından kaynaklanan güçlerini ve yetkilerini kullanarak ve bu şekilde konuşma yetkisini ve bilgisini kimden aldığını sorarak O'nu susturmaya çalışıyorlardı. Mektep medrese görmemiş olan ve hiçbir resmî yetkisi veya icazeti bulunmayan İsa-Masih onlara, bilgisinin de yetkisinin de krallığının da göklerden geldiğini ve mucize olarak annesinden doğmak suretiyle gökten dünyaya gelmiş olan Rûhulkudüs-Masih olduğunu açıklamaya çalışıyordu. Kendileri gibi görkemli kıyafetleri, kutsal tezgâhları, güç ve yetkileri olmayan, ancak kendilerinde bulunmayan bir ilahî bilgi, hikmet, güç ve yetkiyle konuşan o genç adamın açıklamaları, öğretisi ve eleştirileri karşısında aciz kalan din bilginleri, her ne pahasına olursa olsun, O'nu susturmak istiyorlardı. Çünkü o adamı dinleyenlerin çok etkilendiklerini, kendilerini bırakarak O'na iman edebileceklerini ve böylece kutsal tezgâhlarının yıkılabileceğini düşünerek İsa-Masih'in en azılı düşmanları hâline gelmiş bulunuyorlardı. İsa-Masih, bilgisinin, gücünün, yetkisinin kaynağını ve gökten dünyaya nasıl geldiğini apaçık bir şekilde açıklamaya başlayınca bu sefer de din bilginleri, bu mucize hamilelik açıklamasının yalan olduğunu iddia ederek Meryem Ana'ya iftira atmaya başladılar.

Din bilginleri, bu mucize hamilelik açıklamasına inanmamalarını, şeriatlarına göre Meryem Ana'nın taşlanarak öldürülmesi gereken günahkâr bir kadın olduğunu, İsa'nın da gayri meşru bir çocuk olduğunu iddia ederek halkı İsa-Masih'e karşı kışkırtıyor ve O'nu hiçbir yerde konuşturmamalarını, dinlememelerini ve hatta linç etmelerini sağlamaya çalışıyorlardı. Ayrıca din bilginleri, İsa-Masih'in gökten geldiğini söylemesinin hem yalan hem de küfür olduğunu, O'nun başlarına kral olabilmek için "beklenen Mesih" olduğunu iddia eden ve cinlerle işbirliği yapan bir "sapık, deli, kâfir ve sahte mesih" olduğunu iddia ederek "katli vaciptir" fetvaları veriyorlardı.

Ve işte tıpkı Rûhulkudüs-Masih-İsa'nın bu dönemde olduğu gibi önceki dönemde de devrin egemen güçleri tarafından yapılan ve yaptırılan bu organize küfür, hakaret, iftira, karalama, yargısız infaz ve linç kampanyalarından etkilenen insanlar, İsa-Masih'in en azılı düşmanları hâline gelmişlerdi. Ve işte yine İncil'de de apaçık bir şekilde anlatıldığı gibi, devrin en büyük alimleri ve evliyalari zannedilen din bilginleri tarafından kışkırtılan ve İsa-Masih'in en azılı düşmanları hâline getirilen

insanlar, yüce Allah'ın mabedinde yüce Allah'ın Mesih'ini ve üstelik de Allah rızası için linç ederek öldürmeye kalkmışlardı. Ve işte yine tıpkı bu dönemde olduğu gibi önceki dönemde de İsa-Masih, ailesiyle birlikte kendi evinde ve kendi ülkesinde oturamaz, kendi halkının içinde yaşayamaz ve mabetlere dahi gidemez hâle gelmişti. Ve işte yine bu sebeple İsa-Masih “Yılanların ve kuşların dahi başlarını sokacak bir evleri var da benim başımı sokacak bir evim dahi yok” diyerek Allah'tan başka sığınacak hiçbir yerinin ve gidecek hiçbir kapısının olmadığını ifade etmiştir.

Yüzyıllardan beri bekledikleri Mesih'e kendi halkını düşman eden ve linç ettirmeye çalışan din bilginleri, o genç adamın ölümü göze alarak yola çıktığını, “beklenen Mesih” olduğunu açıklamaktan vazgeçmeyeceğini ve O'nu dinlemek isteyenlerin çoğalmaya başladığını görüyorlardı. Birbirlerinden çok farklı mezhep ve meşreplere mensup olan din bilginleri, halkın o genç adama inanması hâlinde kutsal tezgâhlarını, imtiyazlarını, müşterilerini ve çıkarlarını kaybedeceklerini ve bundan hep birlikte zarar göreceklarını düşünüyorlardı. İşte bu sebeple ve hiçbir konuda bir araya gelerek anlaşamayan bu din bilginlerinin ağababaları, o zamanın en yetkili din bilgini olan başkâhin Kayafa'nın etrafında toplanarak İsa-Masih'e karşı birleştiler ve O'nun ortak düşmanları olduğuna ve hep birlikte O'nu öldürerek susturmaya karar verdiler.

Ayrıca hahambaşı Kayafa'nın kayınpederi ve saygın bir din adamı olan Hanna'dan “Bir milleti kurtarmak için bir kişiyi öldürmek caizdir” fetvası aldılar ve böylece cinayetlerini, Allah'ı, dini, imanını, kitabı ve yahûdi milletini korumak ve kurtarmak için yaptıklarını söyleme konusunda da anlaştilar. Ancak kendilerinin haça gererek idam etme cezası verme yetkileri olmadığı içindir ki, bu cinayeti Roma valisine işletmeye ve bunun için de İsa-Masih'i, “kendisini Yahûdilerin kralı ilan ederek devlete başkaldırı suçu işlemekle” suçlamaya karar verdiler.

İşte bu cinayet planını uygulamaya koyan din bilginleri teşkilatları aracılığıyla halka, kendisini Yahûdilerin kralı ilan eden bu deli, kâfir ve sahte mesih yüzünden devletin kendilerini çok şiddetli bir şekilde cezalandıracağını, bu beladan kurtulmaları için bu adamın bir an önce yakalanıp öldürülmesi gerektiğini söyleyerek hem halkı hem de devlet adamlarını korkutup kışkırtıyorlardı. Bu sebeple Kudüs civarından uzaklaşarak Celile bölgesine giden İsa-Masih, kendisi gibi sıradan insanlar olan Havâri-Resulleriyle birlikte sürekli yer değiştirerek dolaşüyor ve gittiği yerlerde kendisini dinlemeye gelenlere anlatmaya devam ediyordu. Ancak her gittiği yerde en büyük din bilginlerinin ağzıyla konuşan din adamları karşısına çıkıyor ve Yahûdilerin kralı olup olmadığı veya devlete vergi vermenin caiz olup olmadığı gibi sorular sorarak ağızdan laf almaya ve O'nu kendileri için çok tehlikeli ve suçlu bir sahte mesih olarak göstermeye çalışıyorlardı.

Ve işte yine tıpkı bu dönemde yaptığı gibi önceki dönemde de İsa-Masih dini, dünyevi, siyasi ve ticari amaçları için kullanan din bilginleri gibi bir kutsal tezgâh kurma peşinde olmadığını, devletlere, milletlere, ordulara ve teşkilatlara ihtiyacı olan dünya kralları gibi bir kral da olmadığını söylüyordu. Ezelden beri yüce Allah'ın bütün işlerini yapan ve yaptırın Rûhulkudüs-Masih olduğunu, kendisine inananları her iki dünyada da kurtarabilecek ve sonsuz hayat verebilecek tanrısal güçlere, yetkilere ve ordulara sahip olduğunu anlatıyordu.

İsa-Masih onlara, atalarının içlerinden çıkan peygamberleri öldürdüklerini, sonrada onların türbelerini yaparak istismar ettiklerini hatırlatıyor ve onların da ataları gibi kendisini reddederek ve zulmederek öldüreceklerini söylüyordu.

Ancak bu zulümlerinden dolayı başlarına çok büyük belalar geleceğini, kendisinden sonra Kudüs'ün yerle bir edileceğini ve Lut kavminden beter olacaklarını, her iki dünyada da yüce Allah'ın lanetine, gazabına ve azabına uğrayacaklarını söylüyor ve kendisine iman ederek kurtulmalarını çok istiyordu. Son zamanlarında İsa-Masih daha ziyade Havâri-Resulleriyle meşgul oluyor, kaleminin kırıldığını, fazla vaktinin kalmadığını, kendisini tutuklayacaklarını, çok ağır işkenceler yaparak ve haça gererek öldüreceklerini söylüyor ve kendisinden sonra açıklanmasını istediği bazı ilahî sırları onlara

öğretiyordu.

Kendisine yaptıkları gibi kendisine şahitlik yapan Havâri-Resullerini de döveceklerini, söveceklerini, mabetlerden kovacaklarını, mahkemelere çıkararak zulmedeceklerini, sırf kendisine şahitlik yaptıkları için en yakınlarının bile en azılı düşmanları hâline geleceğini söylüyordu. Bu sebeple “Annesini, babasını, kardeşini, eşini ve evladını benden daha çok seven, bana layık değildir” diyen İsa-Masih, imanlarından dolayı kendilerine karşı yapılacak olan dışlama, baskı ve zulümlere sevinerek katlanmalarını ve ödülleri için çok büyük olacağını söylüyordu.

Kendilerine karşı yapılan kötülöklere, benzer kötölüklerle karşılık vermemelerini, sağ yanaklarına vurana, sol yanaklarını uzatmalarını ve hatta düşmanlarını bile sevmelerini söylüyordu. Mesih müjdesini bütün milletlere duyurmaya çalışmalarını ve vefat ettikten sonra da Rûhulkudüs olarak kendilerine yardım etmeye, öğretmeye ve söyletmeye devam edeceğini söylüyordu. Kendisine inananları, kurtların arasındaki kuzulara, kendisini de kuzularını korumak için gerekirse canını bile verebilecek olan iyi bir çobana benzeten İsa-Masih, güvercinler gibi saf, ama yılanlar gibi de akıllı olmalarını ve kuzularını kurtlara kaptırmamalarını söylüyordu. “Haçını sırtına alan arkamdan gelsin” diyerek çıktığı yolun sonuna gelmiş olan İsa-Masih, tutuklanacağını bildiği hâlde hicret etmiş olduğu Celile bölgesinden ayrılarak Kudüs’e dönmeye karar vermişti.

Yahûdilerin en büyük dini bayramı olan Fısıh bayramından önce Celile bölgesinden ayrılarak Yahudiye bölgesine doğru yola çıkan İsa-Masih, Kudüs yakınlarındaki Zeytindağı’na geldi. Zeytindağı’ndaki Beytanya kasabasında yaşayan Beytanya’lı Meryem’in evine gelen İsa-Masih, Havâri-Resullerine bir eşek bulup getirmelerini ve Kudüs’e eşeğe binerek girmek istediğini söylemişti.

Tevrat’ta yer alan Zekeriyya kitabında da açıklandığı gibi Zekeriyya Peygamber, bekledikleri Mesih’in dünya kralları gibi görkemli bir kral olarak değil, eşeğine binip gezen sıradan bir insan gibi aralarından çıkıp geleceğini söylemişti. İşte Zekeriyya Peygamber’in benzetmesinde olduğu gibi bir eşek sıpasına binerek Kudüs’e doğru yola çıkan İsa-Masih, bu davranışıyla hem Zekeriyya Peygamber’in haber verdiği o “Kral Mesih” olduğunu hem de dünya kralları gibi bir krallık peşinde olmadığını anlatmaya çalışıyordu.

Ve işte yine Hz. Mesih’in bu döneminde olduğu gibi önceki döneminde de kendisine karşı yapılan bütün karalama, kışkırtma, itibarsızlaştırma ve linç kampanyalarına rağmen halkın büyük bir kısmı O’nu seviyor, görmek ve dinlemek istiyordu.

Ancak devrin egemen güçleri halkın yüreğine öyle büyük bir korku salmışlardı ki, Petrus gibi en güçlü imana sahip olan Havâri-Resuller bile İsa-Masih’le beraber görünmekten veya O’nun taraftarı olarak bilinmekten korkuyorlardı.

İşte Fısıh bayramı münasebetiyle Kudüs’e gelmiş olanların çoğunlukta olduğu büyük bir kalabalık, Kudüs’e geleceğini duydukları İsa-Masih’i görebilmek için yollara çıkmıştı. Ve işte eşeğine binmiş sıradan bir vatandaş gibi bir eşeğe binerek Kudüs’e doğru giden İsa-Masih’i gören bu coşkulu kalabalık “Yahûdilerin kralı mübarek olsun” diyerek tezahürat yapıyor ve İsa-Masih bu coşkulu kalabalığın arasından geçerek Kudüs’e doğru ilerliyordu. Bu coşkulu karşılama din bilginlerine önceden kararlaştırmış oldukları cinayet planlarını uygulama fırsatı vermişti.

Hiç vakit kaybetmeden ve işbirliği içinde oldukları Roma valisi Pilatus’la görüşen din bilginleri, İsa-Masih’in tutuklanması için karar çıkartmışlardı. İsa-Masih Kudüs’e geldikten sonra geçen üç dört gün boyunca ve Havâri-Resulleriyle birlikte Beyt-i Mukaddes’i ziyaret etmiş, Kudüs’te ve Beytanya’da halkın içinde dolaşmış, ancak din bilginleri O’nu halkın içinde yakalamak ve halkın gözü önünde yargılamak istememişlerdi. O’nu devlete karşı başkaldırı suçu işlediği için gizlenen bir eşkıya gibi bir gece baskısıyla yakalamak ve aynı gün göstermelik bir yargıyla yargılayıp idam ederek kendilerine göre bu “deli, kâfir ve sahte mesih” belasından halkı kurtarmak istiyorlardı.

Bu sebeple İsa-Masih'in Havâri-Resullerinden biri olan ve para konusunda zaafî bulunan Yuda ile anlaşan din bilginleri, İsa-Masih'i planlarına uygun olarak yakalatması için ona otuz gümüş para verdiler ve ondan haber beklemeye başladılar. Bu arada İsa-Masih, aynı zamanda arefe gecesi olan bir Cuma gecesi, müslümanların kurban bayramı gibi bir dinî bayram olan Fısh bayramı yemeğini Mesih ailesiyle ve Havâri-Resulleriyle birlikte yedi. İşte bu son akşam yemeğinde İsa-Masih, bu yemeğin birlikte yedikleri son yemek olduğunu, Havâri-Resullerinden birinin kendisine ihanet edeceğini, o gece baskına uğrayacaklarını, gündüz de haça gerilerek öldürüleceğini ve yarın akşam beraber olamayacaklarını söyleyerek onları acı gerçeğe hazırlıyordu.

Hz. Musa Tûr Dağı'nda, Hz. Muhammed Nûr Dağı'nda inzivaya çekilmeyi sevdiği gibi İsa-Masih'de "dağdaki vaaz" denilen meşhur vaazını yaptığı Zeytindağı'nda dolaşmayı, kendisini görmeye ve dinlemeye gelenlerle buluşup konuşmayı, zaman zaman inzivaya çekilerek geceleme seviyordu. İşte İsa-Masih son akşam yemeğini yedikten ve söylemesi gerekenleri söyledikten sonra adeti olduğu üzere ve Havâri-Resulleriyle birlikte ilahiler söyleyerek Zeytindağı'na gitti. Zaman zaman tek başına veya Havâri-Resulleriyle birlikte gittiği, buluştuğu, dua ettiği ve gecelediği bir yer olan ve Getsemani bahçesi denilen yere vardıklarında vakit hayli ilerlemiş, gece yarısı olmuştu. Bu arada yemekten sonra bir bahane ile yanlarından ayrılarak din bilginleriyle buluşmaya giden Yuda, İsa-Masih'in Havâri-Resulleriyle birlikte Zeytindağı'ndaki Getsemani bahçesine gittiğini bildirmiş ve askerlerle birlikte din bilginleri İsa-Masih'i tutuklamak üzere yola çıkmışlardı.

Din bilginleri, Yahûdilerin en büyük dinî bayramlarını kutlayacakları ve iş yapmalarının da yasak olduğu kutsal Cumartesi gününden önce, Cuma günü sabaha karşı İsa-Masih'i yakalatmayı ve halk ne olup bittiğini anlamadan aynı gün idam ettirerek işini bitirmeyi planlamışlardı.

İşte eyalet yöneticileri konumunda olan din bilginlerinin, insanlık tarihinin bu en meşhur ve en mel'un cinayet planını uygulamak üzere ve yanlarına aldıkları Roma'lı askerlerle birlikte yola çıktıklarını bilen İsa-Masih, üzerlerine çok ağır bir uyku çökmüş olan Havâri-Resullerini uyandırıyor, baskına hazır olmalarını ve dua etmelerini söylüyordu. Havâri-Resullerine, ölüm sıkıntısına benzeyen çok ağır bir sıkıntı içinde olduğunu söyleyen İsa-Masih, onlardan biraz uzaklaşarak ve yüzüstü secdeye kapanarak dua ediyordu. Canı gibi sevdiği ve kurtulmalarını çok istediği halkını her iki dünyada da yüce Allah'ın lanetine, gazabına ve azabına mahkûm edecek olan bu cinayet planını boşa çıkarması, hem kendisine hem de halkına biraz daha zaman vermesi için yüce Allah'a dua ediyordu. Şer olarak görünen bazı şeylerden hayır çıkabileceğini ve şehadetin de en yüce makam olduğunu çok iyi bilen ve bu cinayet komplosuna hikmet nazarıyla da bakan İsa-Masih, duasında ısrar etmek yerine "yine de benim istediğim gibi değil, senin istediğin gibi olsun" diyerek takdir-i ilahîye razı olduğunu söylüyordu.

İşte İsa-Masih ve Havâri-Resulleri Zeytindağı'ndaki Getsemani bahçesinde bu ahval ve şerait içinde dua ederek beklerken gece yarısından sonra din bilginlerinin ve askerlerin ellerindeki fenerler ve meşalelerle kendilerine doğru geldiklerini gördüler. Din bilginlerine kılavuzluk yapan Yuda önden gelerek ve İsa-Masih'i kucaklayarak öpmüş ve yakalamaları gereken adamın kim olduğunu göstermişti. Baskına karşı direnmek isteyen Havâri-Resullerini azarlayarak durduran İsa-Masih öne çıkmış ve aradıkları adamın kendisi olduğunu söyleyerek teslim olmuştu. İsa-Masih Havâri-Resullerine asıl işlerinin kendisinden sonra başlayacağını ve bu sebeple sık sık kendilerini tehlikeye atmamalarını söyleyerek uyardığı için, din bilginlerinin planı da sadece İsa-Masih'i yakalamak olduğu için İsa-Masih'i yakalayıp ellerini bağlamış ve Kudüs'e doğru yola çıkmışlardı.

İsa-Masih'in bütün uyarılarına rağmen arefe gecesi böyle bir baskın beklemeyen Havâri-Resuller, baskının şoku içinde ne yapacaklarını şaşırarak ve korkarak dağılmışlar, sadece Petrus kendisini belli etmemeye çalışarak arkadan ve uzaktan İsa-Masih'i nereye götürdüklerini takip etmeye başlamıştı. İsa-Masih'i göstermelik bir yargıyla yargılamak için gece yarısı hahambaşı Kayafa'nın evinde toplanmış olan din bilginleri, sabaha karşı kendilerine getirilen İsa-Masih'i yargılamaya başladılar. Önceden ayarladıkları yalancı şahitleri konuşdurarak O'nu suçlamaya çalıştılar; ancak O'nu

cezalandırabilecekleri somut bir suç bulamadılar. Bundan dolayı sinirlenen ve ayağa kalkan hahambaşı Kayafa, İsa-Mesih'e yemin vererek "Allah'ın adına doğru söyle..., sen Yahûdilerin yüzyıllardır bekledikleri Kral Mesih misin?" diye sordu.

İsa-Mesih de onlara, inananların yüzyıllardır bekledikleri kurtarıcı Kral Mesih olduğunu, ancak dünya kralları gibi ölümlü bir dünya kralı olmadığını, ölümsüz, sınırsız ve sonsuz olan hayatının, krallığının, gücünün ve yetkisinin yüce Allah'tan geldiğini, kendisini mahşer günü yüce Allah'ın arşındaki tahtında ve sağ tarafında otururken göreceklerini ve tekrar dünyaya geleceğini söyledi.

İşte bu cevap üzerine ve aslında almak istediği cevabı almış olan hahambaşı Kayafa, orada bulunanları kışkırtmak için ellerini başına vurarak ve elbiselerini parçalayarak çıldırması gibi şov yapmaya ve "Başka şahide ne gerek var. İşte gözlerinizle gördünüz; kulaklarınızla duydunuz; kendi ağzıyla küfrünü itiraf etti, mürted olup dinden çıktı ve ölümü hak etti..." diye bağırmağa başladı. Zaten o anı bekleyen din bilginleri de Kayafa'ya katılarak ve "Doğru söylüyorsun; şeriata göre ölümü hak etti" diyerek İsa-Mesih'in yüzüne tükürmeye ve dövmeye başladılar. Orada bulunan ve efendilerinin gözüne girebilmek için işaret bekleyen adamları da derhâl harekete geçerek bu işkenceye katılmış, İsa-Mesih'in başını ve yüzünü bir örtüyle kapatmış ve "Haydi bize peygamberlik yap. Bil bakalım sana kim vurdu?" diyerek yüce Allah'ın Mesih'ini dövmüş, sövmüş, alay ve işkence etmişlerdi.

Bu arada bir tanıdığı vasıtasıyla İsa-Mesih'in yargılandığı yere giren ve O'na yapılanları gören Petrus'u tanıyan biri, onun İsa-Mesih'in adamlarından biri olduğunu söyleyerek tutuklanmasını istemiştir. Petrus İsa-Mesih'i tanımadığını söyleyerek onların elinden kurtulmaya çalışırken ikinci ve üçüncü kişiler de onu İsa-Mesih'in yanında gördüklerini söyleyince Petrus yemin ederek İsa-Mesih'i tanımadığını tekrarlamış ve o esnada horoz ötmeye başlamıştı. Baskından önce İsa-Mesih'in kendisine "Petrus, sen bu gece horoz ötmeden önce beni üç kere inkâr edeceksin" demiş olduğunu hatırlayan ve İsa-Mesih'le göz göze gelmiş olan Petrus, ağlayarak oradan uzaklaştı.

İsa-Mesih'in ellerini bağlatan din bilginleri, Cuma sabahının ilk ışıklarıyla birlikte ve hiç vakit kaybetmeden O'nu hükümet konağına götürdüler ve Roma valisi Pilatus'a teslim ettiler. Çünkü onlar, o genç adamın "beklenen Mesih" olduğunu söylediği için kâfir olduğuna, dinden çıktığına, mürted olduğuna ve bu sebeple de ölümü hak ettiğine karar verdikleri için O'nu taşıyarak öldürmek gibi bir sorumluluğun altına girmek istemiyorlardı. Bu sebeple O'nu valiye götürdüler ve kendisini Yahûdilerin kralı ilan ederek devlete karşı başkaldırı suçu işlemiş gibi bir siyasi suçla yargılatıp idam ettirerek sorumluluğu devlete ve valiye yüklemek istediler.

Tabi bu arada din bilginleri, İsa-Mesih'e karşı kışkırtarak düşman ettikleri halkı hükümet konağı önünde toplamaya ve "Roma kralından başka kral tanımıyoruz. As O'nu as..." diye bağırarak valiye baskı yapmaya başlamışlardı.

Her şeyden önce bir isyan çıkmasından ve kendi makamının ve hatta canının dahi tehlikeye düşmesinden korkan Roma valisi Pilatus, İsa-Mesih'i bizzat sorguladı ve özellikle de "Yahûdilerin kralı" olup olmadığını sordu. İsa-Mesih de ona tıpkı din bilginlerine verdiği cevap gibi cevap verdi.

İnananların yüzyıllardan beri bekledikleri "kurtarıcı Kral Mesih" olduğunu, krallığının, gücünün ve yetkisinin tanrıdan olduğunu, dünya kralları gibi bir kral olmadığını, din bilginlerinin halkın kendisine inanmasından ve kutsal tezgâhlarının yıkılmasından korktukları için kendisini öldürmek istediklerini söyledi. Zaten devletin istihbaratı elinde olan vali Pilatus da İsa-Mesih'in dünya kralları gibi bir krallık peşinde olmadığını ve buna yönelik hiçbir teşkilatının ve faaliyetinin bulunmadığını biliyordu. İsa-Mesih'in suçsuz olduğunu, din bilginlerinin halkın ona inanmasından ve kutsal tezgâhlarının yıkılmasından korktukları için O'nu öldürmeye karar verdiklerini ve bu cinayeti kendisine onaylatmak ve işletmek istediklerini anlayan vali, dışarı çıkarak din bilginleriyle görüşmeye başladı. Orada toplanmış olan halkın önünde din bilginleriyle konuşan vali, idam

edilmesini istedikleri o genç adamda hiçbir suç bulamadığını ve böyle masum bir insanın idamına onay veremeyeceğini söyledi.

Bunun üzerine din bilginleri, İsa-Masih'in kendi şeriatlarına göre ölümü hak ettiğini söyleyince, vali de onlara "O hâlde O'nu neden bana getirdiniz? Alın götürün ve kendi şeriatınıza göre öldürün" dedi. Buna karşılık din bilginleri de "O adamın kendisini Yahûdilerin kralı ilan ederek "devlete karşı başkaldırı suçu" işlediğini ve bu konuda O'nu yargılayıp haça asarak idam etme yetkilerinin olmadığını" söylediler. O esnada meydanda toplanmış olan ve "as onu as" diye bağırarak halkı göstererek şayet O'nu asmazsa kendisini Roma kralının düşmanı ilan edeceklerini ve tanımayacaklarını söyleyerek valiyi açıkça tehdit ettiler. Din bilginlerini ikna edemeyeceğini anlayan ve İsa-Masih'i kurtarması bir yana, kendi hayatının dahi tehlikede olduğunu gören vali Pilatus, tekrar İsa-Masih'le konuşup bir karar vermek için içeri girdi. İsa-Masih'e hakkındaki suçlamaları ve kendisini idam ettirebilecek veya serbest bırakabilecek yetkiye sahip olduğunu hatırlatan vali, O'nu "Kral Mesih" olduğunu söylemekten vazgeçirmeye ve ifadesini değiştirerek kurtulmasını sağlamaya çalıştı.

Ancak İsa-Masih önceki ifadesini tekrarladı ve yüce Allah'ı bizzat gören, konuşan ve işlerini yapan "Rûhulkudüs-Masih" olduğunu ve bu gerçekleri açıklamak için gökten dünyaya geldiğini söyledi. "Ben bu gerçekleri açıklamak ve yegâne gerçek olan yüce Allah'a tanıklık yapmak için anamdan doğdum" diyen İsa-Masih, gerçeğin bu olduğunu ve aksini söylese dahi gerçeğin değişmeyeceğini söyledi. Başına gelenlerin takdir-i ilahî olduğunu ve bunu önlemeye valinin gücünün yetmeyeceğini söyleyen İsa-Masih, asıl suçlunun din bilginleri olduğunu söyledi. Hayli gergin ve sinirli olan vali, kurtarmaya çalıştığı o genç adamın idama giderken bile gerçekten bahsetmesine ve dolaylı olarak da olsa kendisini imana davet etmesine kızarak ve "gerçek nedir?" diye bağırarak İsa-Masih'i dövmeye başladı.

Bu arada valinin karısı da valiye haber yolluyor ve Hz. İsa ile ilgili bazı sıkıntılı rüyalar gördüğünü ve o masum adamın kanına elini bulaştırması hâlinde başlarına bir bela gelmesinden koktuğunu söyleyerek onu uyarıyordu.

İşte bir taraftan isyan korkusu ve baskısı altında kalan, diğer taraftan da masum bir adamın kanına girme endişesi içinde olan ve aklıyla vicdanı arasında sıkışan vali, halkla konuşmaya ve halkın da desteğini alarak İsa-Masih'i serbest bırakmayı denemeye karar verdi. O devirde valinin Fısıh bayramında bir mahkûmu affetme geleneği vardı. Yine o günlerde silahlı bir isyan çıkarmaktan ve pek çok cinayet işlemekten tutuklanmış ve zincire vurularak zindana konulmuş olan Barabbas isimli çok azılı bir eşkıya vardı. İşte bu af geleneğini kullanarak İsa-Masih'i serbest bırakabileceğini düşünen vali, O'nu askerlere vererek ve dövdürerek din bilginlerinin ve halkın karşısına çıkarttı ve hüküm kürsüsüne oturttu. Orada toplanmış olan halkın karşısına çıkan vali, hüküm kürsüsünde oturan Hz. İsa'yı göstererek onda hiçbir suç bulamadığını ve böyle masum bir adamın idamına onay veremeyeceğini söyledi.

Halka dinî bayramlarda affetme geleneğini hatırlatarak istediği cevabı alabileceğini zanneden vali "Bu büyük dini bayramınızda suçsuz olan İsa'yı mı, yoksa azılı bir eşkıya olan Barabbas'ı mı serbest bırakayım?" diye sordu. Din bilginlerinin aralarına soktuğu militanlar tarafından kışkırtılarak toplumsal cinnet psikolojisine sokulmuş olan halk "Barabbas'ı affet, İsa'yı idam et" diye bağırarak başladı.

Halka böyle suçsuz bir insanın idamını istemenin veya onay vermenin bu cinayete ortak olmak anlamına geldiğini anlatmak ve çok etkili son bir uyarı daha yapmak isteyen vali, onların gözlerinin önünde ellerini yıkadı ve "Bu masum adamın kanından ben sorumlu değilim, siz sorumlusunuz" dedi. Valinin bu son uyarısına karşılık din bilginleri ve halk da "O adamın kanı bizim üzerimize ve çocuklarımızın üzerine olsun" diye bağırarak cevap verdiler. Ve işte böylece insanlık tarihinin bu en

meşhur, en mel'un ve en vahşi cinayetinin sorumluluğunu üzerlerine aldılar. Bunun üzerine vali Pilatus da serbest bırakılmasını istedikleri eşkıyabaşı Barabbas'ı serbest bıraktı ve İsa-Mesih'i de haça gererek idam etmeleri için onlara verdi. İsa-Mesih'i döverek, söverek, aşağılayarak ve işkence yaparak "kraldan daha fazla kralcı" olduklarını göstermek isteyen askerler, O'nu aşağılamak için kırmızı bir elbise giydirdiler ve dikenli tellerden bir taç yaparak ve "kral tacı" diyerek başına koydular. Eline bir kamış verdiler ve gözlerini de bağladılar.

İşte yüce Allah'ın Mesih'ini bu şekilde aşağılayarak krallarına olan bağlılıklarını göstermeye çalışan Romalı askerler, dile gelmez küfürler, hakaretler ve işkenceler yaparak O'nu dövmeye başladılar. Bir tabur askerin içinde ve en vahşi hayvanlardan bile daha vahşi bir toplumsal cinnet ve linç psikolojisi içinde O'nu kırbaçlayarak dövüyor ve "Bil bakalım sana kim vurdu" veya "şayet sen kralın askerlerin nerede? Gelsin de seni kurtarsın" diye kahkahalar atarak alay ediyorlardı. İşte İsa-Mesih'i uzun süre kırbaçla döverek bitkin ve perişan bir hâle getiren askerler, O'na giydirdikleri kırmızı elbiseyi çıkarıp kendi elbisesini giydirdiler ve idam edileceği haçı da sırtına yüklediler.

Ve işte sabahtan beri İsa-Mesih'in bir an önce haça gerilerek idam edildiğini görmek için sabırsızlıkla bekleyen din bilginleri, halk ve askerler, O'nu idam edecekleri yerin ismi olan ve kafa kemiği anlamına gelen Golgota'ya doğru yola çıktılar.

Yaralı, bitkin ve perişan bir vaziyette olan İsa-Mesih, sırtına yükledikleri haçını taşımakta zorlanıyor ve sık sık sendeleyerek düşüyordu. İsa-Mesih'i kamçıyla döverek ayağa kalkmaya ve haçını taşımaya zorlayan askerler, din bilginleri ve halk, yol boyunca da O'na küfürler ve işkenceler yaparak Golgota'ya geldiler. Bu arada din adamlarının, halkın ve hatta askerlerin içinde O adamın masum olduğuna ve asla böyle bir cezayı hak etmediğine inanan, ama korktukları için seslerini çıkaramayan ve içleri yanarak bu vahşeti izleyen sessiz bir kalabalık da vardı. Yine bu esnada şu hususu da hatırlatmalıyım ki, İsa-Mesih'in İncil'de isimleri açıklanan on iki erkek Havârisinin dışında ve Arimatlı Yusuf gibi isimleri açıklanmayan başka erkek Havâri-Resulleri olduğu gibi, Meryem Ana, Mecdeli Meryem, Beytanya'lı Meryem ve hatta fahişe Meryem gibi kadın Havâri-Resulleri de vardı. İşte Zeytindağı'ndaki o gece baskınından sonra korkarak kaçıp gizlenen erkek veya kadın Havâri-Resullerle birlikte bazı inananlar da halkın arasına karışarak ve kendilerini gizleyerek o vahşeti izliyor ve hiçbir şey yapamamanın aciziyeti ve acısı içinde kıvranarak ağlıyorlardı.

İşte bu ahval ve şerait içinde ve Cuma günü öğleyle ikindi arasında Golgota denilen yerde toplanmış olan çok büyük bir kalabalığın gözleri önünde ellerinden ve ayaklarından çivilenerek haça gerilmiş olan İsa-Mesih yukarı kaldırılmış ve dile gelmez acılar içerisinde kıvranarak şehadet şerbetini içmeye başlamıştır. Bu arada haklarında idam kararı bulunan iki mahkûm da o gün orada İsa-Mesih'le birlikte haça gerilmiş ve biri İsa-Mesih'in sağına, diğeri de soluna konulmuştur. İsa-Mesih'in kendisini "Yahûdilerin kralı" ilan etmek gibi bir siyasi suçtan dolayı idam edildiğini göstermek için, başının üst tarafına ve üzerinde "Nasıralı İsa, Yahûdilerin kralı" yazısı bulunan bir suç yaftası asılmıştı.

Bunu gören yahûdi din bilginleri, derhâl vali Pilatus'a gittiler ve "Yahûdilerin kralı" yerine "Yahûdilerin kralı olduğunu söyledi" diye yazmasını istediler. Bunun üzerine vali Pilatus da "ne yazdımsa yazdım" diyerek onları kovdu. İsa-Mesih'in haça gerilmiş olduğu yerde toplanmış olan din bilginleri ve halk, O'na küfürler ve hakaretler etmeye devam ediyor ve "şuna bakın, kendisini dahi kurtaramayan bu adam mı bizi kurtaracakmış; kendisini haçtan kurtarsın da Mesih olduğuna inanalım; madem Allah O'nu çok seviyormuş, o hâlde O'nu kurtarsın" veya "sen bizi kurtarmayı bırak da, önce kendini kurtar" gibi sözler söyleyerek akıllarınca onunla alay ediyorlardı.

İsa-Mesih ise, yüce Allah'ın kendisine bu vahşi mezalimi yapan ve yaptırımları çok ağır bir biçimde cezalandıracağını bildiği için onlara acıyor ve "Allah'ım, onları affet, çünkü onlar ne yaptıklarını bilmiyorlar" diye dua ediyordu. Can vermek üzere olduğu haçta son anlarını yaşayan İsa-Mesih, orada bulunan annesi mukaddes Meryem'i ve Havâri-Resullerinden biri olan Yuhanna'yı yanına çağırırdı. Meryem Ana'ya Yuhanna'yı göstererek "işte oğlun" diyen İsa-Mesih, Yuhanna'ya da Meryem Ana'yı

göstererek “işte annen” dedi ve Meryem Ana’yı Yuhanna’ya emanet etti. Bundan sonra İsa-Masih, gece baskınıyla başlayan ve gün boyunca devam eden işkencenin ve eziyetin daha fazla uzamaması ve yüce Allah’ın bir an önce kendisini yanına alması için yüksek sesle “Allah’ım, Allah’ım, beni neden bıraktın” diye dua etti.

Ve işte İsa-Masih, naz ve sitem üslubuyla ve kendisini bir an önce yanına alması için yüce Allah’a yaptığı bu duadan hemen sonra son nefesini vererek ve başını önüne eğerek şehadet şerbetini içmiştir. Ve işte böylece yüce Allah’ın en büyük mucizesi ve kurtuluş müjdesi olarak gökten dünyaya gelmiş olan Rûhulkudüs-Masih-İsa, büyük bir kalabalığın, Havâri-Resullerin ve Meryem Ana’nın gözlerinin önünde haça asılarak idam edilmek suretiyle ölmüştür.

Değerli kardeşlerim,

İslam bilginlerinin, İsa-Masih’in yerine O’na benzeyen birinin haça gerilerek öldürüldüğünü iddia etmeleri hiçbir akli ve naklî delili olmayan kuyruklu bir yalandır. Çünkü orada toplanmış olanların tamamı yanılmış olsa bile, İsa-Masih’in haça gerilerek öldüğünü gözleriyle görerek şahitlik yapan Havâri-Resullerin ve hatta Meryem Ana’nın dahi yanılmış olduğunu iddia etmek akli ve imanı olan hiçbir insana yakışmaz. İslam bilginleri tarafından uydurulmuş olan bu yalan yanlış Mesih öğretilerine inanarak kör olmuş olan Müslümanlar artık uyanmalı ve iman ettikleri İsa-Masih’in haça gerilmek suretiyle şehit edilmiş ve ölmüş olduğu gerçeğini kabul ederek gerçeğin ışığıyla aydınlanmalıdırlar.

Daha önce vali Pilatus’la görüşen din bilginleri, Cumartesi günü dinî bayram günü olduğu için bayram günü cesetlerin haça asılı kalmasının doğru olmayacağını söylemiş ve ertesi güne kalmadan gömülmelerini istemişlerdi. Bu arada askerlerin komutanı olan binbaşı da vali Pilatus’a gelerek İsa-Masih’in de sağında ve solunda haça gerilen diğer iki mahkûmun da öldüklerini bildirdi. O esnada İsa-Masih’in Havâri-Resullerinden olduğu hâlde imanını gizleyen zengin ve itibarlı bir adam olan Arimatlı Yusuf da vali Pilatus’a geldi ve İsa-Masih’in naaşını kendisine vermesini ve O’nu kendisi için hazırlamış olduğu bir mezara koymak istediğini söyledi. Bunun üzerine vali Pilatus da binbaşıya İsa-Masih’in naaşını Arimatlı Yusuf’a teslim etmesini ve askerlerin de İsa-Masih’in konulacağı mezarın etrafında nöbet tutmasını emretti.

Cuma günü akşam vakti askerler, İsa-Masih’in sağında ve solunda haça gerilerek öldürülen iki mahkûmun ayaklarını kırdılar. Ancak İsa-Masih’in ayaklarını kırmak yerine göğsüne bir mızrak saplayarak ölüp ölmediğini kontrol ettiler ve öldüğünden emin oldular. İşte böylece askerler İsa-Masih’in naaşını haçtan indirdiler ve kollarından tutarak ve sürükleyerek götürüp Arimatlı Yusuf’a teslim ettiler. Arimatlı Yusuf da yanına almış olduğu bir kişiyle birlikte İsa-Masih’in naaşını, ketenden dokunmuş olan beyaz bir kefene sardı ve daha önce kendisi için hazırlamış olduğu kayadan oyulmuş olan bir mezara koydu. Mezarın girişini de kapı görevi gören büyük bir taşla kapatarak cenazeyi defnetti.

Meryem Ana ve Havâri-Resuller ise çobanlarını kaybederek dağılmış ve kurtların arasında kalmış kuzular gibi her an tutuklanabileceklerini düşünerek ve ağlayarak dualar ediyor ve bayramın geçmesini bekliyorlardı.

İncil’de de anlatıldığı gibi Hz. İsa Havâri-Resullerine, Rûhulkudüs-Masih olduğu için gerçekte ölmesinin söz konusu olmadığını, üçüncü gün kendilerine diri olarak görüneceğini ve gökten geldiği gibi göğe gideceğini ve tekrar gökten geleceğini anlatıyordu. Ancak Havâri-Resuller İsa-Masih’in tam olarak ne söylemek istediğini ve bu söylediklerinin nasıl gerçekleşeceğini anlamakta güçlük çekiyorlardı.

Bu arada din bilginleri de bu konuyla ilgili bazı şeyler duymuş ve yargılama esnasında İsa-Masih’e yemin vererek özellikle bu konuyu sormuşlardı. Hz. İsa da onlara, her ne kadar inanmasalar da

Rûhulkudüs-Mesih olduğu için gerçekte ölmesinin söz konusu olmadığını ve hatta bundan sonra yüce Allah'ın sağında oturduğunu ve göğün bulutları arasından geldiğini göreceklərini söylemişti. İşte bu sebeple din bilginleri, sahte mesih ilan ederek öldürdükleri o adamın söylediklerinin doğru çıkması hâlinde halkın O'na iman etmesini engelleyemeyeceklerini düşünerek askerlerin mezarın etrafında nöbet tutmasını sağlamış ve O'nun ölmüş bedenini sahte mesih olduğunun bir belgesi olarak gösterebilmek için korumaya almışlardı.

İncil'leri dikkatle okuyan herkes görür ki, İsa-Mesih gökten geldiğini, göğe gideceğini, tekrar gökten geleceğini ve ölümsüz olduğunu apaçık bir şekilde anlatıyordu. Ancak O, hiçbir zaman ölümlü insan bedeniyle gökten geldiğini söylemediği gibi, ölümlü insan bedeniyle göğe gideceğini veya ölümlü insan bedeniyle tekrar gökten geleceğini söylemiyor, aksine ölümlü insan bedeninin ölmesi gerektiğini ve öleceğini söylüyordu. Din bilginleri zaten O'nun Rûhulkudüs-Mesih olduğunu ve mucize olarak bir kadından doğmak suretiyle gökten dünyaya geldiğine inanmadıkları için ölümlü insan bedeninden bağımsız olarak yaşayabileceğine ve görünebileceğine de inanmıyor ve bu sebeple de ölmüş olan bedenini ve mezarını sahte mesih olduğunun belgesi olarak gösterebilmek için koruyorlardı. İşte yüce Allah Rûhulkudüs-Mesih'e, din bilginlerinin insanları şüpheye düşürerek inanmalarını engelleme planını boşa çıkarmak ve imanın kolay olmasını sağlamak için, o mezardaki naaşı oradan aldıktan sonra Havâri-Resullerine diri olarak görünmesini emretti.

Daha önce açıkladığımız gibi ezelden beri yüce Allah'ın bütün işlerini yapan Rûhulkudüs-Mesih, ölümlü insan bedeninden bağımsız olan ölümsüz Rûhulkudüs bedeniyle ve istediği surette görünebilir ve ölümlü insan bedeniyle yapılamayan işleri dahi çok kolaylıkla yapabilir. İşte üçüncü gün Havarai-Resullerine diri olarak görünecek olan İsa-Mesih, pazar gecesi yüce Allah'ın emriyle ve tıpkı Meryem Ana'ya yakışıklı bir adam olarak görüldüğü gibi mucize olarak Arimatlı Yusuf'a görüldü. Arimatlı Yusuf'la konuşan Rûhulkudüs-Mesih, işte gördüğü gibi gerçekte asılamadığını, öldürülemediğini, ölmediğini ve o mezara konulmuş olan naaşın oradan kaldırılması gerektiğini söyledi ve onunla birlikte mezara gitti. Mezarın girişindeki taşı çekerek yan tarafa koydular ve Arimatlı Yusuf mezarın içine girdi ve İsa-Mesih'in naaşını yanında getirdiği yeni bir kefen bezine sararak mezardan çıkardı. O esnada mezarın etrafında nöbet tutan askerler de mucize olarak perdelendikleri için ne olup bittiğini göremediler.

Ve işte böylece gece yarısı hiç kimseye görünmeden o naaşı oradan alarak Zeytindağı'na götürdüler ve ağaçlarla çevrili olan boş bir alanda bulunan bir tepeciğe gömdüler. İş bittikten sonra Rûhulkudüs-Mesih Arimatlı Yusuf'a bu ilahî sırrı Meryem Ana'dan başka hiç kimseye söylememesini sıkı sıkı tenbih ederek gözden kayboldu. Arimatlı Yusuf da sabaha karşı eve döndü. Her ne kadar kilise kabul etmiyor olsa da aslında İsa-Mesih'in eşi olan ve İsa-Mesih'le birlikte tekrar dünyaya gelen Havâri-Resullerden biri olarak şu anda aramızda yaşayan Mecdeli Meryem, pazar günü sabah erkenden İsa-Mesih'in kabrini ziyarete gitti. İsa-Mesih'in naaşı o mezara konulurken uzaktan izlemiş ve mezarın girişinin kapatıldığını görmüş olan Mecdeli Meryem, mezarın girişindeki taşın yan tarafa konulmuş olduğunu ve mezarın girişinin açık olduğunu görünce çok şaşırıldı ve ne olup bittiğini anlamaya çalışırken birden depreme benzer bir hâl içinde kalarak yere çöktü.

Mecdeli Meryem'le birlikte kabir ziyaretine giden diğer kadınları ve askerleri perdeleyen Rûhulkudüs-Mesih, tıpkı Meryem Ana'ya ve Arimatlı Yusuf'a görüldüğü gibi mucize olarak Mecdeli Meryem'e görüldü ve kendisini boş yere mezarda aramamasını ve işte gördüğü gibi diri olduğunu ve Havâri-Resullere de görüneceğini söyleyerek gözden kayboldu. Rûhulkudüs-Mesih'in gözden kaybolmasıyla birlikte kendine gelen Mecdeli Meryem, çok büyük bir sevinç içinde koşarak gidip Havâri-Resullere mezarın boş olduğunu ve o esnada yaşadıklarını, gördüklerini ve duyduklarını anlattı. Bunun üzerine Petrus da koşarak mezara geldi ve mezarın boş olduğunu görerek Mecdeli Meryem'in söylediklerinin doğru olduğunu anladı.

Bu arada İsa-Mesih'le birlikte tekrar dünyaya gelen Havâri-Resullerden biri olarak şu anda aramızda

yaşayan ve yüce Allah'ın göstermesiyle İsa-Masih'in Zeytindağı'ndaki gizli mezarını bu dönemde de görerek şahitlik yapan Meryem Ana, Rûhulkudüs-Masih'in ölümlü insan bedeninden bağımsız ve mucize olarak nasıl görüldüğünü çok iyi bildiği için o mezara konulmuş olan naaşın başka bir yere götürülmüş olduğunu anladı ve araştırmaya başladı. Bunun üzerine Arimatalı Yusuf Meryem Ana'ya pazar gecesini yaşadıklarını ve boş mezarın sırrını açıklayarak onu Zeytindağı'ndaki gizli mezara götürdü ve bu ilahî sırrı açıklamamaları gerektiğini anlattı. İşte İncil'de de anlatıldığı gibi Rûhulkudüs-Masih pazar günü ve hatta sonraki günlerde de ölümlü insan bedeniyle değil, ölümsüz Rûhulkudüs bedeniyle ve birbirinden uzak yerlerde ve farklı suretlerde Havâri-Resullerine mucize olarak görünmüş, konuşmuş ve gözden kaybolmuştur.

İncil'leri dikkatli bir şekilde ve önyargısız olarak okuyan herkes görür ki, İsa-Masih'in ölmüş ve mezara konulmuş olan bedeninin dirildiğini gören veya ölümlü insan bedeniyle mezarından kalkarak insanlara görüldüğünü gören tek bir şahit yoktur. Zaten mezara konulduğu cuma akşamından mucize olarak görüldüğü pazar gününe kadar o mezarda ne olup bittiğini gören veya O'nu gören tek bir şahit de yoktur. Dikkat ederseniz başta Mecdeli Meryem ve Petrus olmak üzere Havâri-Resuller, O'nu farklı yerlerde ve farklı suretlerde gördüklerini ve kendileriyle konuştuktan sonra gözden kaybolduğunu söylemişlerdir.

Ayrıca Rûhulkudüs-Masih onlara mucize olarak ve farklı suretlerde görüldüğü içindir ki, ilk anda O'nu tanıyamamış, ne olup bittiğini soramamış, O'na dokunup sarılamamış, bir tek gün veya gece birlikte kalamadıkları gibi, kalması veya birlikte gitmeleri konusunda ısrar dahi edememişlerdir. Şayet hıristiyan din bilginlerinin iddia ettikleri gibi İsa-Masih ölümlü insan bedeniyle mezarından çıkıp insanlara görünmüş olsaydı, Havâri-Resuller çok büyük bir sevinçle O'nu kucaklar, yaralarını tedavi etmeye çalışır, kaldığı yerde onunla kalır veya gittiği yere onunla giderlerdi ve daha da önemlisi bir anda görünüp işi bittikten sonra bir anda gözden kaybolmazdı.

Hıristiyan din bilginlerinin İsa-Masih'in ölümlü insan bedeniyle mezarından kalkıp çıkarak insanlara görüldüğünü ve ölümlü insan bedeniyle göğe gittiğini iddia etmeleri her şeyden önce İncil'e apaçık bir şekilde aykırı olan kuyruklu bir yalandır. Evet, İncil'leri dikkatle okuyan herkes görür ki, Rûhulkudüs-Masih-İsa ölümlü insan bedeniyle değil, ölümsüz Rûhulkudüs bedeniyle ve mahkemede din bilginlerine söylediği gibi göğün bulutları arasından gizlice gelerek ve mucize olarak Havâri-Resullerine görünmüş ve işte gördükleri gibi gerçekte ölmediğini ve ölümsüz olduğunu göstermiştir. İşte yahûdi, hıristiyan ve islam bilginleri tarafından yüzyıllardır tartışılmalı gelen haç gerçeği, boş mezarın sırrı ve Rûhulkudüs-Masih-İsa'nın gerçekte asılamamış, öldürülemediği, ölmemiş ve diri olarak görülüp göğe gitmiş olmasıyla ilgili gerçek budur. Bu ilahî sırları bize öğreten ve söyleten herhangi bir din bilgini değil, o haça gerilerek ölen ve üçüncü gün diri olarak görünüp gökten geldiği gibi göğe giden ve iki bin yıl sonra tıpkı önceki dönemde olduğu gibi bir kadından doğmak suretiyle gökten dünyaya gelerek bu ilahî sırları açıklayan Rûhulkudüs-Masih-İsa'nın bizzat kendisidir.

Değerli kardeşlerim,

Havâri-Resuller asla İsa-Masih'in mezara konulmuş olan naaşının dirildiğini ve ölümlü insan bedeniyle göğe gittiğini söylememişler, O'nu diri olarak ve mucize olarak farklı zamanlarda, farklı yerlerde ve farklı suretlerde gördüklerini söylemişlerdir. Ancak hıristiyan din bilginleri, Havâri-Resullerin O'nu mucize olarak ve diri olarak gördüklerine ve gerçekte öldürülemediğine ve ölmediğine dair şahitliklerini çarpıtarak ve "ölümlü insan bedeni dirildi ve ölümlü insan bedeniyle göğe gitti" şekline dönüştürerek akla ve imana zarar bir mucize uydurmuşlardır.

İşte İsa-Masih'in naaşının konulduğu o mezarın boş olduğunun anlaşılması ve diri olarak görüldüğünün duyulmasıyla birlikte başlayan ve hâlâ bugün dahi devam eden o büyük tarihî ve dinî tartışmanın konusu, O'nun haça gerilerek öldürülüp öldürülmediği konusu değil, boş mezarın sırrı ve diri olarak görülüp görülmediği ve gerçekte ölüp ölmediği konusudur. Yahûdi din bilginleri, O'nu herkesin gözü önünde haça gerilerek öldürdüklerini ve naaşının o mezara konulduğunu ve bu sebeple

de dirilmesinin veya diri olarak görünüp göğe gitmesinin söz konusu olamayacağını ve Havâri-Resullerin yalan söylediklerini iddia ederek insanların O'na iman etmesini engellemeye çalışmışlardır.

Ancak Havâri-Resuller de gördüklerinin doğru olduğunu ve O'nu gerçekte asamadıklarını, öldüremediklerini, çünkü O'nu diri olarak gördüklerini ve gözlerinin önünde göğe gittiğini söyleyerek insanları imana davet etmişlerdir. Evet, hem Yahûdiler hem Havâri-Resuller ve İncil'ler hem de Hıristiyanlar Hz. İsa'nın haça gerilmek suretiyle öldüğünü ittifakla söyledikleri içindir ki, bu olaydan asırlarca sonra gelen Kur'an, bütün dünyanın bildiği haç gerçeğini gereksiz yere tekrarlamak yerine pek çok âyette ve kısaca Hz. İsa'nın öldüğünü söyleyerek onaylamıştır. Daha önce de açıkladığımız gibi Kur'an'ın Nisâ sûresinin 157. ve 158. âyetlerinde anlatılan konu, İsa-Masih'in haça gerilmek suretiyle öldürülüp öldürülmediği konusu değil, üçüncü gün diri olarak görülüp görülmediği ve gerçekte ölüp ölmediği konusudur.

İşte Yahûdilerle Hıristiyanlar arasında tartışılabilen bu konuda Kur'an, Rûhulkudüs-Masih'in gerçekte asılamadığını, öldürülemediğini, ölmediğini, diri olarak görüldüğünü ve göğe gittiğini söyleyen Havâri-Resullerin, İncil'lerin ve Hıristiyanların doğru söylediklerini onaylamaktadır. Hz. İsa'nın Rûhulkudüs-Masih olduğunu kabul etmedikleri için ölümsüz olduğunu da kabul etmeyen Yahûdilerin ise haça gererek öldürdükleri Hz. İsa'nın, her ölümlü insan gibi ölüp gittiğini zannederek yanıldıklarını, çünkü onların bu konuda ilimlerinin olmadığını söylemektedir. Nitekim Hz. İsa'nın haça gerilmek suretiyle öldürüldüğü ve öldüğü bilgisi, insan bilgisidir ve zahiren doğrudur. Ancak O'nun Rûhulkudüs-Masih olarak gerçekte asılamadığı, öldürülemediği, ölmediği, diri olarak görülüp yüce Allah'a gittiği ve ölümsüz olduğu bilgisi ise tanrı bilgisidir. Şayet yüce Allah Havâri-Resullere ve Hz. Muhammed'e, O'nun gerçekte asılamadığını, öldürülemediğini, ölmediğini ve diri olarak göğe gittiğini göstermemiş ve bildirmemiş olsaydı, Hıristiyanlar da Müslümanlar da Yahûdiler gibi O'nun ölüp gittiğini zannederek yanıllacaklardı.

İşte Nisâ sûresinin 157. âyetinde yüce Allah insan bilgisine göre ve zahiren O'nu öldürdüklerini zannedenlerin, tanrı bilgisine göre ve gerçekte O'nu asamadıklarını, öldüremediklerini, çünkü o konuda ilimleri olmadığını söylemektedir. Kur'an'ın tasdik ettiği Tevrat'ı ve İncil'i yalanlama hastalığına tutulmuş olan islam bilginleri, Hz. İsa'nın yerine O'na benzeyen birinin öldürüldüğünü, Hz. İsa'nın ise haça gerilerek öldürülmediği gibi eceliyle dahi ölmediğini ve ölümlü insan bedeniyle göğe gittiğini iddia ederek pek çok âyetinde O'nun öldüğünü söyleyen Kur'an'ı da yalanlamışlardır. Şayet islam bilginlerinin iddia ettikleri gibi Hz. İsa'nın yerine O'na benzeyen biri tutuklanıp götürülmüş olsaydı, yargılandığı esnada yanlışlıkla tutuklandığını ve Hz. İsa olmadığı gibi Mesih de olmadığını söyler ve onu serbest bırakırlardı. Hatta Hz. İsa'nın kendisi dahi yargılandığı esnada gökten geldiği gibi göğe gideceğini ve ölümsüz "Kral Mesih" olduğunu söylemek yerine, diğer peygamberler gibi ölümlü bir peygamber olduğunu söylemiş olsaydı, O'nu dahi serbest bırakabilirdi.

Nisâ sûresinde geçen "lakin o onlara benzetildi" sözünden yola çıkarak ve "Kur'an İsa-Masih'in yerine O'na benzeyen birinin öldürüldüğünü, İsa-Masih'in ise ölümlü insan bedeniyle göğe gittiğini söylüyor" diyerek âyet ve mucize uydurmak yüce Allah'a ve Kur'an'a iftiradır.

Çünkü Kur'an "orada bulunanlardan biri İsa'ya benzetildi de İsa'nın yerine O'na benzeyen adam öldürüldü" demiyor ve tam aksine "İsa onlara benzetildi" diyor. Daha önce de açıkladığımız gibi Kur'an, yüce Allah Rûhulkudüs-Masih'i ölümlü bir insan bedeniyle dünyaya göndererek ölümlü insan bedeni bakımından onlara benzettiği içindir ki, "O'nu öldürdük" diyenlerin O'nu da kendileri gibi ölümlü bir insan zannederek yanıldıklarını söylüyor. Nitekim Kur'an "O'nu asamadılar, O'nu öldüremediler, lakin O onlara benzetildi" sözünün yanlış anlaşılması için, "O'nu öldürdük" diyenlerin Rûhulkudüs-Masih'in ölümsüzlüğü konusunda ilimleri olmadığı için yanıldıklarını söylüyor. Bununla da yetinmeyen Kur'an, o âyetin sonunda "ve ma katelûhu yakîna" diyerek O'nu insan bilgisine göre değil, tanrı bilgisine göre ve gerçekte öldüremediklerini tekrar vurguladıktan sonra ve tıpkı İncil'de de anlatıldığı gibi diri olarak yüce Allah'a gittiğini söylüyor.

Çünkü pek çok Kur'an âyetinde olduğu gibi Nisâ sûresinin 171. âyetinde de yüce Allah, İsa-Masih'in (bütün insanlardan ve peygamberlerden farklı olarak) Kelimetullah, Rûhullah ve Rûhulkudüs olduğunu apaçık bir şekilde bildiriyor. İsa-Masih'in Kelimetullah, Rûhullah ve Rûhulkudüs olduğunu kabul ve iman etmeye mecbur olan her Müslüman, zaten Kelimetullah'ın, Rûhullah'ın veya Rûhulkudüs'ün gerçekte öldürülemeyeceğini, ölmeyeceğini ve ölümsüz olduğunu bilir ve iman eder.

Sonuç olarak hem İncil hem de Kur'an, Rûhulkudüs-Masih-İsa'nın ölümlü insan bedeni bakımından öldüğünü, ancak ölümsüz Rûhulkudüs bedeni bakımından ve gerçekte asılamadığını, öldürülemediğini, ölmediğini ve mucize olarak gökten geldiği gibi mucize olarak göğe gittiğini söylüyor. Yine sonuç olarak bu konuyla ilgili İncil ve Kur'an âyetlerini tahrif eden ve mucize uydurma konusunda birbirleriyle yarışan Hıristiyan ve İslam bilginleri, İsa-Masih'in ölümlü insan bedeniyle göğe gittiğini iddia ettikleri için, aynı ölümlü insan bedeniyle gökten dünyaya geleceğini iddia etmeye mecbur kalmış bulunuyorlar.

Değerli kardeşlerim,

Konuşmamızın bütünü içinde Rûhulkudüs-Masih-İsa'nın ölümsüzlüğünün anlamını, gökten nasıl geldiğini, göğe nasıl gittiğini, tekrar gökten nasıl geldiğini ve haç gerçeğini apaçık bir şekilde açıklamış bulunuyoruz. İsa-Masih'in önceki döneminde O'nun her ölümlü insan gibi ölüp gittiğini iddia ederek yanılan ve sapıtan Yahûdi din bilginleri gibi bazı İslam bilginleri de İsa-Masih'in ölümlü her peygamber gibi ölüp gittiğini ve bu sebeple de tekrar dünyaya gelmeyeceğini iddia ederek apaçık bir inkâr, küfür, dalalet ve sapıklık içinde bulunuyorlar. Bu sapık ve münkir din bilginleri, Rûhulkudüs-Masih-İsa'nın gerçekte öldürülemediğini, ölmediğini, diri olarak göğe gittiğini ve tekrar dünyaya geleceğini apaçık bir şekilde anlatan Havâri-Resulleri ve İncil'leri de Hz. Muhammed'i ve Kur'an'ı da yalanlıyorlar.

İsa-Masih'in tekrar dünyaya geleceğine dair Kur'an'da herhangi bir âyet bulunmadığını iddia eden bu inkârcılar, bu inancın Yahûdilikten ve Hıristiyanlıktan İslama geçtiğini ve bununla ilgili hadislerin tamamının da İsrailiyyat veya uydurma olduğunu iddia ederek topyekûn bir inkâra, küfre ve sapıklığa düşmüş bulunuyorlar.

Şayet herhangi bir inancı veya haberi Tevrat'ta, İncil'de, Yahûdilerde veya Hıristiyanlarda olduğu için reddetmek gerekseydi, Kur'an'da anlatılan peygamber kıssalarıyla birlikte inanç, ibadet ve şeriat esaslarının tamamı Tevrat'ta, İncil'de, Yahûdi veya Hıristiyanlarda da olduğu için, şu yüce Kur'an'ı da "İsrailiyyat" sayarak reddetmek gerekirdi.

Daha önce açıkladığımız gibi Hz. Muhammed ve Kur'an yeni bir din getirmemiş ve kendisinden önceki kitapları ve peygamber kıssalarını özetleyerek ve tasdik ederek gelmiş olduğu içindir ki, Yahûdilik, Hıristiyanlık ve Müslümanlık aynı dinin farklı mezhepleri gibidirler. Bu sebeple de bunlardan herhangi birinde olan herhangi bir inancın, ibadetin, şeriat kuralının veya haberin diğerlerinde de olması son derece doğal, doğru ve hatta şarttır. Mesela, Rûhulkudüs-Masih-İsa'nın gerçekte öldürülemediği, ölmediği, diri olarak yüce Allah'a gittiği ve kıyametten önce tekrar dünyaya geleceği haberi ve inancı, bizzat İsa-Masih'in kendisi tarafından bildirilmiş ve Havâri-Resuller ve İncil'ler aracılığıyla tüm dünyaya yayılmış olan doğru bir haber ve doğru bir inançtı.

İsa-Masih'ten yüzyıllarca sonra dünyaya gelen Hz. Muhammed ve Kur'an, zaten var olan ve doğru olan bu inancı ve haberi kısaca özetleyerek tasdik etmiş ve bu sebeple Hıristiyanlar gibi Müslümanlar da İsa-Masih'in tekrar dünyaya geleceğine iman ederek beklemeye başlamışlardır. Aslında "beklenen Mesih" inancı, Yahûdilerin, Hıristiyanların ve Müslümanların kutsal kitapları ve peygamberleri tarafından ittifakla haber verilmiş olan ortak bir inanç olduğu içindir ki, bundan daha mütevatir, bundan daha sağlam ve bundan daha doğru olan başka bir ortak inanç ve beklenti de yoktur. Bu sebeple İsa-Masih'in ölüp gittiğini ve tekrar dünyaya gelmeyeceğini iddia eden bu sapık din bilginleri, sadece Hz. Muhammed'i ve Kur'an'ı değil, bütün kutsal kitapları ve peygamberleri

yalancılıkla suçlamak gibi apaçık bir inkâr ve sapıklık içindedirler. Tıpkı Hz. Mesih'in önceki döneminde olduğu gibi bu dönemde de din bilginleri, halkın O'na iman etmesinden ve kutsal tezgâhlarının yıkılmasından korktukları içindir ki, hep birlikte "deli, kâfir ve sahte mesih" kampanyaları yaparak, halkı O'na karşı kışkırtmaya ve iman etmelerini engellemeye çalışıyorlar.

Bu arada bazı din bilginleri, Îsâ-Mesih'in tekrar dünyaya geleceğini haber veren Kur'an âyetlerinin meallerini değiştirerek ve tahrif ederek Îsâ-Mesih'in tekrar dünyaya geleceğine dair Kur'an'da bir âyet olmadığını ve bu konuyla ilgili hadislerin ise tamamen uydurma ve İsrailiyyat olduğunu iddia ederek halkın "beklenen Mesih" inancını yok etmeye çalışıyorlar. Yine bu arada küresel deccaliyet güçlerinin Bel'âmîliğini ve taşeronluğunu yapmakla maruf ve meşhur olan sapık bir hocaefendi de akla ve imana zarar bir "şahs-ı manevi mehdi ve ruhani mesih" inancı uydurmuş ve kendisini de "şahs-ı manevi mehdi ve ruhani mesih" ilan etmiştir. Bu inkârcı ve sapık şahs-ı manevi mehdicilere ve ruhani mesihcilere göre Mehdi de Mesih de ölümlü insan bedeniyle ve şahıs olarak dünyaya gelmeyecekmiş. Ancak her nasılsa Hz. Muhammed'in ve Hz. Îsâ'nın ruhları gelip bu hocaefendiye girmiş ve böylece hocaefendi de cemaati de Hz. Muhammed'in ve Hz. Îsâ'nın ruhlarıyla dolarak "şahs-ı manevi mehdi ve ruhani mesih" oluvermişler.

Geçen yüzyılda Pakistan'da, bu yüzyılda ise Türkiye'de ortaya çıkarak bütün dünyaya yayılan ve hem Îsâ-Mesih'in tekrar dünyaya gelmeyeceğini iddia eden hem de milletlerin Mesih inancını istismar ederek, bir çeşit reankarnasyon inancına benzeyen "şahs-ı manevi mehdi ve ruhani mesih" inancı uyduran böyle sahte mehdiler ve sahte mesihler daha çok çıkacaktır.

Nitekim Hz. Mesih 2012 yılında sayın Başbakan'a açık bir mektup yazarak ve isim vererek kendisini ve cemaatini "şahs-ı manevi mehdi ve ruhani mesih" ilan eden o şahsın ve "HİZMET" adını verdiği o hareketin "Bel'âm" misyonu icra ettiğini söyleyerek Başbakanın şahsında bütün milletleri uyarmıştır. Özellikle yahûdi, hıristiyan ve islam dünyasında çok çeşitli versiyonları olan bu "sahte mehdi ve sahte mesih" organizasyonları, "diyalog politikaları" çerçevesinde organize edilerek ve desteklenerek başta islam dini olmak üzere dinleri değiştirme ve "Mesih-i deccal" sistemine entegre etme hizmeti yapıyorlar.

Hz. Mesih ise tıpkı önceki döneminde olduğu gibi bu dönemde de tek başına ve Allah'tan başka hiçbir gücü bulunmayan Havâri-Resulleriyle birlikte yüce Allah'ın bu en büyük mucizesini ve kurtuluş müjdesini açıklamaya devam ediyor. Yüce Allah'a sonsuz şükürler olsun ki, Îsâ-Mesih'in tekrar dünyaya gelmeyeceğini iddia eden bu sapık din bilginlerine rağmen yüzyıllardan beri dünyadaki bütün milletlerin ve din adamlarının büyük bir çoğunluğu Îsâ-Mesih'in tekrar dünyaya geleceğine iman etmeye ve "Mesih" beklemeye devam ediyorlar.

İşte Havâri-Resuller olarak bizler, bu büyük çoğunluğu doğru olan imanlarından ve beklentilerinden dolayı tebrik ediyor ve bekledikleri Mesih'in, tıpkı önceki dönemde olduğu gibi bir kadından doğmak suretiyle gökten dünyaya gelmiş olduğunu müjdeliyoruz. Ayrıca iman ettiğiniz Tevrat, İncil ve Kur'an'dan misaller vererek Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ'nın ölümlü insan bedeniyle gökten gelmediği gibi, ölümlü insan bedeniyle göğe gitmediğini ve bu sebeple de ölümlü insan bedeniyle gökten geleceğini beklemenin yanlış olduğunu açıklayarak sizleri aydınlatıyoruz.

Nitekim İncil'de de apaçık bir şekilde anlatıldığı gibi Îsâ-Mesih, öldükten sonra tekrar dünyaya geleceğini açıklarken hıristiyan ve islam bilginlerinin iddia ettikleri gibi ölümlü insan bedeniyle göğe gideceğini ve tekrar aynı ölümlü insan bedeniyle gökten geleceğini söylememiştir. Aksine acele etmemelerini, aradan uzun zaman geçeceğini ve dünya savaşlarından sonra tekrar dirilerek yeni bir bedenle dünyaya geleceğini söylemiştir. Bunu anlatmak için de kendisini Beyt-i Mukaddes'e benzeten Îsâ-Mesih, ölümünü Beyt-i Mukaddes'in yıkılmasına, tekrar dirilerek dünyaya gelmesini ise Beyt-i Mukaddes'in yeniden yapılmasına benzetmiş ve Beyt-i Mukaddes'i yıkılmaları hâlinde üç günde yeniden yapacağını söylemiştir. Bildiğiniz gibi kutsal kitaplarda geçen "bir gün" sözü bazen bin yılı, bazen de belirsiz çok daha uzun zamanları ifade etmek için kullanılır.

İşte Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ ölümlü insan bedeni bakımından öldürülmesini Beyt-i Mukaddes'in

yıkılmasına, tekrar dünyaya gelmesini ise Beyt-i Mukaddes'in yeniden yapılmasına benzeterek ölmüş olan bedeniyle değil, yeni bir bedenle tekrar dünyaya geleceğini apaçık bir şekilde bildirmiştir. Nitekim Hz. Mesih İncil'de geçen bu üç gün ifadesini ve Beyt-i Mukaddes benzetmesini Müjde Kitabında açıklamış ve

(1/45)

“Yıkın Beyt-i Mukaddes'i,
Üç günde yaparım yeni”,
Demiştim papaz efendi.
Bir gün bin yıl eder gördüm.

(1/47)

İkinci binin sonunda,
Gökten geldim anama da,
Üçüncü binin başında,
Mesih burda diye gördüm.

demiştir. Yani yıkılan ve yeniden yapılan Beyt-i Mukaddes benzetmesiyle İsa-Masih, ölüp toprak olmuş olan bedenini, tıpkı önceki döneminde olduğu gibi mucize olarak yeniden yapacağını ve yeni bedeniyle tekrar dünyaya geleceğini apaçık bir şekilde açıklamıştır. Bu durum Kur'an'ın Bakara sûresinin 259. âyetinde anlatıldığı gibi yüce Allah tarafından ölmüş olan bir kişinin yüzyıl sonra yeni bir bedenle tekrar diriltilmiş olması mucizesinde olduğu gibi aynı kişinin yeniden yaratılması mucizesidir. Aynı şey Hz. Mesih'le birlikte ve Ashâb-ı Kehf sırrı çerçevesi içinde annelerinden doğmak suretiyle tekrar dünyaya gelen Havâri-Resuller için de geçerlidir. Yani Hz. Mesih ve Havâri-Resulleri olarak bizler İsa-Masih'in ve Havâri-Resullerinin ruhlarının bize geldiğini söylemiyoruz. Bildiğiniz ve iman ettiğiniz Rûhulkudüs-Masih-İsa'nın ve Havâri-Resullerinin tekrar dirilerek ve annelerden doğarak dünyaya geldiklerini söylüyoruz.

Nitekim İncil'de de olduğu gibi Kur'an'ın pek çok âyetinde de İsa-Masih'in tekrar dünyaya geleceği haber verilirken Meryem sûresinin 33. âyetinde İsa-Masih'in “Doğduğum gün, öleceğim gün ve hayat sahibi olarak tekrar dirileceğim gün” diyerek tekrar dirilmek suretiyle dünyaya geleceğini haber verdiği apaçık bir şekilde bildirilmektedir. İsa-Masih'in tekrar dünyaya geleceğine dair Kur'an'da âyet olmadığını iddia eden inkârcı din bilginleri, İsa-Masih'in tekrar dünyaya geleceğini apaçık bir şekilde haber veren bu ve benzeri Kur'an âyetlerinin anlamlarını tahrif ederek çarpıttıkları gibi, bu âyetin mealine de “öbür dünyada tekrar dirileceğim gün” anlamına gelecek şekilde mana vererek inananları da kendileri gibi inkârcı yapmaya çalışıyorlar.

Hâlbuki bu sözü söyleyen gerçekte ölmediği, diri olarak göğe gittiği ve tekrar dünyaya geleceği yüzyıllarca önceden haber verilen İsa-Masih olunca ve bu âyet, İsa-Masih'in tekrar dünyaya geleceğini haber veren pek çok İncil ve Kur'an âyetiyle ve peygamberlerin sözleriyle birlikte düşünülünce “bu âyette İsa-Masih öbür dünyada tekrar dirileceğini söylüyor” demek apaçık bir inkâr ve sapıklık olur.

İşte pek çok İncil ve Kur'an âyetinde ve peygamberlerin sözlerinde olduğu gibi bu âyette de yüce Allah, bizzat İsa-Masih'in ağzından O'nun öleceğini ve ölüp toprak olduktan sonra zamanı gelince tekrar dirilmek suretiyle dünyaya geleceğini apaçık bir şekilde haber vermektedir.

Değerli kardeşlerim,

İsa-Masih'ten başka hiçbir peygamberin dünyaya geleceği, İsa-Masih gibi dünyaya gelmeden yüzyıllarca önceden ve yüzlerce Tevrat, İncil ve Kur'an gibi kutsal kitap âyetleriyle, peygamberlerin sözleriyle, icma ve ittifakla ve mütevatir olarak haber verilmemiştir. İsa-Masih'in tekrar dünyaya

geleceğine dair yüzlerce Tevrat, İncil ve Kur'an âyetleri ve peygamberlerin sözleri apaçık bir şekilde ortadayken, O'nun tekrar dünyaya gelmeyeceğini iddia eden veya "O'nun tekrar dünyaya geleceğine inanmak gerekmez" diyen veya "tekrar dünyaya gelse bile O'na iman etmek gerekmez" diyen inkârcı sapıkların hükmünü yüce Allah'a bırakıyor ve onların din öğretisinden uzak durmanızı tavsiye ediyoruz.

Şayet bu inkârcı sapıkların iddia ettikleri gibi İsâ-Masih tekrar dünyaya gelmeyecek olsaydı veya tekrar dünyaya geleceğine iman etmek gerekmeseydi, yüce Allah yüzyıllarca önceden ve yüzlerce kutsal kitap âyetleriyle ve peygamberlerin sözleriyle O'nun tekrar dünyaya geleceğini neden haber verdi? İsâ-Masih'in tekrar dünyaya geleceğini yüzyıllarca önceden haber veren yüce Allah, O'nu tıpkı önceki döneminde olduğu gibi "deli, kâfir ve sahte mesih" ilan ederek dövsünler, sövsünler, işkence ve zulümler yaparak reddetsinler diye mi tekrar dünyaya gönderiyor? Yoksa O'nun tekrar dünyaya gelmesi çok önemli olduğu için ve O'nu kıyametin en büyük ve apaçık bir alameti olarak görmeleri, bilmeleri ve iman ederek kurtulmaları için mi O'nun tekrar dünyaya geleceğini yüzyıllarca önceden haber vererek gönderiyor? Ya İsâ-Masih'in tekrar dünyaya geleceğini yüzyıllarca önceden haber veren kutsal kitaplar ve peygamberler yalan söylüyor, ya da O'nun tekrar dünyaya gelmeyeceğini iddia eden veya tekrar dünyaya gelse dahi O'na iman etmek gerekmeyeceğini söyleyen bu inkârcı sapıklar yalan söylüyor.

Hatta bazı islam bilginleri, İsâ-Masih'in peygamberlik yapmak için değil, Hz. Muhammed'in ümmetinden olma şerefine nail olmak için tekrar dünyaya geleceğini ve islam şeriatına uyacağını, bu sebeple de tekrar dünyaya geldiğinde O'na iman etmek gerekmeyeceğini iddia ederek inkârlarının kılıfını önceden hazırlamış bulunuyorlar. İslam bilginleri tarafından uydurulan bu kuyruklu yalanların doğru olduğunu kabul edersek, o takdirde "Tevrat ve Musa bize yeter ve bizi kurtarır" diyerek hem Hz. İsâ'yı ve İncil'i hem de Hz. Muhammed'i ve Kur'an'ı reddeden ve "onlara iman etmek gerekmez" diyen yahûdi din bilginlerini haklı ve mazur görmek gerekir. Yine aynı şekilde ve aynı mantıkla "Tevrat, İncil ve İsâ-Masih bize yeter ve bizi kurtarır" diyerek Hz. Muhammed'i ve Kur'an'ı reddeden ve Hz. Muhammed'e ve Kur'an'a iman etmek gerekmeyeceğini söyleyen hıristiyan din bilginlerini de haklı ve mazur görmek gerekir.

Yine aynı mantıktan hareketle, İsâ-Masih'in bu döneminde Hz. Muhammed'in ümmetinden olması, O'nun peygamberlik yapmamasını veya peygamber olarak kabul edilmemesini gerektirseydi, önceki döneminde de Hz. Musa'nın ümmetinden olduğu için peygamberlik yapmaması veya peygamber olarak kabul edilmemesi gerekirdi. Aslında Hz. Muhammed dahil bütün peygamberler, kendilerinden önce dünyaya gelen peygamberlere iman ederek onların ümmetinden olma şerefine de nail olmuşlardır. Nitekim İsâ-Masih'ten yüzyıllarca sonra dünyaya gelen Hz. Muhammed de İncil'e ve İsâ-Masih'e iman ederek İsâ-Masih'in ümmetinden olma şerefine nail olmuş ve pek çok Kur'an âyetiyle birlikte onlarca hadisiyle İsâ-Masih'in tekrar dünyaya geleceğini müjdelemiştir.

Bazı islam bilginleri Hz. Muhammed'in "peygamberlerin sonuncusu" olduğunu söyleyen Ahzâb sûresinin 40. âyetini yanlış yorumlayarak Hz. Muhammed'in son peygamber olduğuna ve ondan sonra başka bir peygamber gelmeyeceğine dair yanlış bir inanç oluşturmuş bulunuyorlar. Hâlbuki Kur'an, Hz. Muhammed'in kendisinden önce dünyaya gelen peygamberler silsilesinin sonuncusu olduğunu söylüyor. Ancak Hz. Muhammed'den sonra başka bir peygamberin gelmeyeceğini söylemiyor. Hâlbuki her peygamber gibi Hz. Musa da dünyaya geldiğinde peygamberlerin sonuncusu, Hz. İsâ da dünyaya geldiğinde peygamberlerin sonuncusu olduğu gibi Hz. Muhammed de dünyaya geldiğinde kendisinden önce dünyaya gelen peygamberlerin sonuncusuydu ve Kur'an'ın söylediği de budur. Şayet "Hz. Muhammed peygamberlerin sonuncusudur" demek, Hz. Muhammed'den sonra başka bir peygamber gelmeyecek anlamına gelseydi, bizzat Hz. Muhammed'in kendisi pek çok Kur'an âyetiyle ve hadisiyle İsâ-Masih'in tekrar dünyaya geleceğini söyler miydi?

İşte İsâ-Masih'in son peygamber olduğunu ve O'ndan sonra başka bir peygamber gelmeyeceğini

iddia ederek Hz. Muhammed'i ve Kur'an'ı reddeden hıristiyan din bilginleri gibi islam bilginleri de Hz. Muhammed'in son peygamber olduğunu ve ondan sonra bir peygamber gelmeyeceğini iddia ederek İsa-Masih'in tekrar dünyaya gelmeyeceğini veya gelse bile O'na iman etmek gerekmeyeceğini iddia etmek gibi bir sapıklık içinde bulunuyorlar.

Değerli kardeşlerim,

Sadece bugün dünyada yaşayan milletler için değil, gelmiş geçmiş ve kıyamete kadar da gelecek olan bütün milletler için "kıyamet ve mahşer günü", insanlık tarihinin en büyük, en önemli ve en meşhur ortak olayı, ortak inancı ve ortak beklentisidir. İşte bu sebeple ve kıyametin en büyük ve apaçık bir alameti ve bir tanrı kurtarıcısı olarak Rûhulkudüs-Masih-İsa'nın tekrar dünyaya gelmesi de insanlık tarihinin en büyük, en önemli ve en meşhur ortak olayı, ortak inancı, ortak beklentisi ve yüce Allah'ın en büyük kurtuluş müjdesidir. İşte beklenen Mesih'in kıyametten önce dünyaya gelmesi tek tek bütün insanlar ve bütün milletler için bu kadar büyük bir öneme sahip olduğu içindir ki, yüce Allah Tevrat, İncil ve Kur'an gibi kutsal kitap âyetleriyle ve peygamberlerin sözleriyle Rûhulkudüs-Masih-İsa'nın kıyametten önce dünyaya geleceğini yüzyıllarca önceden haber vermiştir.

İşte bütün bu kutsal kitap âyetlerine ve peygamberlerin sözlerine rağmen Rûhulkudüs-Masih-İsa'nın tekrar dünyaya gelmeyeceğini veya gelmesinin gereksiz ve önemsiz olduğunu veya gelse dahi O'na iman etmek gerekmediğini iddia etmek hem yüce Allah'ı önemsiz ve gereksiz bir iş yapmakla suçlamak gibi çok büyük bir küstahlık hem de bütün bu kutsal kitap âyetlerini ve peygamberlerin sözlerini reddetmek gibi apaçık bir sapıklık olur.

Yine bazı islam bilginleri de İsa-Masih tekrar dünyaya geldiğinde kendisini açıklamayacağını, hatta bazı yakınlarından başka hiç kimsenin O'nun beklenen Mesih olduğunu bilemeyeceğini iddia etmek gibi bir sapıklık içindedirler. Şayet İsa-Masih tekrar dünyaya geldiğinde kendisini apaçık bir şekilde açıklamayacak ve bazı yakınlarından başka hiç kimse O'nun beklenen Mesih olduğunu bilemeyecekse, o takdirde İsa-Masih'in kıyametin en büyük ve apaçık bir alameti ve kutsal bir tanrı kurtarıcısı olduğu anlaşılabilir. Her şeyden önce İsa-Masih, kıyametin en büyük ve apaçık bir alameti ve kutsal bir tanrı kurtarıcısı olarak tekrar dünyaya geldiğinin herkes tarafından apaçık bir şekilde anlaşılabilmesi ve kendisine iman edenlerin kurtulabilmesi için, kendisinin beklenen Mesih olduğunu apaçık bir şekilde açıklaması ve imana davet etmesi gerekir.

Rûhulkudüs-Masih-İsa'nın, kıyametin en büyük ve apaçık bir alameti ve yüce Allah tarafından vadedilen kutsal bir tanrı kurtarıcısı olarak tekrar dünyaya gelmesinin önemi, ne zaman ve nasıl bir dünyaya geleceği, nasıl geleceği, neler yapacağı ve nasıl yapacağı gibi hususlar kutsal kitapların bu konularla ilgili âyetlerinde ve peygamberlerin sözlerinde açıklanmıştır. Ancak biz konuşmamız boyunca ve yeri geldikçe, ezelden beri yüce Allah'ın bütün işlerini yapan Rûhulkudüs-Masih'in işlerini, ölümsüz Rûhulkudüs bedeniyle ve emrindeki melekler ordusuyla birlikte yaptığı ve bundan sonra da yapmaya devam edeceği işler ve ölümlü insan bedeniyle yaptığı işler olmak üzere ikiye ayırmak gerektiğini anlatmıştık. Ayrıca Rûhulkudüs-Masih-İsa'nın önceki döneminde ve mucize olarak gökten dünyaya nasıl geldiğini, kendisini ve öğretisini nasıl açıkladığını, O'nu neden tanıyamadıklarını ve reddettiklerini, haç gerçeğini ve mucize olarak göğe nasıl gittiğini ve mucize olarak tekrar gökten dünyaya nasıl geldiğini apaçık bir şekilde açıklayarak ve geçmişten günümüze ışık tutarak sizleri aydınlattık.

Yani Havâri-Resuller olarak bizim, yüce Allah'ın bildirmesiyle "beklenen Mesih" olduğunu bilerek iman ve şahitlik yaptığımız sayın Hasan Mezarıcı, Hıristiyanların ve Müslümanların iman ettikleri ve yüzyıllardan beri tekrar dünyaya geleceğine de iman ederek bekledikleri "Rûhulkudüs-Masih-İsa'nın" bizzat kendisidir ve tıpkı önceki döneminde olduğu gibi bir kadından doğarak tekrar dirilmek suretiyle gökten dünyaya gelmiştir. İşte tıpkı İsa-Masih'in önceki döneminde olduğu gibi bu dönemde de Havâri-Resuller olarak bizler, yüce Allah'ın bu en büyük mucizesine ve kurtuluş müjdesine şahitlik yapıyoruz ve diyoruz ki:

“Ey Mesih bekleyen milletler! Müjdelere olsun. Yüzyıllardan beri tekrar dünyaya geleceğine iman ederek beklediğiniz Rûhulkudüs-Masih-İsâ, kıyametin en büyük ve apaçık bir alameti ve vadedilen kutsal bir tanrı kurtarıcısı olarak tekrar dünyaya gelmiş ve tıpkı önceki döneminde olduğu gibi kendisini ve öğretisini açıklamış ve şu anda aranızda yaşamaktadır.

Ey Mesih bekleyen milletler! Rûhulkudüs-Masih-İsâ'nın önceki döneminden ders alın ve O'nu tanımayarak ve küçümseyerek reddeden, zulmeden ve bu sebeple de yüce Allah'ın lanetine, gazabına ve azabına müstehak olanlar gibi olmayın!

Ey Mesih bekleyen milletler! Sakın ola ki, siz de Rûhulkudüs-Masih-İsâ'nın önceki döneminde olduğu gibi bu dönemde de “doğduğu yer belli, anası belli, babası belli, kardeşleri belli, gökten gelmediği besbelli” diyerek yüce Allah'ın bu en büyük mucizesini ve kurtuluş müjdesini reddedip kendinize yazık etmeyin!

Ey Mesih bekleyen milletler! Sakın ola ki, siz de Rûhulkudüs-Masih-İsâ'nın önceki döneminde olduğu gibi bu dönemde de O'nun ölümlü bir insan bedeniyle tekrar dünyaya gelmiş olmasına bakarak ve O'nu kendinize benzeterak yanılmayın ve yüce Allah'ın bu en büyük mucizesini ve kurtuluş müjdesini reddederek kendinize yazık etmeyin!

Ey Mesih bekleyen milletler! Sakın ola ki, siz de Rûhulkudüs-Masih-İsâ'nın önceki döneminde olduğu gibi bu dönemde de O'nun Allah'tan başka hiçbir dünyevi gücü olmamasına bakarak, paraya, güce ve dünyaya taparak ve “kendisini kurtaramamış, bizi mi kurtaracak?” diyerek yüce Allah'ın bu en büyük mucizesini ve kurtuluş müjdesini reddedip kendinize yazık etmeyin!

Ey Mesih bekleyen milletler! Sakın ola ki, siz de Rûhulkudüs-Masih-İsâ'nın önceki döneminde olduğu gibi bu dönemde de yüce Allah'ın bu en büyük mucizesini ve kurtuluş müjdesini “deli, kâfir ve sahte mesih” ilan ederek reddedip kendi kurtuluşunuzu engellemeyin ve yüce Allah'ın önünde “inkârcılar” durumuna düşerek kendinize yazık etmeyin!

Ey Mesih bekleyen milletler! Rûhulkudüs-Masih-İsâ'nın önceki döneminde olduğu gibi bu dönemde de kendilerine göre çok çeşitli sebep ve gerekçelerle O'nun “beklenen Mesih” olduğunu görmek, bilmek, anlamak ve inanmak istemeyen ve halkı O'na karşı kışkırtan din bilginlerine inanarak o kutsal tanrı kurtarıcısını reddedip kendinize yazık etmeyin!”

Evet, Havâri-Resuller olarak bizler, başta Yahûdiler, Hıristiyanlar ve Müslümanlar olmak üzere dünyadaki bütün milletlere ve tek tek bütün insanlara diyoruz ki, işte yüzyıllardan beri beklediğiniz o Mesih, kıyametin en büyük ve apaçık bir alameti ve yüce Allah tarafından vadedilen kutsal bir tanrı kurtarıcısı olarak tekrar dünyaya gelmiş, kendisini ve öğretisini açıklamış ve kendisine iman edenlere sonsuz hayat ve ebedi kurtuluş müjdesi vermiştir.

İşte tıpkı önceki dönemde olduğu gibi bu dönemde de yüce Allah'ın bu en büyük mucizesini ve kurtuluş müjdesini bizzat açıklayarak veren Rûhulkudüs-Masih-İsâ, Müjde kitabının “İmân” bölümünde sizlere hitap ediyor ve

(8/6)

Nasıl geldiğimi gökten,

Oku – anla şu Müjde'den.

Daha azgın Nûh kavminden,

Bu zamanda dünya gördüm.

(8/8)

Kitapların metni var da,
Hükmü kalkmış tüm dünyada.
Âhir zaman pazarında,
Din sermaye olmuş gördüm.

(8/9)

Hayatın her alanında,
Deccal hâkim tüm dünyada.
Zihinler işgâl altında;
Gönüller perişan gördüm.

(8/10)

İslam'a uygun bir hayat,
Yaşamak imkânsız, heyhât.
Geçersiz olmuş şeriat,
Tüm dünyada diye gördüm.

(8/11)

Uzak durun Bel'âmlardan,
Din tezgâhı kuranlardan.
Mü'minlerim günahkârdan,
Olur benim diye gördüm.

(8/12)

Nûh kavmi gibi yapmayın;
Bana îmândan sapmayın;
Nâr-ı cahîme atmayın,
Kendinizi diyegördüm.

(8/13)

Benim günahım yok diyen,
Kendini kurtulmuş gören,
Helâk olup gitmiş zâten,
O yalancı, münkir gördüm.

(8/14)

Rûhulkudüs'le dolmayan,
Gönüllerde olmaz îmân.
Şimdi artık âhir zaman;
Kurtuluş Mesih'de gördüm.

(8/15)

Günahları bağışlama,
Yetkisi verildi bana.
Allah'ın lütfu kuluna;
Bu zamanda Mesih gördüm.

(8/16)

Bunun için gökten geldim,
Kıyâmeti haber verdim.
Bu zamanın Nûh'u benim;
Benim gemim batmaz gördüm.

(8/17)

Hardal taneciği kadar,
Îmânı olan insanlar,
Bu zamanda kurtulurlar,
Mesih müjdesiyle gördüm.

(8/18)

Dağ gibi günahın olsa,
Kurtaracak seni Îsâ.
Cennet müjdesidir Îsâ,
Îmân eden kula gördüm.

(8/26)

Mesih'e îmân edene,
Düşman olacaklar yine.
O zamandan bak bugüne,
İncil'de var bunlar gördüm.

(8/27)

Sonuna kadar dayanan,
Kurtulacak her inanan.
Onlar küfrettiği zaman,
Sevinin der Mesih gördüm.

(8/28)

Sevinin, çünkü mükâfat,
Sizlere ebedî hayat.
Kıyâmet kopacak, heyhât,
Duyan var mı diyegördüm.

diyerek kıyamet uyarısı yapıyor ve kendisine inananlara kurtuluş müjdesi veriyor.

Yine Müjde kitabının "Vasiyet" bölümünde Hz. Mesih, kutsal kitapların ve peygamberlerin kıyamet öncesi günahla dolu olan böyle bir dünyada ancak Mesih'e iman edenlerin kurtulacaklarını haber vermiş olmalarına dikkat çekiyor ve

(10/15)

Savaşlar, doğal âfetler,
Çoğalacak felâketler.
O zamanda bekleyin der,
Mesih-Îsâ beni gördüm.

(10/16)

Bina – zinâ çoğalınca,
Dünya günahla dolunca,

Kurtulmak çok zor olunca,
Kurtarıcı gelir gördüm.

(10/17)

“Günahları bağışlayan,
Dünyaya geldiği zaman,
Kurtulur O’na inanan”,
Diyor kitaplarda gördüm.

(10/18)

Günahlara bulaşmayan,
İslam’a uygun yaşayan,
Bulamazsın bir tek insan,
Artık bu dünyada gördüm.

(10/19)

Mesih’den başkası asla,
Kurtaramaz sizi asla.
Bunlar sâbit zâten nasla,
Kitaplarda diye gördüm.

(10/20)

“Bu zaman, o zaman değil”,
Diyen ya gâfil, ya câhil.
Zamanını Mesih’den bil;
Mesih geldi diyegördüm.

(10/21)

Şahitlerim ile geldim;
Kurtuluşu müjdeledim.
“Şahit ol ya Rabbi” dedim;
Vebal benden gitti gördüm.

(10/22)

İhtilâfları gidermek,
Mümkün değil iknâ etmek.
Göreviniz müjde vermek;
Olsun derim size gördüm

(10/23)

“Ey insanlar tövbe edin;
Mesih geldi, îmân edin;
Vakti yakın kıyâmetin,
Duyan yok mu” diyegördüm.

(10/24)

Şu Müjde’yi Allah bana,
Elimle yazdırdı, sana.
Mesih’in diliyle sana,
Müjde veren Allah gördüm.

(10/25)

Kapı kapı dolaşmaya,

Gerek yoktur dalaşmaya.
İletişim ağı bu ya,
Tebliğ daha kolay gördüm.

(10/26)
İnanır nasibi olan,
Kitapları okumadan.
İnanmaz nasipsiz olan,
Kitapları yutsa gördüm.

(10/28)
Ateist, kâfir, putperest,
Budist, hindu, ateşperest,
Mjdelenmelidir herkes,
Ayırım yapmadan gördüm.

(10/29)
Nasipsiz olan kişiler,
İsmimden nefret ederler.
“O Mesih” demeyin, derler;
Duymak istemezler gördüm.

(10/30)
Duymak isteyenler gelir;
Söze candan kulak verir.
İstemeyen kendi bilir;
Zorlamayın diyegördüm.

(10/33)
Ölümden korkmayın sakın;
Kıyâmetin vakti yakın.
Vâdettiği cennet Hakk’ın,
Sizlere yakındır gördüm.

(10/34)
“Kendini kurtarsın önce”,
Diye ettiler işkence.
Alay ediyor kendince,
Kr şeytan Mesih’le gördüm.

(10/35)
Beni reddederse dünya,
mr daha uzamaz ya.
Mahşer günü görecek ya,
Nasıl olsa beni gördüm.

(10/36)
Mahşer günü görecekler;
Başlarını dövecekler;
“O Mesih’miş” diyecekler,
Beni reddedenler gördüm.

(10/37)

Îmân eden sevinecek;
Elhamdülillah diyecek.
Uçup cennete gidecek;
Mesih'le birlikte gördüm.

(10/38)

Mesih Allah'ın kapısı;
Sığar kulların hepsi.
“Îmân et, kurtul” cümlesi,
Müjde'nin özüdür gördüm.

diyerek bu zamanda kurtuluşun ancak kendisine imanla mümkün olduğunu söylüyor ve kendisine inananlara cennet müjdesi veriyor.

Ve işte yine Hz. Mesih Müjde kitabının “İlâhî” bölümünde “biz kitaplara ve peygamberlere inanıyoruz; onlar bizi kurtarır; kurtulmak için Mesih'e ihtiyacımız yok veya gelse bile O'na inanmak gerekmez” diyerek kendisini küçümseyip reddedenleri uyarıyor ve böyle bir düşüncenin bizzat iman ettikleri kutsal kitapların ve peygamberlerin sözlerine aykırı olduğunu hatırlatarak

(11/3)

Kutsal kitaplar, Resuller,
Mesih gelecek dediler.
Kurtaracak O dediler,
Sizleri o zaman gördüm.

(11/4)

Şu dünyaya Deccâliyet,
Hâkim olur ise şayet,
Kurtulamazsın der âyet,
Hadis, kitap, Resul gördüm.

(11/5)

Dünya günahla dolmasa,
Kurtuluş çok zor olmasa,
Gelmez zâten Mesih-Îsâ,
Diyor onlar sana gördüm.

(11/6)

Kitaplara îmânım var;
Resullere îmânım var;
Kurtaracak beni onlar,
Diyen yanılıyor gördüm.

(11/7)

Îmân ettiğin kitaplar,
“Mesih gelecek” diyorlar.
“Îmân et, kurtul” diyorlar,
O zaman Mesih'e gördüm.

(11/8)

“Mesih gelse de yeniden,
İnanmak gerekmez” diyen;
Anlamıyor peygamberden,
Kitaptan, Resulden gördüm.

(11/9)

İnanmışın kitap sana,
İnanmışın Resul sana,
“Kurtarıcı Mesih” sana,
Diyor bu zamanda gördüm.

(11/10)

“Söylemedik mi biz size,
Bugün güvenmeyin bize”,
Derler mahşer günü size,
Bütün peygamberler gördüm.

(11/11)

Burda zâten peygamberler;
Benim ile dirildiler;
Bana şahitlik ederler,
Bu zamanda onlar gördüm.

(11/12)

Mesih bekleyen kilise,
Havra, cami, her kim ise,
Şu Müjde’ye kulak verse,
Mesih’i bulacak gördüm.

(11/13)

Resüllerim ile geldim;
Kurtuluşu müjdeledim;
İlâhîmi de söyledim,
Rabb’in vahyi ile gördüm.

(11/14)

Rabb’in ismi ile gelen,
Kutlu olsun gökten inen.
Kurtuluşu müjdeleyen,
O ilâhî Müjde gördüm.

(11/18)

“Dünyadan değil, göklerden
Benim krallığım” derken,
Tasarruf-u ilâhîden
Bahsediyor Mesih gördüm.

(11/19)

Şu dünyayı alt üst eden,
Rûhulkudüs, gökten gelen.
Anlamıyor mucizeden,
Tasarruftan bunlar gördüm.

(11/20)

Her din, her mezhep, her millet,
Mesih bekliyor nihâyet.
Birinden çıkar da elbet,
Hepisine gelir gördüm.

(11/21)

“Kral göklerden gelecek,
Şu dünyayı fethedecek,
Bizlere teslim edecek”,
Zanneder gâfiller gördüm.

(11/22)

“Bu dünya batacak” diyen,
“Kıyâmet kopacak” diyen,
Mesih’e bedava versen,
Almaz bu dünyayı gördüm.

(11/23)

“Şu devletten, bu milletten
Bizi kurtaracak” diyen,
Anlamaz Deccâliyetten,
Mehdî’den, Mesih’den gördüm.

(11/24)

Dünyanın bir bölgesine,
Bir mezhebe veya dine,
Gelmez Mesih birisine;
Hepisine gelir gördüm.

(11/25)

Deccâliyet hâkim olmuş;
Dünya günah ile dolmuş;
Kurtarıcı gökten gelmiş,
Bütün milletlere gördüm.

(11/26)

Krallığım da göklerden,
Kurtarışım da göklerden.
Ebedî hayat isteyen,
Bana gelsin diyegördüm.

(11/27)

Tasarrufum gökte – yerde,
Kıyâmete kadar burda;
Devam edecek her yerde,
Biiznillah diyegördüm.

(11/28)

“Mesih’e îmân edersen,
Kurtuldun” derim şimdiden.
Bu sözü sana söyleyen,
Rûhulkudüs diyegördüm.

(11/30)

Fânî hayatı kurtaran,
Kurtarmış sayılmaz, inan.
Bâkî hayatı kurtaran,
Gerçek kurtarıcı gördüm.

(11/34)

Ölülere hayat veren,
Mesih’dir, göklerden gelen.
Ebedî hayat isteyen,
İnanır, kurtulur gördüm.

diyor. İşte böylece Hz. Mesih tıpkı önceki döneminde olduğu gibi bu döneminde de dünya kralları gibi bir kral olmadığını, krallığının, gücünün ve yetkisinin devletlerden, teşkilatlardan veya milletlerden değil, yüce Allah’tan olduğunu, sadece bir millete değil, bütün milletlere gönderilmiş kutsal bir tanrı kurtarıcısı olduğunu ve kendisine iman edenlerin kesin olarak kurtulacaklarını müjdelemiştir.

Özellikle Müjde kitabının “Kıyâmet” bölümünde Hz. Mesih, kıyamet ve mahşer inancının insanlık tarihinin en önemli ortak inancı ve beklentisi olduğunu ve kendisinin de kıyametin en büyük alameti ve apaçık bir habercisi olduğuna dikkat çekiyor ve

(12/1)

Gelecek dehşetli günler;
Haber verdi peygamberler.
Kitaplarda olan yeter,
Tekrara gerek yok gördüm.

(12/2)

Savaşlar, doğal âfetler,
Günahlar ve musîbetler,
Artarak devam ederler,
Kıyâmete kadar gördüm.

(12/3)

Bütün milletler azacak;
Birbirine saldıracak;
Şu dünya alt üst olacak;

Diyor Mesih-İsâ gördüm.

(12/4)

Şimdiye kadar olanlar,
Bela bile sayılmazlar!
Bundan sonra olacaklar,
Dayanılmaz olur gördüm.

(12/5)

Âhir zaman insanları,
Çok severler günahları.
Uyarırsanız onları,
Rahatsız olurlar gördüm.

(12/6)

“Şu başımıza gelenler,
Sizin yüzünüzden” derler.
Şahitlerimi suçlarlar,
O zaman – bu zaman gördüm.

(12/7)

“Mesih-İsâ geldi” demek,
“Kıyâmet yakındır” demek!
Çok zor gelir kabullenmek,
İnsanlara bunu gördüm.

(12/8)

Mesih bekleyenler dahî,
Kabul etmezler Mesih’i.
Haça gerenler Mesih’i,
Mesih bekliyordu gördüm.

(12/9)

Sahte mehdîler, mesihler,
Dünyayı fethetmek ister.
Bu dünyayı çok sevenler,
Onları da sever gördüm.

(12/10)

Dünya hırsı, ihtirası,
Azdırıyor bütün nâsı.
Sevmez Meryem’in İsâ’sı,
Şu fânî dünyayı gördüm.

(12/11)

Kıyâmetin vakti yakın;
Dünyaya tapmayın sakın;
Mahşere hazırlık yapın,
Diyor Mesih-İsâ gördüm.

(12/12)

Dünya için savaşmaya;
İtler gibi dalaşmaya;
Bir damla kan akıtmaya,
Değmez bütün dünya gördüm.

(12/13)

Ehl-i kitaptan olanlar,
Savaşmaya doymuyorlar.
Mesih’de birleşse onlar,
Bu savaşlar biter gördüm.

(12/16)

Hazreti Âdem’den beri,
Gelip gidenin her biri,
Kıyâmeti ve mahşeri,
Bekliyorlar diye gördüm.

(12/17)

“Kıyâmet günü gelmeden,
Ben ölüp giderim” diyen,
Kurtulamaz kıyâmetten,
Mahşerden, hesaptan gördüm.

(12/18)

Bu zamanda kurtulanlar,
Mesih ile kurtulurlar,
Böyle söylüyor kitaplar,
Peygamberler diye gördüm.

(12/19)

Mesih’ime inanmayan,
Kurtulamaz azâbımdan,
“Ya Mûsâ sen de yalvarsan”,
Dedi Mûsâ’ya Rab gördüm.

(12/23)

“Îmân etmesem ne olur?”
Diyen belasını bulur.
Kurtulamaz helâk olur,
Mesih’i reddeden gördüm.

(12/24)

Kulağı olan işitsin;
Gözü olan varsa görsün;
Akli olanlar düşünsün,
Diyor Mesih sana gördüm.

(12/25)

Bu dünyanın işi bitmiş;
Günaha boğulup gitmiş;
Kurtarıcı gökten gelmiş,
Bunun için sana gördüm.

(12/26)

Bu zamanı bilen Allah,
Mesih'i yolladı vallah.
Kurtarmak istiyor Allah,
Kullarını diye gördüm.

(12/27)

“Kıyâmete ne kadar var?”,
Diye hâlâ bana sorar.
Çok çabuk geçer zamanlar,
Bir yıl, bir gün gibi gördüm.

(12/28)

Kıyâmeti gördüğün an,
İşe yaramaz inanman.
Çok kolay şimdi kurtulman,
Mesih'e îmânla gördüm.

(12/29)

Yalan söylüyorsam şayet,
Eder Allah bana lânet,
“Vallahi yakın kıyâmet,
Ben Mesih'im” diyegördüm.

(12/31)

Döven dövsün, söven sövsün,
İnkâr etsin, haça gersin;
Ya Rabbi hazır Mesih'in,
O zamanki gibi gördüm.

(12/32)

O zamanda Yahûdiler,
Bu zamanda ise Türkler,
İmtihanı kaybettiler,
Mesih geldiğinde gördüm.

(12/33)

Mesih bizden çıktı diye,
Sevinmelidir Türkiye.
Garazım yok Yahûdiye,
Türkiye'ye diye gördüm.

(12/34)

Keşke îmân etse şimdi;
Kurtulsa bâri Yahûdi.
Şimdi Türkiye Yahûdi,
Gibi imtihanda gördüm.

(12/35)

Mesih aranızda iken,
Tövbe edin fırsat varken.
Hem îmândan, hem tebliğden,
Sorumlu Türkiye gördüm.

(12/36)

Bütün dünyanın günahı,
Bütün mazlumlarn âhı,
Sorulur mahşer sabahı,
Size diyor Mesih gördüm.

(12/37)

O zamanda Yahûdiye,
Bu zamanda Türkiye'ye,
Sizden çıktı Mesih diye,
Söyler bunu Mesih gördüm.

(12/38)

Îmân etmezseniz şayet,
Bulamazsınız hidâyet.
Bütün uluslar nihâyet,
Sizi suçlar diyegördüm.

(12/39)

Nûh kavmi gibi olursa,
Dünya görmez Mesih-İsâ!
Tebliğ ettik nasıl olsa,
Vebal bizden gitti gördüm.

(12/40)

Dünyanın vebali şimdi,
Onların sırtına bindi.
Kurtuluş müjdesi şimdi,
Onların dilinde gördüm.

(12/41)

“Kurtarıcı millet” olma,
Şerefi verdin sen ama,
Görmüyor bu millet âmâ;
Medet ya Rab diyegördüm.

(12/42)

Sen istersen, körler görür,
Gören gözler de kör olur.
“Abese” okuyan bilir,
Bu esrârı diyegördüm.

(12/43)

İçinden çıktığı millet,
Mesih’i ediyor illet.
Kurtulsun ya Rab her millet,
Şu Müjde’yle diyegördüm.

(12/44)

Döne döne, yana yana,
Anlattım ben kullarına.
Kime istiyorsan ona,
Ver müjdeyi diyegördüm. diyor.

Rûhulkudüs-Mesih-Îsâ’nın kıyametin en büyük ve apaçık bir alameti ve kutsal bir tanrı kurtarıcısı olarak tekrar dünyaya gelmiş olması bütün milletler ve tek tek bütün insanlar için yüce Allah’ın en büyük lütfu ve kurtuluş müjdesi olduğu içindir ki, Hz. Mesih Müjde kitabının “Bayram” bölümünde bunu hatırlatıyor ve

(14/5)

Ölülere hayat veren,
“Rûhulkudüs” gökten gelen.
Bundan büyük müjde veren,
Olmaz bu dünyada gördüm.

(14/6)

Nâr-ı cahîmden kurtulmak
Ve ebedî hayat bulmak,
Demektir Mesih’i bulmak,
Ey insanlar diyegördüm.

(14/7)

Mesih’i, Rûhulkudüs’le,
Teyid etti Resullerle.
Allah’ın bildirmesiyle,
Şahit onlar bana gördüm.

(14/8)

Şahitlerle teyid etti,
Tasdik etti, güçlendirdi.
Hiçbir peygamber gelmedi,
Bu kadar şahitle gördüm.

(14/9)

Kurtulsun diye kullarım,
Teyid ettim, diyor Rabbim.

Çok ağır olur azâbım,
Reddedene diyor gördüm.

(14/10)
Rabb'in ismi ile gelen,
Kurtuluşu müjdeleyen,
Mesih'i, tekrar gönderen,
Allah'a şükredeğördüm.

(14/11)
"Çok şükür ya Rabbi sana,
Mesih'i gönderdin bana;
Diyerek bayram yapsana",
Diyor Allah sana gördüm.

(14/12)
Rûhulkudüs'le gönüller,
Dolar – coşar da raks eder.
Mesih'e îmân edenler,
Sevincinden uçar gördüm.

(14/13)
Sevincinizi kıskanan,
Alay eden, ayıplayan,
Kör şeytana aldırmayan,
Düğün – bayram yapar gördüm.

(14/14)
Nasipsizler eder alay;
Nasipliler çeker halay.
Tarihte en büyük olay,
Mesih'in gelmesi gördüm.

(14/15)
Kıyâmeti haber veren,
Kurtuluşu müjdeleyen,
En büyük alâmet gökten,
Gelen bu Müjde'dir gördüm.

(14/16)
Kıyâmet kopacak diye,
Mâide gökten hediye.
Kurtulacak bu gemiye,
Binen bu zamanda gördüm.

(14/17)
Sevinin çünkü mükâfat,
Sizlere ebedî hayat.
Haydi kör Deccala inat,
Bin gemiye diyegördüm.

(14/18)

Ne mutlu Müjde'yi duyan,
Îmân eden ve duyuran;
İşitsin kulağı olan,
Bayram geldi diyegördüm.

(14/19)

Korkmayın sakın ölmekten,
Kıyâmetten ve mahşerden.
"Kurtuldun" derim şimdiden,
Îmân edenlere gördüm.

(14/20)

Bu yetkiyi bana veren,
Beni göklerden gönderen.
Yetkisi olmayan zâten,
Kurtarıcı olmaz gördüm.

(14/21)

Allah'tan Mesih'e Müjde;
Mesih'den sizlere Müjde;
Bütün milletlere Müjde;
Düğün – bayram Mesih gördüm.

diyerek kendisine iman edenlere kesin bir dille cennette sonsuz hayat müjdesi veriyor. Evet, yüzyıllardan beri beklenen Mesih'in her insanoğlu gibi bir insanoğlu olarak tekrar dünyaya gelmesi ve kendisini açıklayarak insanlarla buluşması İncil'de düğün Kur'an'da ise bayram benzetmesiyle açıklandığı içindir ki, Hz. Mesih Müjde kitabında kendisini yüce Allah tarafından vadedilen ilahî bir düğün ve bayram müjdesi olarak açıklamıştır.

İşte Havâri-Resuller olarak bizler de yüce Allah'ın bu en büyük mucizesini ve kurtuluş müjdesini yüzyıllardan beri beklenen ilahî bir düğün ve bayram müjdesi olarak sizlere müjdeliyoruz ve O'na iman eden herkese kesin olarak kurtuluş müjdesi veriyoruz. Bu kurtuluş müjdesinin bütün milletlere ve tek tek bütün insanlara kutlu olmasını ve kurtulmalarına vesile olmasını yüce Allah'tan niyaz ediyor hepimize selam, sevgi ve saygılarımızı arz ediyoruz. Allaha emanet olun. Esen kalın.